

HOẢNG HẢI THỦY

**vợ
chồng
son**

hoàng hải thủy

VỢ CHỒNG SƠN

truyện dài

NHÃ XUẤT BẢN

TINH HOA MIỀN NAM

vợ
chồng
son

NẾ U bạn là người đa tình, đa cảm—hoặc không cần nhiều đến như vậy chỉ cần bạn là người có nhiều nước mắt và mau nước mắt—bạn nên sẵn sàng nhỏ lệ vì chuyện này...

Vì đây là một chuyện buồn, thật buồn, ta có thể mệnh danh một cách long trọng cho chuyện này với cái tên dài dòng là « Lịch sử một xuống dốc », vì chuyện diễn tả lại đầu đuôi một cuộc « xuống dốc không phanh » của một chàng nổi tiếng là hào hoa, phong lưu mã thượng, một tay đã làm sung sướng và khổ lụy rất nhiều bông hoa biết nói của đô thành hoa lệ.

Tán thảm kịch xảy ra vào một buổi sáng đẹp trời, trời Sài Gòn tươi nắng. Đêm qua Sài Gòn vừa qua một trận mưa lớn nên sáng nay mặc dầu trời nắng, khí hậu không oi bức lắm. Thành phố sạch bong như một cô gái vừa tắm xong và nắng sáng không nóng

V Ợ C H Ồ N G S O N

lắm để làm nhức đầu những cặp tài tử ngồi trong những chiếc xe hơi bỏ mui.

Hoài Nguyên ngồi trong một chiếc xe hơi bỏ mui đó chạy giữa khu phố nhiều vi la nhất của Sài-gòn—chàng ngồi « kẹp chả tức là ngồi giữa hai nàng thiếu nữ. Nàng nào cũng tuổi vừa đôi tám cũng bận đầm và cũng xinh như mộng. Chỉ cần ngồi trong chiếc xe Austin Healey đó với một nàng thôi, Hoài Nguyên cũng đã là một cái đích cho những chàng thanh niên đồng tuổi chàng nhìn ngắm và thèm ước rồi, huống chi lại ngồi ép giữa hai nàng đẹp.

Nhưng nếu có người nào theo dõi và nhìn kỹ Hoài Nguyên, ắt sẽ thấy chàng này không có vẻ thú vị lắm. Chàng có vẻ mệt mỏi và buồn ngủ. Có một lúc chàng vô tình há miệng ngáy. Cái ngáp quá dài và lộ liễu đó làm cho Ngọc, người đẹp cầm lái xe, phải lên tiếng hỏi :

— Sao vậy, mình ? Bộ nản lắm sao ?

Chợt nhớ ra là mình đang ngáp dài. Hoài Nguyên vội khép miệng lại. Hành động khép miệng vội vã để ngăn cái ngáp này làm cho nước mắt ứa ra:

— Không, có sao đâu...!

Chàng cố lấy nét mặt tươi tỉnh và nhích người ngồi thẳng hơn chút xíu nữa giữa hai thiếu nữ. Chàng trạc hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, người cao ráo, sạch sẽ, mặt có vẻ thông minh, học thức và biết ăn chơi. Nói tóm lại chàng là một công tử « học giỏi, đẹp trai, con nhà giàu... » Điều đáng kể là Hoài Nguyên « không có máu ăn cạp vặt ».

V Ợ C H Ồ N G S O N

Đôi mắt chàng trong đen. Đàn ông hiếm có người có đôi mắt đẹp như chàng. Lông mày chàng thẳng chữ nhất, cũng đen, và lông mi của chàng dài, cong như lông mi đàn bà. Ngay từ thuở chàng còn nhỏ. Ông thân sinh của chàng—ông này là một văn sĩ—đã nói với bà thân mẫu của chàng về đôi lông mi dài của con như sau : « Thằng con mình về sau chắc chắn sẽ đào hoa và được nhiều con mệ lắm. Chỉ cần nó để sát lông mi của chàng vào má các nàng, kéo qua kéo lại là các nàng chết với nó ». Lời tiên đoán của ông bố văn sĩ ngày xưa, một ngày cách đây hai mươi năm đó, tới nay đã thành sự thực. Hoài Nguyên đã tỏ ra không làm cho ông thân sinh ra chàng đoán sai.

Hoài Nguyên đưa đôi mắt đó qua nhìn Như Ngọc. Chàng có kinh nghiệm bản thân là bất cứ người thiếu nữ nào, dù có giận hờn chàng đến đâu đi nữa khi chàng chiếu cặp mắt nhìn thẳng vào mắt họ cũng đều dịu giận và sau đó đều tỏ ra tha thứ và dễ dãi với chàng.

Chàng biết chàng có cái sức mạnh ở đôi mắt. Trong cuộc đời ái tình, chàng dùng đến mãnh lực của cặp mắt trời cho đó hơi nhiều. Trái với nhiều vật khác trên cõi đời này cứ dùng nhiều « ô-tô-matít » mòn đi, những thứ gì con người ta dùng trong địa hạt yêu đương, dùng cho ái tình, càng dùng nhiều lại càng mạnh hơn, càng lớn hơn. Đôi mắt của Hoài Nguyên cũng thế. Càng ngày chàng càng luyện cho chúng có mãnh lực mạnh hơn, để chúng có thể giúp chàng được nhiều hơn.

VỢ C H Ồ N G S O N

— Nguyên không sao cả.. Có lẽ Nguyên mệt, vì đêm qua ngủ ít quá...

Như Ngọc mỉm cười. Nàng cũng biết làn môi nàng, khi cười, cũng ác liệt kinh khủng. Làn môi đàn bà thường quyến rũ nhất khi mỉm cười, Có nhiều kẻ đàn ông chết vì những nụ cười mà không biết, mà vẫn yên trí là họ chết vì những cái gì khác của người đàn bà mà họ chết mê, chết mệt.

Nàng nói trong nụ cười :

— Xúc động quá chẳng?

Đó là một câu hỏi khác lạ. Lạ vì nó ngược. Lẽ ra chàng là người hỏi nàng câu đó. Thường thì càng đến gần ngày cưới bao nhiêu, cô dâu càng mất ăn, mất ngủ bấy nhiêu. Cô dâu—dù cho có là người nhiều kinh nghiệm tình trường đến mấy—khi đến gần ngày cưới cũng xúc động hơn là chú rể. Và cặp Hoài Nguyên—Như Ngọc này sắp trở thành vợ chồng. Lẽ ra chàng phải là người hỏi nàng câu đó mới đúng.

Như Ngọc tuy hỏi và mỉm cười song mắt vẫn cũng không rời nhìn đường hai tay và hai chân nàng vẫn điều khiển chiếc xe trôi êm giữa dòng xe cộ của khu phố có nhiều xe hơi hơn xe hai bánh và nhiều người ngồi xe hơi hơn người đi bằng hai chân. Việc đó là một đặc điểm hơn người của Như Ngọc: bất cứ nàng làm việc gì: bất cứ nàng đang ở trong trường hợp nào, nàng cũng tự chủ và làm chủ tình hình. Rất ít khi nếu ta không muốn nói là không bao giờ ta thấy Như Ngọc xúc động, bối rối.

Chú rể Hoài Nguyên gật gật đầu :

VỢ C H Ồ N G S O N

—Xúc động chứ.

Với trạng thái tinh thần của Hoài Nguyên « xúc động », chưa đúng. Phải nói là chàng hoang mang, sợ hãi nữa.

Đêm qua, mãi tới hai giờ sáng chàng mới chợp ngủ được. Và trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ đó tới sáng chàng đã choàng thức giấc ba lần. Lần nào thức tỉnh đột ngột như vậy, chàng cũng bàng hoàng như vừa qua một cơn ác mộng khủng khiếp. Phải mất một lúc sau chàng mới định thần được và chàng mới hiểu có chuyện gì xảy ra với chàng và làm cho chàng sợ hãi đến như thế.

Chuyện làm cho chàng sợ hãi là chuyện chàng sắp sửa lấy vợ.

Mỗi lần tỉnh lại trong đêm qua và nhớ lại, cơn giận của chàng mất đi. Thay vào đó là một « mặc cảm phạm tội » chàng cảm thấy chàng có lỗi với chính chàng.

Hoài Nguyên—cũng như đa số những chàng trai thời đại mới, tinh anh khôn ngoan, thông minh, thừa hưởng cả một cái gia tài, kinh nghiệm vợ chồng của những người cha anh đi trước và biết lợi dụng khéo khai thác cái gia tài đó, hiểu rằng tình yêu và hôn nhân là hai cái gì khác nhau rất xa.

Theo nhận xét của những chàng trai thời đại mới như Hoài Nguyên. Tình Yêu và Hôn Nhân không những là không có họ hàng xa gần gì với nhau mà nhiều khi còn « ky » nhau nữa. Có nhiều trường hợp người ta đang yêu nhau mà vừa cưới nhau làm vợ

V Ơ C H Ồ N G S O N

chồng đã hết yêu nhau. Loài người chỉ khổ vì tưởng lầm rằng Tình Yêu và Hôn Nhân là hai cái gì bao giờ cũng đi đôi với nhau. Hoài Nguyên đã nguyện là không bao giờ chàng cho phép chàng làm lẫn như thế.

Nói cho rõ ra, Hoài Nguyên là người không tán thành để cho Hôn Nhân đi theo Tình Yêu. Chàng rất hoan nghênh yêu đương nhưng phản đối quyết liệt Hôn Nhân. Chàng không thù ghét đàn bà. Trái lại nữa là khác, chàng rất giàu lòng yêu thương đàn bà, nhưng chàng thấy đàn bà chỉ đẹp trong vai trò người tình. Trời sinh ra đàn bà là để họ làm người tình và xã hội biến hóa đi không còn là gì thiên nhiên nữa, đã bày đặt ra lễ nghi và hôn nhân và theo chàng, chính hôn nhân đã làm cho đàn bà mất giá trị và là nguyên nhân gây đau khổ cho loài người.

Đó là lập luận của Hoài Nguyên. Tổ sư của chủ nghĩa này ra đời vào khoảng một ngàn năm trước Karl Marx, Tổ sư phái Cộng sản Ma Giáo. Tiểu sử của Tổ sư đã được ghi chép qua loa trong một ánh sáng văn chương gọi là Truyện KIỀU. Tổ sư họ Sở, tên Khanh, quê quán ở nước Trung Hoa đời Minh Gia Tĩnh. Từ ngày đó đến nay chủ nghĩa này đã được văn minh hóa và biến chế đi khá nhiều nhưng khác với tất cả mọi thứ của chủ nghĩa trên cõi đời này đều thay đổi có khi khác hẳn sau thời gian dài trôi qua, chủ nghĩa Sở Khanh vẫn giữ nguyên lập luận cốt cán: Hoan nghênh Yêu đương nhưng thù ghét hôn nhân. Tức là nôm na: « Yêu nhau nhưng không cưới nhau ».

V Ơ C H Ồ N G S O N

Những bạn trẻ đang đến tuổi yêu đương cần nhớ : Đây chỉ là quan niệm riêng của một nhân vật trong tiểu thuyết. Đây không phải là những giáo điều các bạn đọc có hồn phận nhận xét coi nhân vật đó quan niệm như vậy là đúng hay sai. Nên tránh tuyệt đối làm theo hành động của nhân vật trong truyện. Bởi vì nhân vật trong truyện có thể nghĩ sai và có thể thay đổi lập trường trong vài trang giấy.

Hoài Nguyên sinh trưởng trong một gia đình có nhiều Tình Yêu. Cuộc hôn nhân của cha mẹ chàng tốt đẹp, bền bỉ cho đến ngày cuối cùng của hai ông bà. Song, Hoài Nguyên vẫn coi cuộc yêu đương và sống chung của cha mẹ chàng là một cái gì ngoại khổ, đó là một cái gì mà chàng thấy rất hiếm có ở cõi đời này. Không bao giờ chàng hy vọng chàng sẽ có cái điểm phúc về tình ái và hôn nhân như ông thân văn sĩ của chàng. Điều quan trọng nữa là thân mẫu chàng là một người đàn bà quá đẹp, quá hoàn toàn, chàng chưa bao giờ và chàng tin rằng chàng sẽ không bao giờ gặp một người con gái nào có một nửa những đức tính của bà mẹ chàng.

Chàng lớn lên và ngoài cuộc hôn nhân thành công của cha mẹ chàng ra, chàng được chứng kiến quá nhiều mối tình tan vỡ vì hôn nhân. Chàng đã thấy tận mắt những người con gái thật xinh, thật ngoan, hiền và đáng yêu, dễ thương trong tình yêu trở thành xấu xa, tham lam, lười biếng, tàn nhẫn, lạnh lùng, vô tình khi trở thành người vợ.

Chàng đã tự nguyện chỉ YÊU mà THÔI, và sẽ không bao giờ phạm vào cái tội ác làm cho bất cứ

V Ớ C H Ồ N G S O N

một người con gái đẹp nào trở thành ác ôn bằng cách làm họ từ người tình trở thành người vợ.

Nhưng Tạo Hóa ác ôn hình như sinh ra loài người cho sống với điều kiện là phải khổ sở vì yêu đương và đàn ông phải khổ vì đàn bà. Cho nên ở cõi đời này mới có câu nói bất hủ là : « Không ai có thể thoát khổ vì đàn bà cũng như không ai có thể thoát được cái chết ».

Và Hoài Nguyên, dù chàng theo chủ nghĩa họ Sở, cũng không thể thoát ra ngoài cái thông lệ ấy bằng chứng là ngày hôm nay là ngày chàng sắp làm lễ cưới với Như Ngọc.

Tuy nhiên Như Ngọc không phải là thiếu nữ tầm thường. Nàng rất xứng đôi với Hoài Nguyên. Nàng đẹp, trẻ, lành mạnh, học thức và là con gái nhà giàu. Hoài Nguyên du học ở Hoa Kỳ, Như Ngọc du học ở Pháp và Thụy Sĩ. Nếu người Paris có vẻ văn minh tiến bộ hơn người New York thì người Việt sống ở Paris cũng văn minh hơn người Việt sống ở New York, dù cả hai cùng chỉ là sống nhờ, và như vậy có nghĩa là Như Ngọc không hề thua kém Hoài Nguyên ở một điểm nào. Hiện họ cùng là giáo sư Đại Học. Chàng dạy về văn chương Huê Kỳ, nàng về văn chương Phú Lãng Sa. Nàng có thể nói được tất cả những thứ tiếng ngoại quốc mà chàng có thể nói. Riêng về tiếng Phú Lãng Sa, nàng có vẻ nói thạo hơn chàng.

Với một người vợ như Như Ngọc ở bên Hoài Nguyên có thể có một ngày kia thấy mình đã lên tới nấc thang cao nhất của xã hội.

V Ơ C H Ồ N G S O N

Hoài Nguyên yêu Như Ngọc, đó là một sự hiển nhiên. Chàng phải yêu nàng nhiều lắm mới có thể đi đến chỗ cưới nàng làm vợ, vì chàng vẫn chủ trương yêu nhưng không lấy nhau, không thành vợ chồng.

Sáng hôm nay, nếu là ngày thường, Hoài Nguyên có thể ngủ muộn, nhất là đêm qua chàng lại thao thức mất ngủ. Nhưng sáng nay chàng phải làm công việc của chú rể, Như Ngọc và chàng cùng ra phi trường đón Hồng Hạnh, cô bạn gái thân nhất của nàng. Hồng Hạnh từ Đà Lạt về dự lễ cưới của bạn, nàng là cô phù dâu. Chú rể Hoài Nguyên cùng cô dâu có bốn phạn ra đón Hồng Hạnh ở phi trường.

Hồng Hạnh làm việc tại một khách sạn ở Đà Lạt thơ mộng. Khách sạn này chỉ tiếp những cặp vợ chồng son đi hưởng tuần trăng mật. Chính vì có Hồng Hạnh ở đó, Như Ngọc đã chọn khách sạn Minh Nguyệt làm nơi xảy ra những ngày đầu cuộc đời làm vợ của nàng. Sau hôn lễ, họ sẽ bay ngay lên Đà Lạt và tới khách sạn Minh Nguyệt.

Hoài Nguyên liếc nhìn Hồng Hạnh. Nàng cũng đẹp, nhưng đẹp một vẻ khác hẳn cái đẹp của Như Ngọc. Như Ngọc mặt trái soan, Hồng Hạnh mặt tròn. Chàng thấy như ở Như Ngọc tất cả mọi thứ đều thon dài, ở Hồng Hạnh tất cả mọi thứ đều bầu tròn. Mắt Hồng Hạnh là mắt bồ câu trong khi mắt Như Ngọc là con mắt có đuôi. Nói tóm lại, chàng thấy Như Ngọc thon thon như một trái lê và Hồng Hạnh bầu bầu như một trái cam.

Và cả hai nàng đều đẹp : « Mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười. » !

Hoài Nguyên phải bắt tâm trí chàng nhớ kỹ rằng hôm nay là ngày chàng cưới vợ để không nghĩ đến đôi môi mòng mọng của Hồng Hạnh hấp dẫn như một trái chín và trái chín chỉ chờ đợi hàm răng của chàng cắn đến.

Hồng Hạnh cảm thấy chàng nhìn nàng, nàng cũng liếc nhìn chàng và mỉm cười. Đôi mắt nàng tỉnh tút và lúc nào cũng như uơn ướn nước, và đôi mắt đó nhìn thẳng vào mắt đàn ông với một vẻ khiêu khích rất lạ. Nếu Hoài Nguyên không sắp trở thành chú rể ngay trong ngày hôm nay hoặc ngay bên chàng lúc này không có Như Ngọc, người vợ sắp cưới của chàng, chắc hẳn chàng đã chú ý khai thác nhiều hơn nữa về nụ cười và cái liếc mắt của Hồng Hạnh.

Chàng tỉnh lại và thấy rằng chiếc xe đã đưa chàng về gần tới nhà, nơi chàng ngụ với Minh Huy, người bạn trai thân và hợp nhất đời của chàng. Chàng nảy ra ý định: bây giờ chàng không còn tự do và thì giờ để chạy theo những người đẹp như Hồng Hạnh nữa, tại sao chàng không giới thiệu nàng với Minh Huy? Để cho một người đẹp như Hồng Hạnh lọt vào vòng tay kẻ khác, chàng phạm vào cái tội lạnh nhạt với bạn chí thân. Sở dĩ đến ngày hôm nay Hoài Nguyên mới có ý nghĩ đó là vì việc đó hoàn toàn xa lạ với chàng. Từ trước đến giờ chàng chỉ lo tranh chấp với Minh Huy vì ái tình, chưa bao giờ chàng—và Minh Huy cũng vậy—chịu giới thiệu cho bạn bất cứ một bạn gái nào của mình. Chàng và Minh Huy có thể là bạn chí thân, nhưng vì cả hai chàng cùng theo chủ nghĩa « Yêu thật nhiều nhưng không

V O C H Ì N G S O N

lấy ai làm vợ» cho nên về mặt tình ái, họ cạnh tranh nhau rất dữ dội. Họ sẵn sàng ngăn cản không cho nhau lấy vợ. Việc Hoài Nguyên cưới Như Ngọc được Minh Huy coi như là một thất bại lớn của chàng.

Hoài Nguyên hắng giọng :

— Em.. chúng mình nên tạt vào nhà đề anh có dịp giới thiệu Hồng Hạnh với Minh Huy, chàng phù rể của anh.. ?

Hồng Hạnh nhìn Như Ngọc, nàng có vẻ không phản đối nhưng Như Ngọc lắc đầu :

— Không. Không nên giới thiệu Hồng Hạnh với anh chàng ấy..

Nàng nói như nói riêng với bạn :

— Hạnh không nên biết gã đó.. Gã đó họ Sở ra mặt..

Việc lên án người bạn thân nhất của người chồng sắp cưới của mình là không nên, nhưng Hoài Nguyên cũng không thể trách cứ được Như Ngọc, vì chàng thấy nàng nói đúng. Minh Huy, bạn chàng, quả nhiên là một chàng con cháu nhà họ Sở Khanh chân truyền. Nhưng chàng cũng thấy mình có hỗn phận phải bào chữa cho bạn :

— Minh Huy không phải là Sở Khanh, hắn cũng như tôi vậy. Có điều hắn chăm làm việc quá nên chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình.. Hai nữa.. hắn chưa được gặp một người nào xứng đáng để hắn lấy làm vợ. Không nên kết tội hắn nặng nề quá...

V Ơ C H Ồ N G S O N

Hồng Hạnh thấy cần phải tỏ ra sốt sắng một chút :

— Anh bạn anh làm công việc gì ạ ?

— Hấn làm báo. Kiếm được khá tiền..

Tuy không có nhiều thành kiến lắm với những người làm báo, viết văn Hồng Hạnh cũng thấy là đúng khi nghe Như Ngọc nói :

— Bọn nhà báo bê bối.. không thể giao thiệp được.

Đây là lời kết tội người vắng mặt thứ hai mà Hồng Hạnh nghe bạn thốt ra từ lúc chàng thanh niên sắp làm chồng nàng nói đến tên Minh Huy. Vậy mà Hồng Hạnh vẫn không thấy chàng thanh niên này có phản ứng gì cả. Nàng mỉm cười vì nàng cho là nàng đã hiểu tại sao Như Ngọc, bạn nàng, chọn anh chàng này làm chồng. Chàng ta là một người chồng dễ tánh và Như Ngọc, bạn nàng, vẫn có tật ưa chỉ huy và làm theo ý nàng.

Và Hồng Hạnh hiểu rằng sở dĩ Như Ngọc tỏ ra có ác cảm với anh chàng Minh Huy nào đó là vì Minh Huy và Hoài Nguyên là đôi bạn quá thân, Như Ngọc lại là người đàn bà muốn chồng nàng, không chịu ảnh hưởng của bất cứ một người khác, dù đó có là mẹ chàng, nàng bắt buộc phải chia rẽ chồng nàng với người bạn mà nàng thấy có nhiều ảnh hưởng với chồng nàng. Nàng bắt buộc phải tranh chấp với Minh Huy và tìm đủ mọi dịp, đủ mọi cách để đánh hạ giá Minh Huy.

Đúng như Hồng Hạnh nghĩ, Như Ngọc vẫn

chưa tha Minh Huy, nàng nói tiếp bằng một giọng bình thản nhưng nặng những ác cảm :

— Lý do cho đến bây giờ gần ba mươi tuổi rồi.. anh chàng họ Sở đó vẫn chưa có vợ là bởi vì hắn không thể gần được các cô con nhà tử tế là một, hai là không một cô tử tế nào chịu gần hắn, đừng nói gì đến chuyện có cô muốn làm vợ hắn.

Hồng Hạnh thấy người bạn gái của nàng nói khắc nghiệt như lúc nàng đang là cô giáo giảng bài cho học trò. Phần nhiều các cô gái khôn ngoan chỉ sau khi lấy chồng rồi mới bày tỏ ý muốn của mình, đằng này Như Ngọc bắt nạt chồng ngay khi chưa cưới nhau.

Vì Hoài Nguyên đã làm khổ nhiều cô gái, chắc là chàng kén chọn lắm cho nên bây giờ chàng gặp một cô vợ bắt nạt chồng quá xá. ! Hồng Hạnh nghĩ thầm như vậy và ý nghĩ ấy làm cho nàng mỉm cười. Một bên má nàng có cái lúm đồng tiền thật xinh.

Có một điều mà Như Ngọc đã quyết định trước : đó là việc sau khi họ thành vợ chồng—tức là sau khi Hoài Nguyên trở thành chồng nàng—vợ chồng nàng sẽ gặp gỡ người bạn cũ Minh Huy thật ít. Như Ngọc không bắt chồng tuyệt giao với bạn, nhưng nàng sẽ có cách làm cho Minh Huy thấy rằng sự có mặt của chàng ta là thừa thãi trong gia đình bạn. Nàng chỉ thuận cho Minh Huy làm phù rể như một ân huệ cuối cùng, nàng cũng thừa đủ thông minh để hiểu rằng nàng không nên làm cho Hoài Nguyên quá sợ. Khi cưới vợ, chàng có người bạn thân bên cạnh, chàng sẽ bớt sợ hãi.

V Ợ C H Ồ N G S O N

Tòa nhà Như Ngọc dừng xe trước cửa là một bin đình. Hoài Nguyên và Minh Huy chung một tầng gồm hai phòng; một nhà tắm một ngăn bếp nhỏ. Khi cưới xong, tức là nếu không có gì trở ngại, thì bắt đầu từ tối hôm nay Hoài Nguyên sẽ không còn ngụ ở đây nữa. Như Ngọc có nhà riêng—ông thân sinh nàng là một đại địa chủ, từ ngày chiến tranh ở vùng quê mất an ninh, ông mang tiền lên Sài Gòn mua nhà cho mướn và giờ đây, mỗi tháng nội tiền thuê cho mướn nhà không thôi, ông cũng có khoảng hai, ba trăm ngàn đồng, còn số tiền cho mướn nhà này cứ mỗi tháng một tăng theo nhu cầu nhà của dân thủ đô ông cho vợ chồng Như Ngọc nguyên một vi la sang và đẹp.

Hồng Hạnh phải bước ra khỏi xe để cho Hoài Nguyên bò ra.

—Đừng có tới muộn đó, Nguyên—Như Ngọc dặn dò chàng lần cuối—đúng 4 giờ đấy. Có đến muộn không?

Đó là một câu hỏi mà cô giáo thường dùng để bầy học trò. Hoài Nguyên mắc ngay, chàng đáp:

—Có chứ.. À.. không.. làm sao lại có thể đến chậm ngày cưới cho được. Anh sẽ đến vào lúc ba giờ..

Hoài Nguyên đứng thẳng người bên vệ đường, những dây phút dài bó gối ngồi giữa hai nàng làm cho hai chân chàng tê cứng và có kiến bò tê tê, chàng nhìn Hồng Hạnh và thử mời một lần cuối:

—Cô lên lầu gặp bạn tôi chẳng?

Như Ngọc lại trả lời thay cho bạn;

— Thôi, cho Hồng Hạnh về nhà nghỉ ngơi.. Còn phải sửa soạn đề dự lễ chiều nay chứ.. Gặp nhau trong tiệc cưới cũng được mà.

Hồng Hạnh nhìn Hoài Nguyên xem chàng ta có vẻ mặt ra sao khi cô vợ chưa cưới và sắp cưới của chàng nói câu đó. Hoài Nguyên cũng nhìn Hồng Hạnh và đôi mắt của họ gặp nhau. Hồng Hạnh nghĩ rằng người bạn gái của nàng quả thật là lạ lùng. Như Ngọc không có cái thẹn thùng, bẽn lễn, bối rối, dù là giả vờ, của một cô dâu ngày cưới. Lời nhận xét thành thơ của các cụ. « Khấp như thiếu nữ vu qui nhật »... Khóc như cô gái sắp đi lấy chồng.. hoàn toàn sai nếu áp dụng với cô dâu Như Ngọc, Hồng Hạnh thấy bạn có xúc động, nhưng là cái xúc động của một nữ thương gia trước khi bắt tay nhận một vụ thương mại có lời nhiều hoặc lỗ nhiều hơn là nỗi xúc động có sự hoang mang sung sướng của một cô gái sắp bước đi cái bước quan trọng nhất đời.

Còn Hoài Nguyên, chàng ngạc nhiên nhiều hơn. Từ mấy ngày nay chàng thấy Như Ngọc có thái độ khác lạ. Thoạt đầu chàng cho rằng vì sắp đến ngày cưới, nàng xúc động nên tánh nết nàng trở thành khó khăn. Bây giờ, khi chỉ còn vài tiếng đồng hồ nữa là nàng trở thành vợ chàng, chàng thấy nàng có vẻ độc tài và hay át giọng chàng quá.

Như Ngọc có cái tật xấu hay trả lời dùm người khác. Nàng trả lời luôn cho cả chàng, ý muốn của nàng phải là ý muốn của chàng mà không có sự ngược lại. Với Như Ngọc, mọi vấn đề đều chỉ được cho đi một chiều.

V Ơ C H Ồ N G S O N

Một lần nữa, chàng lại hy vọng rằng sở dĩ Như Ngọc như vậy là vì xúc động, nàng sẽ trở lại dễ chịu, hiền lành khi họ đã làm lễ thành hôn và chung sống với nhau chừng vài ngày ở khách sạn Minh Nguyệt.

Không chú ý đến những cảm nghĩ của bạn gái và người chồng sắp cưới, Như Ngọc còn nói thêm :

— Hồng Hạnh không gặp anh chàng họ Sở đó cũng chẳng thiệt hại gì hai nữa vào giờ này rất có thể là anh đang bận tiếp một nàng Kiều nào đó trên cái tổ quý ấy.

Như Ngọc nói không sai và không oan uổng gì cho Minh Huy, vì đúng lúc đó chàng đang bận tiếp một cô bạn gái.

Cũng may mà Như Ngọc không thuận đề cho Hồng Hạnh lên phòng, nếu họ lên, Hoài Nguyên sẽ bị lúng túng nhiều.

Nói là Minh Huy đang bận tiếp khách phụ nữ không đúng lắm, ta phải nói chàng bận rộn săn đuổi con mồi. Con mồi là một thiếu nữ đã đại dột theo chàng tới « Tổ Quý ».

Người thiếu nữ mười chín tuổi đó mới đặt chân vào căn phòng này được mười phút. Những phút dài và gây căng nhất đời nàng. Nàng chạy ra toan mở cửa nhưng cửa phòng có gắn khóa tự động, đóng lại là phải có chìa khóa mới mở ra được. Cánh cửa bên trong cũng như bên ngoài hẳn thín không có qua một vật gì để có thể cầm kéo ra.

V Ớ C H Ồ N G S Ồ N

Từ cửa, nàng chạy trở về và dùng bộ bàn ghế salon làm chướng ngại vật ngăn không cho chàng trẻ tuổi muốn làm hại cuộc đời con gái của nàng đến gần nàng. Nhưng cùng lúc đang chạy trốn đó, nàng biết rằng việc làm của nàng là vô ích, trước sau gì nàng cũng bị bắt được. Và manh áo minijupe kêu gọi của nàng đang làm tròn cái bòn phận kêu gọi của nó...

Âm nhạc phát ra từ cái magnéto Teac là nhạc thánh phòng êm dịu, nhạc thường làm dịu lòng người nhưng trong phòng này, người đàn ông dường như không bị ảnh hưởng chút xíu nào của âm nhạc. Minh Huy tiến dần đến cô gái, đôi mắt chàng sáng long lanh và nụ cười nở trên môi chàng. Giống như nhân vật Nghị Hách càng có sự chống cự càng thích, Minh Huy cho cuộc săn đuổi và nếu có tí vật lộn còm này càng làm cho chàng thêm thích thú. Chàng coi đây là một việc làm cần thiết và chàng không có gì để phàn nàn...

Người thiếu nữ lùi, lùi dần, lùi mãi cho đến lúc hai chân nàng chạm vào thành ghế và nàng ngã ngồi xuống ghế.. Nàng chưa kịp chớp mắt, chàng đã ngồi bên nàng, hai cánh tay chàng vòng ôm lấy mình nàng và như vậy là đột nhiên nàng thấy như đang nằm trong vòng tay đàn ông...

Coi như đây là một sự việc do « định mệnh an bài », nàng nhắm mắt lại, chân tay nàng mềm ra, nàng không còn chống cự nữa...

Minh Huy khoan khoái tận hưởng bằng mắt con mồi trước khi tới việc hưởng bằng tay và miệng..

V Ơ C H Ồ N G S O N

Rồi chàng cúi xuống cẩn nhẹ lên vành tai có mấy sợi tóc lòa xòa của nàng.

Nơi cần cổ thon của nàng lấm tấm mồ hôi...

Nhưng buổi trưa này, trong căn phòng này định mệnh đã an bài một cách khác...

Vừa đúng lúc ấy, Hoài Nguyên dùng chìa khóa riêng mở cửa vào.

— Hế lô.. ?

Minh Huy bức đến phát điên lên được. Chưa bao giờ chàng thấy bạn lại vô duyên và đáng ghét đến như thế.

Chàng biết rằng cuộc ái ân mở đầu một cách gay cấn và đầy hứa hẹn sôi nổi, cup lạc, hào hứng, mê ly đến đây là chấm dứt, nhưng chàng vẫn còn tiếc rẻ chưa chịu buông ngay vòng tay quanh lưng cô gái ra :

— Mẹ kiếp.: kỳ đà cần mũi.. Có lẽ kiếp trước mày là kỳ đà, Nguyên a.. Cho nên đến kiếp này mày mới còn nhiều tánh chất kỳ đà đến thế.

Vừa mới thò đầu vào phòng Hoài Nguyên đã bị bạn trách một câu thật nặng. Chàng đứng thộn mặt ra không biết phải nói gì, chàng nhận thấy bạn nói đúng và chàng toát mồ hôi nghĩ đến chuyện chàng nắn nì mãi người đẹp Hồng Hạnh lên căn phòng đang có cuộc ép duyên này.

Người thiếu nữ đỏ hồng đôi má, nàng đẩy Minh Huy ra và đứng dậy, sửa lại y phục. Nàng muốn mau mau ra khỏi nơi này: Nàng giận cả hai chàng

VỢ C H Ồ N G S O N

traí nhưng nếu phải nói rõ ràng giận ai ít, ai nhiều thì nàng không quyết định được.

Hoài Nguyên sau phút xúc động và ngạc nhiên, phản công :

— Bộ mày quên hôm nay là ngày tao lấy vợ và mày là phù rể của tao :

— Có cái gì làm chứng là tao quên.. ?

Hoài Nguyên đưa mắt nhìn thiếu nữ rồi lại nhìn bạn với một vẻ trách móc, Minh Huy cười phá lên :

— Sợ xui à ? Có mày đem Như Ngọc về đây tao sợ xui thì có..

Cũng như tất cả những anh con trai mê một con gái đến cái độ lấy người ta làm vợ Hoài Nguyên coi mối tình của chàng là một mối tình đẹp, và Như Ngọc là một người đàn bà ở cao hơn tất cả những người đàn bà tầm thường khác trên thế gian này, chàng không bằng lòng khi thấy bạn nói đùa những câu có ẩn ý không đẹp về Như Ngọc, người thiếu nữ bối rối nhìn hai chàng :

— Em về..

Nguyễn Huy gật đầu :

— Phải đấy, em về đi..

Chàng cúi tìm chiếc giày hời nãy rớt ra khỏi chân nàng mang lại, Huy bắt mắt :

— Ê bồ.. làm cái chi kỳ vậy ?

Nhưng Huy cũng không làm gì để giữ nàng lại

và Nguyên thì cương quyết đưa nàng ra khỏi phòng, chàng có cảm giác như làm một việc thiện. Ít nhất cũng là nhờ chàng, người thiếu nữ này chưa có dịp trở thành đàn bà hôm nay.

Nguyên đóng cửa phòng và quay vào. Nhìn nét mặt bạn, chàng muốn cười nhưng cố lấy vẻ nghiêm nghị, vì chàng muốn lên lớp bạn mấy câu :

—Mày lúc nào cũng làm tàng.. Cứ làm như mình đào hoa lắm.. Bất cứ ai cũng đưa về nhà..

Huy đứng dậy, chàng tới tủ rượu rót hai ly, đưa tới cho bạn :

—Không phải vì mày lấy vợ và thề nguyên trung thành với một người đàn bà mà bọn trai độc thân chúng tao cũng phải bắt chước..

— Hôm nay là ngày hai thằng mình chung sống ngày cuối cùng với nhau.. Tao thật không ngờ ngày cuối cùng của chúng mình lại buồn tẻ như thế này..

Hoài Nguyên chợt cảm thấy hối hận. Vì chàng đã nghĩ đến chuyện giá ngày hôm nay không phải là ngày chàng lấy vợ.. chàng hối hận vì nghĩ đến Như Ngọc nếu chàng biết được chàng có ý nghĩ như thế.. Chàng tự bắt tâm trí nghĩ đến tối nay, khi chàng và Như Ngọc đã là vợ chồng và sống riêng với nhau trong phòng trắng mát của khách sạn Minh Nguyệt. Chàng tưởng tượng đến những hoan lạc chờ đợi chàng ở Đà Lạt.

Hai người bạn đối diện nhau, họ uống rượu và im lặng trong vài phút. Rồi Minh Huy nói :

— Sao ?

V Ợ C H Ồ N Ớ S Ồ N

Và Hoài Nguyên hỏi lại :

— Sao ?

— Một ly cho người đi lấy vợ !

— Đi lấy vợ...

Hoài Nguyên thần thờ nhấc lại. Chàng có cái cảm giác như họ nói đến một người đi Sang Tân, một ra đi là không trở về..

Không muốn để cho những cảm giác buồn phiền, u ám xâm chiếm tâm hồn mình trong những phút cuối cùng trước ngày lấy vợ, Hoài Nguyên làm ra vẻ vui và sốt sắng :

— Tôi lấy vợ rồi sẽ tới lượt cậu.. Thằng nào rồi cũng thế cả, chỉ có trước hay sau thôi.. Cậu là phù rề, thiếu cậu không được đầu đầy. Đừng có giả vờ quên, không xong với tôi đâu..

— Yên trí, nghĩa tử là nghĩa tận mà. Dù có đau lòng đến chừng nào đi nữa, tôi cũng có mặt trong đám cưới cậu. Tôi chỉ còn có việc tạt qua văn phòng tôi lấy hai cái giấy máy bay cho vợ chồng cậu đáp chuyển bay tới lên Đà Lạt.. Tôi đã cẩn thận nhờ cô thư ký sở tôi đánh điện lần nữa lên giữ phòng tốt nhất, phòng trắng mát, cho cậu và Như Ngọc ở khách sạn Minh Nguyệt.

Hai vé phi cơ khứ hồi Sài Gòn—Đà Lạt—Sài Gòn và bảy ngày sống trong khách sạn dành riêng cho những cặp vợ chồng mới cưới ở Đà Lạt đó là quà mừng đám cưới của Minh Huy cho vợ chồng bạn. Hoài Nguyên nhìn bạn bằng đôi mắt cảm ơn :

— Sáng kiến quà cưới bằng vé máy bay và một tuần ở Đà Lạt của cậu hay thật đấy..

Minh Huy nhún vai :

— Cả đời người ta chỉ có một lần lấy vợ mà thôi.. Chúng ta chỉ còn có thể làm được cho nhau chút này mà thôi..

Minh Huy cứ thốt ra những lời ai oán, nghe bạn nói những lời ấy, Hoài Nguyên cảm thấy Như Ngọc, người sắp thành vợ chính thức của chàng, không chịu nổi hoặc có ác cảm đối với bạn chàng, cũng không phải là vô cớ. Minh Huy từ lâu rồi, vẫn phản đối việc lấy vợ của bạn, chàng coi việc Hoài Nguyên bỏ đi lấy vợ là một hành động phản bội tình thần « độc thân đến suốt đời », và chỉ cớ tình bạn là cao đẹp của họ.

Hoài Nguyên muốn thay đổi đề tài câu chuyện, nhưng việc đó là một việc hơi khó, nhất là do những chàng sắp đến giờ làm lễ cưới vợ, vì chàng chẳng còn biết nên nói sang chuyện gì bây giờ, chợt Minh Huy hỏi :

— Ai mách cho cậu lời cái khách sạn Minh Nguyệt đó nhỉ ?

Hoài Nguyên đáp không suy nghĩ

— Như Ngọc...

Minh Huy gật gật đầu :

— Như Ngọc..

Hai tiếng nói nhỏ đó của bạn làm cho Hoài Nguyên « lên ruột », chàng có cảm giác như nghe bạn nói ; « Như Ngọc.. Như Ngọc.. cái gì cũng do Như Ngọc quyết định », nên chàng vội tiếp :

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Sở dĩ Như Ngọc biết khách sạn đó là vì nàng có một cô bạn gái rất thân làm việc ở đó. Cô bạn của Ngọc đẹp rùng rợn lắm. Bọn này vừa ra phi trường đón nàng xong.. Nàng cũng về dự hôn lễ. Lát nữa cậu sẽ được gặp nàng. Tôi sợ cậu sẽ mê nàng..

— Mê thì chắc là mê rồi đó, nhưng cưới nàng làm vợ thì không..

— Để rồi coi..

— Tuy miệng nói vậy nhưng trong bụng Minh Huy nghĩ khác. Chàng tin chắc là chàng không bao giờ yêu cũng như chàng sẽ không có thể yêu được những cô bạn gái của một người như Như Ngọc. Kinh nghiệm cho chàng thấy rằng những người giao du thân mật với nhau thường có tánh nết giống nhau. Trước mắt chàng Như Ngọc là một người đàn bà độc tài đáng ghét, chắc hẳn cô bạn thân của nàng cũng phải có cái tánh độc tài thích chỉ huy chồng tương tự.

Đôi bạn lại uống ly rượu mới, Huy thở dài :

— Thế là xong ..

Hoài Nguyên nói khác đi :

— Một cuộc đời mới bắt đầu.

— Cậu có vẻ buồn...

« Chú rề » Hoài Nguyên vội vã cải chính :

— Buồn gì đâu ?

— Không buồn thì không có vẻ vui. Ha ? Mà đúng.. làm sao vui được khi mình chỉ còn có vài giờ đồng hồ nữa là hết đời...

V Ợ C H Ồ N G S O N

Huy đề lời nói kéo dài lững lờ làm cho Hoài Nguyên có cảm giác như mình là một tử tội sắp đến giờ lên đoạn đầu đài chịu hành quyết..

Đề cho lời nói lững lờ cho đến vài giây đồng hồ sau Huy mới tiếp :

— ... Con trai độc thân...

Hoài Nguyên hiểu rằng mình bị bạn giận vì đã quyết định lấy vợ. Chàng và Huy quen biết, chơi thân với nhau từ thuở nhỏ. Họ sinh trưởng cùng một tỉnh, cùng một tuổi, học cùng một trường tiểu học rồi cùng một trường trung học, họ có những sở thích giống nhau và từ ngày kiếm được tiền, biết thế nào là đàn bà cho đến nay, họ vẫn thân nhau và họ đã nhiều lần cam kết với nhau là sẽ không bao giờ lấy vợ. Hoài Nguyên biết rằng tuy ngoài mặt bạn chàng vẫn tỏ ra sốt sắng với cuộc hôn nhân của chàng nhưng trong lòng, bạn chàng vẫn coi hành động lấy vợ của chàng là một việc đào ngũ và không bao giờ bạn tha thứ cho chàng.

Minh Huy nâng ly rượu mạnh trong tay, bắt đầu triết lý vu vơ :

— Con người ta ở cõi đời này.. kẻ cũng hay.. luôn luôn tự choàng vào cổ mình, tự đặt lên vai mình những bồn phận. Lúc còn nhỏ ở nhà thì có bồn phận với cha mẹ, anh em.. phải học giỏi, phải tỏ ra thông minh cho cha mẹ vui lòng.. có bồn phận với thầy giáo, với cô giáo, ra đời có bồn phận trung thành, mẫn cán, làm lợi cho chủ.. Sống một mình ngoài vòng kiềm tỏa của gia đình chưa lâu, người ta

--

lại đâm đầu đi lấy vợ.. Bồn phận làm chồng, làm cha lập tức lại đề nặng lên đầu, lên cổ người ta... Hỡi ơi, bồn phận.. Lúc nào cũng là bồn phận.. Có điều nực cười nhất là chính chúng ta lại tự ý và lấy làm sung sướng chui đầu vào những nút dây bồn phận ấy như kẻ tự tử sung sướng chui đầu vào vòng thông lọng với ý nghĩ rằng mình sắp được giải thoát. Lấy vợ rồi, cơm ngày hai bữa tối đi ngủ sớm.. tự làm cho mình mù, câm, điếc trước sắc đẹp của đàn bà không phải là vợ mình. Nếu mình không có vợ, cuộc tình duyên của mình với một em đẹp nào đó sẽ là một chuyện tình đẹp có thể bắt tử trong văn học sử nếu được viết thành chuyện tình như (« Một truyện tình mười năm về trước »). Nhưng nếu mình có vợ rồi, cuộc tình duyên ấy sẽ thành tội lỗi, dơ bẩn. Cái đẹp biến ngay thành cái xấu chỉ vì một người đàn bà nắm trọn cả cuộc đời mình..

Mặc dầu không muốn, Hoài Nguyên cũng bắt được quả tang chàng đề cho cặp mắt chàng thần thờ nhìn quanh phòng.

Chàng sắp rời bỏ vĩnh viễn căn phòng quen thuộc này. Nơi đây, dù nơi đây không có hình bóng của Như Ngọc, dù chàng chưa « yêu » nàng ở đây lần nào, chàng cũng nhớ căn phòng này, chàng cũng sẽ thấy thiếu nó. Chàng cố ý nghĩ đến Như Ngọc—tấm thân kiều diễm của nàng sẽ làm cho chàng quên đi những ngày sống độc thân cũ—Minh Huy có thể nói rằng Như Ngọc độc tài, nhưng Huy không thể nói là Như Ngọc không đẹp.

VỢ C H Ồ N G S O N

Không muốn nói trái lại bạn mà cũng không muốn phải nghe những lời u sầu, tiên đoán đen tối về tương lai cuộc sống vợ chồng của mình do bạn thốt ra, Hoài Nguyên bắt tay vào việc sửa soạn hành lý. Chàng tới gần chiếc va ly đặt bên cửa. Đến lúc đó Huy mới nhìn thấy cái túi nhỏ đặt trên va ly.

Hoài Nguyên mở va ly để bỏ vật đựng trong cái túi nhỏ đó vào, Minh Huy cất tiếng :

— Túi gì vậy ?

Hoài Nguyên ngây thơ :

—Túi gì đâu ?

Minh Huy tới nơi trước khi Hoài Nguyên kịp đóng nắp va ly lại, chàng cầm cái túi lên, mở ra và lấy ra một cái áo ngủ mỏng như màng nhện.

Áo ngủ nylon màu đen. Minh Huy dơ cái áo lên và làn nylon mỏng tanh đến nỗi hai chàng nhìn rõ mặt nhau qua nó.

— Đẹp.. mà gọi cảm hả ?

Hoài Nguyên nhún vai ?

— Chỉ là một cái áo ngủ. Để tặng cho cô dâu.. Đêm Đà Lạt trời có thể lạnh.

— Đúng. Nằm trong cái áo như vậy, chắc cô dâu phải ấm lắm..

Nguyên giật cái áo ngủ mỏng tanh trong tay bạn và nhét vội vào một ngăn trong va ly, chàng đóng mạnh nắp va ly lại và bước đi vào phòng ngủ.

— Đứng lại...

Tiếng la của Huy làm cho chàng dừng lại, Huy

V Ơ C H Ồ N G S O N

đi tới cúi xuống nhặt một vật gì sáng sáng nằm dưới chân Nguyên.

Đó là một chiếc bông tai.

— Chắc là bông tai của người đẹp ban nãy — Huy nói — Phải giữ lại để đeo trả vào tai em mới được...

Huy soi chiếc bông tai lên ánh sáng

— Minh có cầm vào đây, nhưng không thấy có vết răng, chắc là bằng bạch kim thứ thiệt..

Huy mang chiếc bông tai đi trở lại bàn.

Chàng mở một ngăn kéo, trịnh trọng lấy ra một cái hộp bằng gỗ gụ, một cái hộp quý được chế tạo từ hồi tỉnh lý. Hà Đông còn có nhà Tiểu Công Nghệ ở khu Đầu Cầu do Cụ Thiếu Hoảng Trọng Phu lập ra. Nắp hộp và thành hộp có khảm xà cừ.

Huy mở nắp hộp. Bên trong xếp gần đầy những kỷ vật của những người đẹp đã từng đi qua căn phòng này đã từng ngồi trên những chiếc ghế êm này và đã từng nằm mê ly; mê mẩn tâm thần cùng thể xác trên mặt giường kia, ra đi để lại. Đó là những chiếc bông tai, có những chiếc nhẫn, những dây chuỗi có thánh giá tượng Phật, những bông hoa bạc, hoa vàng, những chiếc thuyền vàng đã từng nằm trên ngực áo các nàng và đã rơi ra, vì xô đẩy hoặc vì thỏa thuận. Hai chàng trẻ tuổi giữ món đồ này làm kỷ niệm. Mỗi ngày lòng hộp lại đầy thêm, luôn luôn họ có vật mới để lưu trữ.

Những người đẹp chủ nhân những món trang sức này khi gặp nhau có thể ghen tuông nhau, ghét nhau, nhưng những đồ trang sức của họ nằm bên nhau rất thuận hòa, đầm ấm. Huy nhìn vào lòng hộp với một đôi

mắt mờ màng, chàng như lại trông thấy những nữ chủ của chúng. Chàng đặt nhẹ chiếc bông tai vừa tìm được vào hộp và thở dài:

— Nơi đây chắc chắn sẽ không còn được vui như trước nữa khi thiếu Nguyên.

Nguyên cũng đi trở lại gần bạn. Chàng như bị hấp dẫn vì cái hộp kỷ vật cùng những kỷ niệm êm đềm cũ.

Họ đã chung sống ở đây năm năm.

Năm năm trời với không biết là bao nhiêu thiếu nữ đẹp, bao nhiêu là ái ân.. ít nhất Hoài Nguyên cũng phải nhận rằng những năm chàng sống ở đây với bạn là đẹp, thơ mộng sung sướng và nay chàng sắp mất nó.

Mất cho đến mãi mãi.

Huy liếc nhìn bạn. Họ đã gần nhau quá và hiểu tính nết cùng những cảm nghĩ của nhau quá rõ để biết ngay rằng bạn đang nghĩ gì. Huy như đọc được những ý nghĩ trong tâm tưởng của Nguyên. Chàng đã tốn nhiều công phu và tâm trí để ngăn không cho Hoài Nguyên bước đi cái bước nguy hiểm này. Chàng coi quyết định cưới vợ, lập gia đình của bạn là hành động tự sát. Nhưng tuy là bạn thân nhất đời, cũng có lúc người ta phải chia xa. Hoài Nguyên không phải là đàn bà dễ chịu ảnh hưởng hoặc kém suy xét, Huy biết rằng khó lòng ngăn cản được bạn vì bạn chàng đã yêu, khi yêu người ta trở nên mù quáng kể cả những người khôn ngoan nhất. Và Hoài Nguyên đã yêu, Hoài Nguyên đã trở thành mù quáng. Huy biết rằng chàng chỉ có thể làm cho bạn tỉnh ngộ và tự thấy rõ sự đại đột của mình, chàng không thể chỉ nói xấu

V Ợ C H Ồ N G S O N

Như Ngọc hoặc nói xấu hôn nhân mà có thể làm cho bạn đổi ý. Nếu chàng nói xấu Như Ngọc, chàng chỉ làm cho bạn khinh chàng và càng quyết tâm hơn trong việc cưới vợ mà thôi.

Cho đến đây phút này, Huy đã hoàn toàn thất vọng trong việc ngăn bạn tự sát. Nếu không có một phép lạ gì xảy ra— và Huy lại không tin rằng ở đời này có phép lạ— tới tối hôm nay, Hoài Nguyên, bạn chàng, đã là người có vợ.

Huy đã đưa tay ra định đóng nắp hộp kỷ vật, chợt chàng ngừng lại để thò tay vào lòng hộp, lấy ra một thỏi son môi. Vỏ thỏi son bằng kim khi màu trắng, nơi đầu có gắn một cục đá xanh như ngọc bích.

Huy cầm nhẹ thỏi son giữ hai đầu ngón tay, đưa lên:

— Nhớ son này của ai không ? Nhớ không ? Của Jeanette. Nàng bao giờ cũng dùng son môi màu cam tươi, một cách tiện lợi nhất để có thể có sinh tố C.

Huy buông thỏi son môi xuống để cầm lên một chiếc vòng đeo tay: gọi là « vòng chủ nhật », gồm bảy chiếc, mỗi ngày đeo một chiếc cho đến cái thứ bảy là vừa đúng một tuần lễ

Vòng của ai ? Đố biết.. ?

Hoài Nguyên thần thờ

— Tuyết Nhung.

Một cây lược bằng đồi mồi được đưa lên. Minh

Huy chỉ ngược mắt nhìn bạn thay cho lời hỏi, Hoài Nguyên đáp

— Lệ Chi.

— Không phải. Sai rồi.

— Ai ?

— Thu Hương.

— Có kể sai cũng không đáng trách, toa phải nhớ em hơn moa. Vì toa là người giữ lại của em cái lược này.

Như vậy có nghĩa là người đẹp có tên Thu Hương bỏ lại đây chiếc lược đòi mỗi ngày là người tình của Huy. Vì vậy Hoài Nguyên không nhớ đúng.

Huy đưa lên hai cái vòng bạc, loại vòng gọi là « Vòng chủ nhật », gồm bảy chiếc, mỗi ngày đeo một chiếc cho đến cái thứ bảy là vừa đúng một tuần lễ :

Vòng của Minh Thu.. — Hoài Nguyên nhíu mày tỏ vẻ thắc mắc. — dường như có hôm Minh Thu đã trở lại đòi cái vòng này kia mà ?

Huy nở một nụ cười tưởng nhớ

— Đúng nàng có trở lại đòi vòng. Hôm trước nàng bỏ lại đây một vòng, lần sau nàng lại đòi và để thêm lại cho chúng mình cái vòng thứ hai này đây.

Hai chàng nhìn nhau cười, cả hai cùng vui vì kỷ niệm đẹp cũ. Rồi nụ cười, vui trên môi Huy từ từ nhạt đi, chàng buồn rầu

— Với Toa, tất cả những thứ này từ nay chỉ còn là kỷ niệm, những kỷ niệm.., bất chánh và Toa sẽ

V Ợ C H Ồ N G S O N

không có quyền hồi tưởng nữa. Vì từ hôm nay Toa đã có vợ, Toa đã có Như Ngọc.. À. Như Ngọc quả là một cô gái ngoan, nàng không để lại một kỷ vật nào ở đây cả, nàng không dễ dãi với chúng ta như những cô này. Thời buổi này tìm được một người vợ như Như Ngọc thật khó..

Có lời mừng cho Toa. Toa sẽ không sợ nàng để lại kỷ vật cho bất cứ một chàng nào.. Từ đêm hôm nay Toa đã trở thành người đàn ông đàn hoàng..

Huy nói tiếp bằng một giọng rầu rĩ
Còn Moa.. cuộc đời này sẽ cho Moa được hưởng những gì đáng gọi là hạnh phúc? Những ngày dài dằng dặc và những đêm độc thân, những cuộc vui bên cạnh những người đàn bà không phải là vợ mình, nay người này mai người khác. . Thay đổi nhiều cũng chán ngấy.. Và những kỷ vật của các nàng bỏ lại trong cái hộp gỗ vô tri giác này...

Nguyên hiểu rằng bạn muốn làm cho chàng hối tiếc cuộc sống cũ có nhiều đàn bà của họ, chàng vẫn không giận bạn, chàng chỉ mỉm cười

— Tội nghiệp cho Toa.. Nay cô này, mai cô khác.. Chán thật đấy.. Toa có thể làm cho Moa khóc ầm lên bây giờ đấy..

Huy vẫn nghiêm trọng

— Không. Moa nói thật đấy mà.. Từ nay Toa trở thành người có nhiệm vụ đàn hoàng.

— Nhiệm vụ gì ?

— Nhiệm vụ bảo tồn nòi giống.. Nước Việt

VỢ G HỒ N G S O N

Nam chúng ta sở dĩ cho tới ngày nay chưa bị tiêu diệt là vì còn có những người như Toa. Còn Moa chỉ là kẻ ăn hại, Moa chỉ hưởng thụ mà không có bổn phận.

— Đâu có khó khăn gì.. Một ngày đẹp trời nào đó Toa cũng sẽ gặp một người đàn bà mà Toa yêu thương. Toa sẽ không coi nàng là một người bạn qua đường mà là bạn đời.. Toa sẽ thấy Toa không thể nào sống xa nàng, dù là xa nàng đời Toa vẫn không thiếu đàn bà. Lúc đó Toa sẽ cưới nàng làm vợ, cũng như Moa ngày hôm nay vậy.

Minh Huy cảm thấy bức mình. Chàng định thuyết bạn từ bỏ ý định lấy vợ không ngờ lại bị bạn cho nghe một bài lên lớp về tình nghĩa vợ chồng, chàng lắc đầu :

— Moa tin chắc là không bao giờ Moa lấy vợ. Moa đã quá quen với cuộc sống trai độc thân nhiều đàn bà nhưng không có ai là «người đàn bà duy nhất trong đời» này mất rồi.

— Toa đừng bi quan. Tại vì Toa chưa gặp người mà Toa yêu thật sự đó thôi: Ngày trước Moa cũng chẳng khác gì Toa ? Có điều là Moa đã gặp rồi mà Toa chưa gặp đó thôi.

Huy thò tay vào lòng hộp lấy ra một sợi dây chuyền vàng. Đầu dây tròn ten một chiếc máy nhỏ siêu cũng bằng vàng.

— Cái này của em tên là Kiều Oanh.,? Phải không nhỉ ?

Huy mỉm cười :

— Lại lộn người nọ ra người kia rồi.. Vật này của cái nhà em.. số dách chúng mình gặp ở dạ vũ khai trương nhà hàng Hironnelle. Đứng cạnh em này em Kiều Oanh trông nhỏ siu như người vừa ốm dậy? Nhớ chưa? Nhà hàng Hironnelle? Em bận lắm.. áo em «đề-côn-lớt» trình bày hai cặp ngực như ngực Jayne Mansfield.. Nhớ chưa?

Hoài Nguyên cố nhớ lại tên người đẹp. Chàng mang máng nhớ rằng quả thật chàng có được gặp, được yêu một người đàn bà như bạn đang kể lại hình dáng thân thể, nhưng chàng quên khuấy mất là chàng gặp nàng ở đâu, tên nàng là gì v.v. Chàng cố nhớ lại nhưng nhớ không ra.

Hoài Nguyên có cái tật là khi đã muốn nhớ lại điều gì, chuyện gì chàng phải nhớ ra cho bằng được.

Nếu không đầu óc chàng cứ bị ám ảnh mãi khó chú tâm vào được việc gì khác.

Như đề làm cho Hoài Nguyên thêm thắc mắc, Minh Huy lại nói :

— Mới đây mà Toa đã quên được ngay rồi sao? Tối hôm đó anh em tất cả đều ghen với Toa. Vì em vừa xuất hiện Toa đã chớp được em ngay. Chính là nhờ ở Toa nói một câu về cái dây chuỗi có chiếc phi cơ này mà em chịu Toa liền. Móa nhớ rõ Toa xử dụng với em một chuyện khôi hài của Tây.. Đề Móa kể lại cho Toa nhớ nhé. Chuyện khôi hài của Tây như vậy: Có một nàng đeo dây chuyền trước ngực, đầu dây có cái phi cơ. Nàng gặp một chàng trẻ tuổi, chàng này nhìn bộ ngực núi của nàng hơi kỹ, nàng hỏi: bộ anh khoái phi cơ lắm sao? Anh chàng nhanh trí đáp: Thưa cô tôi khoái cái phi trường này nhiều

V O C H Ò N G S O N

hơn..» Ha ha Toa nhanh trí lắm. Cũng là một chuyện khôi hài của Tây, nhưng điều kiện cần thiết là mình phải nhớ đúng lúc, phải nhớ và nói trước thiên hạ. Và lẽ tự nhiên mình cũng phải bảnh trai, phải sạch nước, phải cao ráo sạch sẽ nữa. Ăn nói có duyên mà mặt mũi cù lồn, dơ dáy cũng chẳng có em nào mê.. Hôm đó Toa nói với em câu chuyện «mê cái phi trường của em» đó là em mê Toa ngay. Kể ra Toa ăn nói có duyên lắm. Nguyên ă.. Rất tiếc.. từ nay trở đi, cái tài ăn nói, đấu hót của Toa chỉ còn thâu lại phục vụ cho có mỗi một người.. Mà nhiều khi người đó nghe quen rồi, nhàm tai, người đó không còn mê Toa vì tài ăn ăn nói của Toa nữa mới là đau chứ??

Hoài Nguyên biết Minh Huy còn nhớ rõ tên người đàn bà có sợi dây chuyền này, nhưng Huy không nói. Chàng vừa định hỏi thì Huy đã búng ngón tay

— Moa phải đến tòa soạn có việc. Lại còn phải đi lấy vé phi cơ lên Đà Lạt cho Toa. Nói đến phi cơ mình mới lại nhớ ra vé phi cơ..

Chàng đóng kỹ vật lại và bỏ hộp trở lại ngăn bàn. Rồi chàng thoăn thoắt đi ra cửa trong đó Hoài Nguyên vẫn còn suy nghĩ :

— Em nào đeo cái dây có phi cơ này nhỉ..? To con ngực lớn như Kiều Oanh ? Ai kia ? Mỹ Ngọc ? không phải. Mỹ Ngọc gầy như que tăm.. Em này là một cô có bộ ngực thú thiệt bự như ngực Jayne Mansfield kia mà..?? Quái lạ. Mình quên biến mất tên em.. Nhưng mình vẫn thấy rõ ràng là mình nhớ em.

Đêm hôm đó em làm cao, làm khó mãi nhưng rồi em cũng theo mình về đây.. Sáng sau khi em ra về chính em tháo cái dây chuyền vàng này cho mình làm kỷ niệm. Mình còn nhớ rõ em ngồi bên giường, dơ hai tay lên vén tóc rồi tháo dây.. Ngực em to căng..

Như chợt nhớ ra hôm nay là ngày cưới mình. Nguyên cũng bắt chước bạn búng hai ngón tay vào nhau : Chàng nói một mình :

— Mẹ kiếp. Mình còn cố nhớ em làm chi nữa. Hôm nay là ngày mình lấy vợ.. còn nhớ em làm chi ? Hôm nay mình cưới.. cưới..

Nét mặt Hoài Nguyên lộ vẻ kinh dị.

Chàng đang quên không nhớ tên người vợ sắp cưới của chàng..

Minh Huy đứng dừng ở ngưỡng cửa chờ đợi Hoài Nguyên nói tiếp cho hết câu. Hoài Nguyên nhìn bạn cầu cứu nhưng Minh Huy không phải là người có thiện chí giúp đỡ Hoài Nguyên, nhất là trong lúc này..

Hoài Nguyên cố gắng lục tìm trong tâm trí. Tên vợ cưới chiều nay mà cũng quên thì thật là đứt đuôi con nòng nọc... Chỉ vì vừa rồi chàng cố gắng tìm tên người đẹp đã cho chàng yêu và sợi dây chuyền có cái phi cơ này mà tâm trí chàng lộn tung bậy, làm chàng quên cả tên người sắp làm vợ chàng suốt đời..

Tâm trí Hoài Nguyên lúc đó lộn xộn, quay

V Ớ C H Ồ N G S O N

cuồng, lên xuống hàng trăm tên phụ nữ: Huỳnh Hoa Kim Liên, Ngọc Dung, Hồng Loan, Mỹ Duyên.v.v. Sau cùng sự cố gắng tới mức của chàng cũng đem lại cho chàng kết quả, chàng la lên :

— Như Ngọc..

Tiếng gọi tên chan chứa sung sướng mừng rỡ.

Minh Huy gật đầu, chàng đưa ngón tay lên ghi nhận bạn nói đúng, và chàng nói :

— Cậu chung tình lắm. Tôi biết thế nào cậu cũng nhớ ra tên nàng, cậu chỉ cần suy nghĩ.. một lúc lâu mà thôi..

NGỒI trong chiếc tắc xi đưa chàng về trung tâm thủ đô, nơi có tòa soạn tờ đại nhật báo có chàng làm biên tập viên, Minh Huy bị quan và buồn rầu suy nghĩ đến việc hôm nay người bạn thân nhất của chàng đi lấy vợ và với sự việc đó, chàng mất người bạn đó vĩnh viễn.

Tuy chưa có giao du thân mật với người bạn nào đã có vợ. Minh Huy cũng vẫn thừa kinh nghiệm đề hiểu rằng một khi Hoài Nguyên đã lập gia đình, chàng không còn hy vọng được bạn cư xử thân như trước khi có vợ, bạn chàng sẽ phải lo cho vợ, nghĩ đến vợ con nhiều hơn là nghĩ đến bạn. Cuộc sống đã khác nhau tình bạn dần trở thành lạt lẽo. Nếu chàng ngốc dại không chịu lánh mặt, chàng sẽ bị bề mặt, sẽ buồn. Và có một điều đặc biệt nữa là : Người đàn ông độc thân cần có bạn cũng độc thân để giữ vững

VỢ C HỒN C S O N

tình trạng độc thân của mình. Không có bạn trai, người độc thân sẽ phải đi tìm bạn gái và từ chỗ cảm thấy cô đơn, lao đầu đi cưới vợ, cưới bất cứ chị đàn bà nào rảnh rang có thể làm vợ mình ngay lúc đó.

Hành động cưới vợ vội vàng như vậy là một lầm lẫn. Tai hại, tự sát.

Đàn ông được sinh ra để mà sống độc thân và đàn bà được sinh ra để lấy chồng. Quyền lợi của đôi bên luôn luôn mâu thuẫn cho nên mỗi cnộc sống chung, tất nhiên phải có một bên bị hy sinh. Hoặ nếu cả hai cùng đòi hỏi cả hai sẽ bị đau khổ.

Khổng phu Tử đã nói gần hai ngàn năm trước : «những chuyện bề tôi giết vua, con giết cha không phải là một sớm một chiều mà xảy ra. «Tức là Đức Khổng muốn nói mọi việc xảy ra ở cõi đời này đều có nguyên do, nguyên nhân từ nhiều ngày; chẳng hạn như trường hợp sợ có gia đình, sợ lấy vợ của Minh Huy. Từ ngày nhỏ Minh Huy đã phải chịu đựng sự khổ não của một gia đình bất hòa. Song thân chàng không hợp tính nhau tuy rằng có yền nhau. Sau khi cho Minh Huy và Minh Thu, cô em gái chàng ra đời, hai ông bà sống ly thân và sau đó một thời gian nữa, chờ cho những tan vỡ được thời gian chứng nhận, ly hôn. Ngay từ nhỏ, Minh Huy đã có ác cảm với hôn nhân. Chàng thấy rằng cha mẹ chàng yêu nhau nhưng vì sống chung với nhau trong những điều kiện không thuận lợi nên đã thành ra thù oán nhau. Chàng tin chắc rằng nếu cha mẹ chàng đừng lấy nhau,

không được chung sống với nhau, hai ông bà sẽ yêu thương nhau mãi và nhớ nhau suốt đời, không bao giờ thù oán nhau. Chàng đinh ninh rằng hôn nhân đã làm chết tình yêu của cha mẹ chàng, và hôn nhân còn làm tan vỡ tình yêu của rất nhiều người khác quanh chàng.

Mỗi lần hồi tưởng những khổ sở của cha mẹ và của hai anh em mình thuở thơ ấu, Minh Huy tự nhủ chàng sẽ không bao giờ sa vào cái hố thăm mà cha mẹ chàng đã bị chôn vùi cuộc đời ngày trước.

Nhưng không phải là Minh Huy không nghĩ đến chuyện vợ con. Trong óc chàng đôi khi cũng mơ màng ẩn hiện hình bóng của người vợ hiền. Có điều là chàng chưa tìm được người đàn bà nào như thế cả. Từ ngày thành nhân đến giờ Minh Huy vẫn chờ đợi và chưa bao giờ chàng cảm thấy sốt ruột vì sự chờ đợi ấy hết. Vì trong khi chờ đợi, chàng có rất nhiều người yêu.

Nhưng muốn bị sa vào cạm bẫy của tình yêu của những nàng thiếu nữ đẹp mà cần có chồng, Minh Huy -- hay bất cứ người trai độc thân nào cũng vậy -- cần có bạn trai độc thân sống sát bên mình đêm ngày. Chính vì vậy mà Minh Huy tỏ ra sốt sắng khi mời Hoài Nguyên về sống chung với chàng và rất buồn rầu âu lo khi thấy Hoài Nguyên đi lấy vợ.

Minh Huy biết rằng việc có những hai chàng trẻ tuổi độc thân sống trong một căn phòng đầy đủ tiện nghi ở giữa đô thành hoa lệ này lôi cuốn các cô gái cần chồng tới như đá nam châm hút sắt. Nhưng những cô gái ngoan thường đi kiếm chồng một mình trong khi những chàng trai không biết cách trốn lấy

vợ nhờ bạn, nghĩa là họ dựa vào nhau để tránh bị các nàng quyến rũ, người này làm lạc đã có người kia sửa sai, ít khi cả hai chàng đều say mê một lúc. Khi một trong hai chàng thành công, chiếm được cảm tình và ân huệ tối hậu của cô nào, họ có những hai người để đối phó, họ nhờ nhau và làm cho cô kia nản chí. Nếu là những cô gái thật khôn ngoan, các cô đã không bao giờ tới với những chàng trai chưa vợ biết đoàn kết và sống chung với nhau như Hoài Nguyên và Minh Huy vì tới giao du với những chàng như thế, họ chỉ có thiệt. Lẽ ra họ phải tìm tới an ủi những chàng thanh niên sống cô đơn, khi cô đơn người đàn ông thêm lấy vợ nhất. Như việc Hoài Nguyên đi lấy vợ tức là Minh Huy sẽ gặp nguy hiểm. Bạn đi rồi, chàng sẽ cảm thấy cô đơn, và từ cô đơn đến giai đoạn cảm động vì sự săn sóc của một thiếu nữ nào đó đến cái độ muốn lấy nàng làm vợ không xa lắm.

Có một điều hay đáng kể trong mối tình bạn của hai chàng Hoài Nguyên, Minh Huy là họ không bao giờ ngu dại đi yêu mê cùng một cô gái. Việc nhường nhau này, tuy vậy, cũng không có gì khó khăn lắm, vì họ có quá nhiều cô đẹp để cho họ yêu, họ không thiếu thốn đến nỗi phải tranh nhau.

Cuộc sống của họ vẫn trôi đều êm đẹp, cho đến lúc Như Ngọc xuất hiện trong đời Hoài Nguyên.

Xe dừng lại trước một tòa nhà lớn. Tòa soạn nhật báo Tin Hôm Nay nằm trong tòa nhà bin-đinh này. Cả bin-đinh đều thuộc quyền sở hữu của ông Trần văn Diệu tức Tư Diệu một thương gia nghiệp chủ thuộc loại người «self mademan» hiếm có tại Việt Nam.

Xã hội Việt Nam có truyền thống phong kiến từ nhiều ngàn năm «con vua thì lại làm vua, con lão gác chùa lại quét lá đa..» những anh con nhà giàu, ăn trên ngồi trốc hưởng thụ nhiều gái đẹp hơn con nhà nghèo, việc một người xuất thân làm «agent de police» đi theo Biện Chà soát chợ rồi leo lên được địa vị thương gia giàu có bạc tỷ, giám đốc ngân hàng chủ nhiệm nhật báo bán chạy nhất Đông Dương như ông Tư Diệu là một việc đáng kể. Ngoài việc khai thác tờ nhật báo Tin Hôm Nay ra, ông Văn Diệu còn làm chủ nhiều ngành khai thác ra tiền nữa : chủ xe đồ, tàu biển, rạp hát bóng, nhập cảng sắt, giấy in báo, phim ảnh, thầu cung cấp vật liệu văn phòng cho chánh quyền, quân đội, thầu ấn loát sổ sách, vé số Kiến thiết v.v. và linh tinh rất nhiều thứ. Việc làm báo là một ngành trong công cuộc kinh doanh của Văn Diệu. Tất cả cơ sở của ông đều tập trung trong tòa bin-đinh này.

Thoạt đầu, vì có nhà in, Văn Diệu nghĩ lời việc in nhật báo. Lúc mới, ông coi việc ra báo là một việc nhỏ, ông không hy vọng kiếm lời nhiều vì báo, nhưng «nước chảy chỗ trũng..», việc làm giàu ở cõi đời này thường có những trường hợp bất công, nhất là bất công với những người muốn làm giàu mà chưa thành giàu, có những ông làm báo cả hai, ba chục năm, làm công cho người khác thì báo bán chạy nhưng khi thầu thập vốn liếng, vay mượn để làm tờ báo của mình thì lại đói rách, bán không được đâm ra mang công mắc nợ, quýt tiền anh em, mang tiếng rồi phẫn chí và trở thành «phi-lô-zốp», ông Tư

Điều mù tịt về báo chí, tự do ngôn luận từ thuở cha sinh, mẹ đẻ không viết nổi một tờ truyền đơn quảng cáo thuốc trừ bệnh hoa liễu gia truyền.. Làm báo lại bán chạy veo veo thẳng tay hết bạc.. Khi mới lập tờ Tin Hôm Nay, ông Văn Diệu cho báo là một việc làm phụ cho nên không chú ý nhiều đến báo. Nhưng khi báo ra đời và bán chạy, ông mới thấy việc in báo có lời quá nhiều, không khác gì chánh phủ in bạc giấy, chỉ mất tiền giấy và công in, lập tức ông nâng tờ báo lên công việc quan trọng đầu tiên và dành cho nó những gian phòng tối tân nhất trong bìn-đinh Văn Diệu.

Văn Diệu càng cung tờ báo hơn khi ông thấy rằng nhờ có báo trong tay, ông làm ăn các việc ra tiền khác dễ dàng hơn và có thế hơn. Ai cũng sợ, nể kể cả những người trong chính quyền — người có tờ báo trong tay.

Tôn chỉ và đường lối làm báo của chủ nhiệm Văn Diệu là không dùng tờ báo đả kích ai hết, kể cả bọn những lạm hay bóc lột dân đen, miễn là việc làm bậy của thiên hạ không thiệt hại đến quyền lợi riêng của chủ nhân Văn Diệu.

Nhưng nếu có kẻ nào làm hại, hay chỉ cần đe dọa làm hại thôi — sự nghiệp riêng của chủ nhân Văn Diệu thì lại khác. Lập tức tờ Tin Hôm Nay lên tiếng ngay. Chủ nhiệm Văn Diệu không ngần ngại sử dụng cơ quan ngôn luận trong tay để bôi lọ đời tư của kẻ nào định tranh dành đấu thầu với ông, một vài ông công chức toan cất phần thầu của Văn Diệu

V Ơ C H Ồ N G S O N

để trao lại cho nhà khác, lấy tiền huê hồng nhiều hơn, đã là nạn nhân của tờ Tin Hôm nay. Một mặt Văn Diệu sỉ vả những công chức tham nhũng ăn hối lộ trên báo, một mặt ông đi cửa sau rút tiền đưa gái cho những kẻ có thế lực và quyền hạn hưởng thụ dịch đáng. Thành ra chẳng ai chê được chủ nhiệm kiêm chủ nhân Văn Diệu được điều gì.

Những chủ thầu khác muốn cạnh tranh, đành giục mối thầu của Văn Diệu, vì không có tờ báo trong tay để muốn viết gì thì viết, bị lép vế thua thiệt mỗi lần muốn tranh chấp với Văn Diệu. Không có báo mà tham dự một trận chửi xấu nhau trên báo cũng khó như người bị cầm chửi nhau với kẻ nở mồm vậy. Dù những kẻ thù của chủ nhiệm Văn Diệu có bỏ tiền ra mua các báo khác đăng bài chửi lại không xuê. Tuy biết mình có tờ báo là một vũ khí lợi hại trong tay, chủ nhiệm Văn Diệu cũng chỉ xử dụng nó một cách chừng mực, thận trọng.

Mỗi khi có nhóm «dân A, B, C nào không có nhà đi ở thuê» bị chủ phố đuổi nhà, góp tiền lại tờ Tin Hôm Nay nhờ đăng bài bênh vực, tờ Tin Hôm Nay đăng ngay dưới đề mục những bài «tranh đấu bảo vệ dân nghèo chống bất công, áp bức». Và khi có nhà nghiệp chủ nào có đất bị chiếm hữu bất hợp pháp, hoặc muốn lấy lại nhà cho muốn.. đem tiền tới nhờ đăng bài biện hộ mình, tờ Tin Hôm Nay cũng đăng ngay sau vài lời phi lộ tự khoe rằng báo Tin Hôm Nay «vô tư, không mị dân v.v.» Đăng nào thì chủ nhiệm Văn Diệu cũng thu được một khoản tiền quảng cáo không phải chia huê hồng cho ai hết.

VỢ C HỒ N G S O N

Minh Huy vốn là một người viết báo chuyên nghiệp và như tất cả những người viết chỉ sống bằng tài viết của mình ở cõi đời này, chàng không ưa chủ báo, nhất là loại chủ báo làm áp phe như ông Văn Diệu. Nhưng không ưa là một chuyện mà phải cộng tác và phải tỏ ra miễn cưỡng, được việc, xứng đáng với đồng lương lại là một chuyện khác. Minh Huy vẫn âm thầm khinh bỉ chủ nhiệm Văn Diệu nhưng chàng không bao giờ để lộ sự khinh bỉ ấy ra mặt. Mỗi khi phải nghe người khác, nhất là nghe những bạn đồng nghiệp làm ở những tờ báo nghèo, sỉ vả chủ nhiệm của mình, Minh Huy vẫn cố gắng bảo vệ chủ bằng những lời lẽ vừa phải để không tỏ ra hèn hạ. Hơn nữa, chàng thấy rằng kẻ hèn nhất là kẻ về hùa với người khác để sỉ vả chủ nhân của mình khi không có mặt ông chủ, và ca tụng bợ đỡ để khỏi bị chủ ghét trước mặt chủ.

Ngay trong giai đoạn này chủ nhiệm Văn Diệu, ngoài những vụ khai thác thường ngày, còn đang thực hiện một chương trình bước vào chính trường nhờ cửa Quốc Hội. Việc Văn Diệu muốn làm đại biểu của dân không có nghĩa là ông ta muốn đem tiếng nói của dân vào nghị trường như lời tự quảng cáo mà chính là vì ông ta thấy rằng nếu khoác áo dân biểu, ông sẽ có nhiều cơ hội làm áp phe ra tiền nhiều.

Do lời khuyên của một số cố vấn quân sự quặt mo, Văn Diệu chuẩn bị việc ra làm dân biểu bằng cách làm vài công việc xã hội từ thiện, như xây trường tiểu học cho trẻ con, đặt học bổng cho học sinh nghèo hiếu học, nuôi và đỡ đầu cô nhi.v.v.

Muốn vừa thực hiện những công tác xã hội trên đây vừa quảng cáo cho mình, Văn Diệu mở nhiều buổi ca nhạc trình diễn cải lương dưới danh nghĩa từ thiện. Việc gần các cô đào hát, nữ ca sĩ, được các cô này — kém tuổi con gái của Văn Diệu — nũng nịu gọi là «anh» xưng em ngọt như đường phèn, làm cho Văn Diệu cảm thấy rõ rằng mình trẻ lại và yêu đời ra rít.

Năm nay Chủ Nhiệm Văn Diệu năm mươi tuổi. Cả một thuở thanh xuân cù lần, vất vả, sợ sa đọa.. chỉ cho phép ông có mỗi hai người đàn bà : một bà vợ ông, năm nay hãy còn sống nhưng đã tu hành, ăn chay trường, cả ngày tụng kinh và đồng bóng, và.. cô em vợ ông Văn Diệu hoa thơm đánh cả cụm lấy cả hai chị em. Nhưng hai người đàn bà này giống nhau như hệt, chỉ có khác nhau chừng mười tuổi, nên tuy lấy hai vợ mà Văn Diệu cũng chỉ như được biết có một người đàn bà. Một đời sống khắc khổ mà hoạt động ngoài trời nhiều kiểu «phú lít» làm cho Văn Diệu giữ được cơ thể cường tráng. Không cần phải dùng nhân sâm cao ly hoặc uống «cửu ngư lương hồ hoàn», Văn Diệu năm mươi tuổi mà mạnh như thanh niên ba mươi đang xuân. Chưa bao giờ chủ nhiệm Văn Diệu thấy đàn bà đáng yêu và cần thiết cho đời mình bằng thời gian này...

Minh Huy bước vào văn phòng. Vào giờ này những cơ sở trong Văn Diệu cao ốc đã làm việc tấp nập. Chàng có phòng làm việc riêng. Phòng của chàng ở cạnh văn phòng chủ nhiệm. Trên lối đi vào hai phòng này là bàn làm việc của cô Ánh, nữ thư ký

V Ơ C H Ồ N G S O N

riêng của ông chủ. Cô thợ kỹ này chưa chồng và trông cũng kêu gọi lắm nhưng vì cô là cháu gái của ông chủ nên những tay chơi trong nhà không ai dám đụng tới.

Minh Huy và cô Ánh vẫn thân mật với nhau nhưng họ vẫn thân mật theo tình đồng nghiệp cùng làm chung một sở :

— Chào người đẹp — Minh Huy cất tiếng, người đẹp đã cho đi lấy dùm tôi cặp vé máy bay chưa đấy ?

— Ánh gật đầu và đưa cho chàng cái phong bì lớn

— Tôi không phải là người đẹp của anh.. nàng đáp.

Minh Huy ngạc nhiên :

— Nàng không phải người đẹp của tôi thì là của ai ?

— Có thể là của một người nào khác hoặc là người đẹp của anh hôm khác chớ nhất định không phải người đẹp của anh hôm nay.. Bởi vì..

Ánh chỉ ngón tay sơn màu hồng vào cửa phòng của Minh Huy :

— .. Người đẹp của anh ở trong đó. Vô mau đi nàng chờ.. Để cho người đẹp phải chờ là một trọng tội đó ghen..

— Ai vậy ?

— Hỏi trước làm chi cứ vô khắc biết.

Minh Huy cầm phong bì bước vào văn phòng.

Chàng dừng lại giữa khung cửa. Vật mà chàng

trông thấy trước nhất của người đàn bà chờ chàng trong phòng là đôi mông của nàng đôi mông lớn như mông Jayne Mansfield. Trong đời trai độc thân có nhiều đàn bà của Minh Huy, chàng đã thấy nhiều cặp mông trứ danh mông phụ nữ Việt Nam lẽ tự nhiên là lời nói chung này chỉ đề cập đến những người khỏe mạnh, rất to, vì phụ nữ Việt Nam còn làm nhiều việc nặng bằng chân tay, trái với phụ nữ Âu Mỹ mỗi ngày thân thể một nhỏ, teo đi vì bất cứ việc gì cũng có máy móc làm hộ, nhưng đây là cặp mông trứ danh nhất mà chàng được thấy. Cặp mông này còn được che đậy những làn nylon. Nếu không chắc nó còn vĩ đại nhiều.

— Người có cặp mông vĩ đại ấy đứng quay mông ra cửa nhưng chỉ nhìn sau lưng nàng Minh Huy cũng nhận ra được nàng là ai.

— Chàng đóng nhẹ cánh cửa phòng lại.

Biết có người vào phòng, người đẹp quay lại Minh Huy sững sờ nhìn nàng, vẻ mặt của chàng làn nàng sụ mặt :

— Anh quên em rồi, hả ?

— Làm sao anh có thể quên em được ? Chỉ vì hôm nay em đẹp quá cho nên anh mê đi, không đủ tâm trí để mà nói nữa. Người trần gặp Tiên nữ đứng gần ra như thế nào thì anh cũng gần ra như thế khi gặp em, vì em còn đẹp hơn cả tiên nữ lận..

Nụ cười nở trên đôi môi khêu gợi tô một màu son môi khác lạ, màu son không còn màu hồng nữa, nó xanh biêng biếc như màu ngọc trai :

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Hôm nào mà em chẳng đẹp, đâu có phải hôm nay em mới đẹp ?

— Em nói đúng — Minh Huy công nhận ngay — Sê-Ri Hồng hôm nào cũng đẹp nhưng hôm nay anh thấy Sê-Ri Hồng đẹp hơn mọi ngày.

Người nữ ca sĩ kiêm nữ diễn viên điện ảnh có tấm thân «núi lửa» đó có tên khác đặc biệt là Chérie Hồng. Người ta vẫn thường gọi nàng Sê-Ri. Nàng hài lòng với cái tên đó, vì nàng muốn là cái tên Sê-Ri của tất cả mọi người đàn ông biết thưởng thức sắc đẹp của đàn bà cõi đời này.

— Không quên mà anh hẹn em anh không tới. Anh chuyên cho em ăn thịt thỏ..

— Đến thăm em hay đưa em đi ăn, đi nhẩy ở Sài Gòn nhiều lắm là anh gần em được vài giờ đồng hồ. Không đã chút nào hết.. Mỗi lần gần em như vậy khi phải xa em, anh phải buồn bã âu sầu mất cả ngày.. Anh muốn được gần em lâu kia. Anh đang định tới rủ em đi Đà Lạt chơi với anh..

Hai tấm vé phi cơ và tập quảng cáo của khách sạn Minh Nguyệt «dành riêng cho các cặp vợ chồng mới cưới» chàng đang cầm trong tay giúp chàng nảy ra ý nghĩ mời Sê-Ri đi chơi với chàng tới đó. Chàng nghĩ thầm : «Mời được em đi Đà Lạt chơi là ăn chắc, không cần phải vất vả mà toại nguyện..» Kinh nghiệm cho chàng biết rằng những cô gái bằng lòng đi chơi Đà Lạt với bạn trai, khi trở về.. mười cô thì có tới chín cô không còn là con gái nữa.

— Đà lạt hả anh ? Đi chơi Đà Lạt mùa này thì nhất rồi.

Sê Ri trả lời một cách sốt sắng, nhưng câu nói của nàng vẫn không cho Minh Huy biết chắc là nàng có nhận lời đi hay không.

Nàng nhìn hai tấm giấy máy bay trong tay chàng :

— Anh định đưa em đi Đà Lạt thiệt đấy à ?

— Thiệt chứ sao lại không thiệt.

— Em còn phải chờ kết quả cuộc thử «tét» của em. Nếu anh giúp để em được trao vai trò trong phim thì em đi chơi với anh ngay. Đi đâu em cũng đi.

— Phim nào hả Sê Ri ?

Hỏi xong, Minh Huy mới nhớ ra. Chủ Nhân Văn Diệu của chàng mới đây vừa kiêm nhiệm thêm một nghề mới: nghề «producteur de cinéma», một nghề văn minh và mới tinh trong xã hội Việt nam. Trong số danh thiếp của Văn Diệu do nhà in, hồi này ông ưa dùng nhất là danh thiếp có dòng chữ «Giám Đốc Sản Xuất Điện Ảnh» nằm dưới cái tên Trần Văn Diệu.

Văn Diệu ưa công việc về điện ảnh vì việc này cho phép ông giao du thân mật với những cô đào hát trẻ đẹp phây phây trong số đó có Sê Ri Hồng là một «sì tát lét». Làm phim, Văn Diệu có dịp xuất ngoại đóng vai đại diện điện ảnh Việt Nam đi dự những đại hội điện ảnh quốc tế. Những người làm phim ở Việt Nam trong khoảng bảy tám năm trước đây đều là những người bị hy sinh, tức là đều khánh kiệt tài sản, mang công mắc nợ, mang tiếng vì làm phim, nhưng những người làm phim bây giờ như Văn Diệu, đã rút được kinh nghiệm và có một lối

làm phim thần tình, phim không cần chiếu ở Việt Nam mà vẫn có lời. Họ hợp tác với các hãng phim ngoại quốc, viện có phải hợp tác như vậy phim mới có thể đem chiếu ở các nước Đông Nam Á Châu. Khi đã có ngoại quốc tức là có ngoại tệ. Với những trò quỷ thuật mà chỉ có những người trong cuộc mới biết hết, chỉ cần đòi ngoại tệ mà thôi «Producteur» Văn Diệu cũng đã lấy lại được huề vốn bỏ ra làm phim nếu không muốn nói là có lời.

Không đề cho Sê Ri Hồng kịp nói, Minh Huy vội vã tiến ngay :

— À.. «Tấm Lòng Trinh Nữ». Chắc chắc là vai chính phải là vai của em rồi, em còn phải vận động gì nữa. Làm gì còn có ai có thể đóng được vai đó hợp hơn Sê Ri ?

— Thiệt hả anh ? Anh không nói cho em vui đấy chứ ?

— Thiệt mà. Anh nghe nhiều người nói, ông Giám Đốc Văn Diệu này, đạo diễn Hoa Vàng này.., ông nào cũng cho Sê Ri là nhất. Kỳ nữ Hoài Xuân.

Cô đào hát có cái tên Hoài Xuân và được các chàng ký giả kịch trường long trọng gọi là «kỳ nữ» vốn là nữ địch thủ khắc tính của Sê Ri. Nơi nào có Sê Ri là nơi đó không có Hoài Xuân và ngược lại. Lẽ tự nhiên hai nàng nghệ sĩ này thù ghét nhau kịch liệt và không từ bỏ một dịp nào để nói xấu, mạt sát, gieo những tin đồn có hại cho danh tiếng lẫn nhau. Khi nói đến bốn tiếng «kỳ nữ Hoài Xuân», Minh Huy biết trước phản ứng của Sê Ri, và phản ứng đúng

V O C H O N G S O N

như chàng tiên đoán, Sê Ri vội vã

— Kỳ nữ «Vu Khổng» tội hử anh ? Chắc kỳ nữ thêm cái vai của em lắm phải không ?

«Kỳ Nữ Vu Khổng» là cái hỗn danh mà Sê Ri cố tình quảng bá về nữ địch thủ. Hỗn danh này căn cứ trên bộ ngực xép lẹp gần như là không có gì của Hoài Xuân. Minh Huy cũng thấy Sê Ri nói đúng, Hoài Xuân là một cô đào hát duy nhất nổi tiếng mà là lại kém nhan sắc, nhưng chàng không muốn đem Hoài Xuân ra làm «ngáo ộp» để dọa Sê Ri. Sự thực Hoài Xuân có gặp chủ nhiệm kiêm giám đốc sản xuất Văn Diệu.

— Hử đi rồi. Phim Scope tô màu đầu tiên ở Việt Nam, lại hợp tác với To Ho Nhật Bản, cô nào mà chẳng thích. Đến đóng nhiều phim như em, bao nhiêu người mời còn thích nữa là Hoài Xuân..

— Nó có nhờ anh nói dùm để ông giám đốc trao vai trò cho nó không ?

— Tất nhiên là có rồi. Không nhờ anh thì còn nhờ ai nữa..?

— Nếu không có Sê Ri... Và nếu nàng tỏ ra cảm tình đặc biệt với anh.. thì..

— Thì anh sẽ giúp nó chiếm vai trò của em, hử ?

Chàng nhún vai

— Anh làm sao khác được..? Anh là người mềm lòng trước tình yêu. Người nào yêu anh một, anh yêu lại gấp mười, gấp trăm. Tánh anh vẫn vậy.

Sê Ri đến gần chàng. Chàng trẻ tuổi cảm thấy

V Ớ C H Ồ N G S O N

ngây ngất vì mùi da thịt của nàng, hòa với mùi nước hoa đắt tiền, ào ạt tấn công chàng.

— Thế em, em không có cảm tình đặc biệt với anh à ?

Chàng nhún vai :

— Đâu ? anh đâu có thấy ?

Sê Ri lùi lại và Minh Huy đứng dậy. Cửa phòng xít mở, chủ nhiệm Văn Diệu bước vào phòng. Ông này ăn diện rất trẻ, y phục không xứng tuổi tác chút nào : áo Montagut màu xanh ve chai, quần Tergal màu nâu sans pli, giày bottine da cam, đồng hồ Oméga vàng. Ngoài ra ông còn bộ ria con kiến kiểu Clark Gable và cặp kiến trắng. Nhưng ông bụng phệ, thấp lùn bạn Montagut trong bản mắt nhất thế giới, nhưng những ông bụng phệ đó lại khoái bạn Montagut hơn ai hết, trong số có ông Văn Diệu. Chiếc áo màu xanh chửi nhau kịch liệt với cái quần nâu, nhưng ông Văn Diệu tự hào mình là người ăn bạn đúng thời trang nhất. Từ ngày có phong trào Montagut, Văn Diệu từng nhắc đi nhắc lại nhiều lần «Moa bạn Mông Tê Gút quen rồi. Bì giờ moa không còn có thể bạn gì khác ngoài Mông Tê Gút...» Cứ như là ông đã bạn Montagut từ ngày con nằm trong bụng mẹ.

Văn Diệu trịnh trọng xoa xoa hai bàn tay vào nhau :

— Sê Ri.. xin lỗi ghen.. ếch-kiu-zờ mi.. hử. Moa bạn phôn cho ông Tổng Trưởng. Lúy muốn moa đại diện cho điện ảnh Việt Nam đi dự đại hội điện ảnh sao Ít A-zia ở Kyoto. Phiên quá.. Moa chẳng muốn đi tí nào. Tháng vừa rồi Moa đã đi Hồng Kông.. cũng

V Ợ C H Ồ N G S O N

đại diện cho Nô-vi Pích Chưa Vi En. Tốn hao bao nhiêu tiền. Nhưng cũng phải đi qua Gia-pan kỳ này nữa. Dự đại hội và nhân tiện bàn luận ký kết Pò-rô-zếch làm phim với Tô-Hô.. Sê Ri có muốn đi Zapan kỳ này với Moa không? Sê Ri có bận gì tháng tới không?

Sê Ri bỏ rơi ngay Minh Huy để đến gần giám đốc Văn Diệu:

— Đi với anh thì đi đâu em cũng đi..

— Hi.. hi.. chúng mình vào trong này bàn chuyện làm phim.. Thế nào Sê Ri bằng lòng đóng vai Phương Hoàng trong phim của anh chứ?

Đôi môi Sê Ri trề ra như môi Brigitte Bardot:

— Em bằng lòng.. với điều kiện là không có Hoài Xuân.

Producer Văn Diệu nhăn nhó:

— Không có làm sao được? Vai chính vẫn là em, vai của Hoài Xuân nhẹ hơn vai của em.. Em khó tánh quá.. Em phải nghĩ đến chuyện cho anh đem chiếu phim lấy lại tiền vốn chứ. Chúng nó chỉ dám bỏ ra nhiều lắm là hai triệu đồng bạc để làm phim. Anh dám bỏ ra mười triệu. Tiền của anh có phải là vô hên đâu, anh phải hội đủ điều kiện để khi đem chiếu thu lại được chút vốn. Về tân nhạc và xi nê, Sê Ri là năm bờ oăn, nhưng Sê Ri cũng phải công nhận rằng Hoài Xuân nó có khách về cái lương chứ?

Văn Diệu rút ra gói Caraven A, bật lửa Ronson Ga bọc da. Sê Ri đưa một miếng thuốc lá lên môi:

— Nếu anh định làm phim cho khán giả cái

lương coi.. anh không nên mời em. Cải lương là không có em rồi.

Văn Diệu rên rỉ :

— Em khó quá.. Khán giả cải lương là thành phần khán giả đông nhất chịu chi nhất ở đây. Năm được khán giả cải lương làm giàu đó chừng 4. Sê Ri coi các đại ban cải lương coi. Họ sống hốt bạc. Mỗi tờ báo của anh làm mất bao nhiêu công lao bao nhiêu tâm huyết.. bán có hai tit mỗi tờ. Trong khi đó mỗi giấy hát cải lương bán tới tám chục đồng bạc. Đào kép cải lương sống để vương hơn bất cứ nghệ sĩ giới nào khác.

Đôi lông mày rậm của Văn Diệu nhướng nhướng lên về hướng Minh Huy :

— Có phải không Toa ?

Sê Ri đối

— Thì em có nói gì đâu. Cải lương là nhất rồi. Anh mà làm phim cải lương thì nhất. Em chỉ sợ anh làm không có nghệ thuật bằng những siêu phẩm như là : Lý Chơn Tâm cười cười, Thạch Sanh Lý Thông hoặc Quan Âm Thị Kính.. có cảnh Phật Bà đi giày Bata.

Văn Diệu cười hề hề như được nghe Sê Ri nói một câu khôi hài ý vị buồn cười nhất :

— Làm vì phần thể. Thôi Sê Ri, đi qua phòng anh.. anh cho chừng coi mấy cái đồ qui nân mới ở Nhật gửi về. Hay lắm.

Sê Ri đi theo Văn Diệu vào phòng bên. Tờ cửa nàng quay lại và nháy mắt với Minh Huy. Cái nháy

VỢ C H Ồ N G S O N

mắt có ý nghĩa : «Em không quên anh đâu. Đâu khắc có đấy. Yên chí.»

Minh Huy ngồi vào bàn chàng mở hai phong bì ra coi lại hai cái vé máy bay quà cưới của chàng cho vợ chồng bạn. Chàng nghĩ đến đám cưới lát nữa đây có chàng đóng vai phù rể, chàng thấy, cần phải làm trước đi vài việc để về nhà sửa soạn đi dự lễ cưới.

2

Như Ngọc chọn phòng khánh tiết của nhà hàng Hirondelle làm nơi mở tiệc trà đám cưới của nàng. Đây là căn phòng sang nhất và lẽ tự nhiên cũng là phòng đắt tiền nhất để mở tiệc cưới ở Thủ Đô.

Thân phụ nàng, người là khổ chủ phải chi khoản tiền phí tổn về đám cưới này vốn là một ông nhà giàu hà tiện mà người ta gọi là trọc phú, dài mặt ra khi thấy cô con gái tổ chức đám cưới quá linh đình.

Bộ mặt đã dài của ông Đốc Phủ Mỹ lại càng phứt một dài thêm vì càng đến giờ tân khách tới, nhân viên nhà hàng lại càng mang nhiều món ăn và rượu đắt tiền vào để sẵn trên những chiếc bàn dài phủ khăn bàn trắng tinh.

Vào giờ này căn phòng rộng hầy còn vắng người. Ông Đốc Phủ chấp hai tay sau lưng, điệu xi gà ngậm trên môi, dưới bộ ria mép điểm trắng, đi đi lại lại nhìn những chai champagne nằm trong những thùng nước đá đập nhỏ bằng đôi mắt đầy những ác cảm. Ông tính nhằm số tiền mà ông sẽ phải chi về đám cưới này và những con số làm ông nhức

VỢ C H Ồ N G S O N

mắt có ý nghĩa : «Em không quên anh đâu. Đâu khắc có đấy. Yên chí.»

Minh Huy ngồi vào bàn chàng mở hai phong bì ra coi lại hai cái vé máy bay quà cưới của chàng cho vợ chồng bạn. Chàng nghĩ đến đám cưới lát nữa đây có chàng đóng vai phù rể, chàng thấy, cần phải làm trước đi vài việc để về nhà sửa soạn đi dự lễ cưới.

2

Như Ngọc chọn phòng khánh tiết của nhà hàng Hirondelle làm nơi mở tiệc trà đám cưới của nàng. Đây là căn phòng sang nhất và lẽ tự nhiên cũng là phòng đắt tiền nhất để mở tiệc cưới ở Thủ Đô.

Thân phụ nàng, người là khổ chủ phải chi khoản tiền phí tổn về đám cưới này vốn là một ông nhà giàu hà tiện mà người ta gọi là trọc phú, dài mặt ra khi thấy cô con gái tổ chức đám cưới quá linh đình.

Bộ mặt đã dài của ông Đốc Phủ Mỹ lại càng phứt một dài thêm vì càng đến giờ tân khách tới, nhân viên nhà hàng lại càng mang nhiều món ăn và rượu đắt tiền vào để sẵn trên những chiếc bàn dài phủ khăn bàn trắng tinh:

Vào giờ này căn phòng rộng hầy còn vắng người. Ông Đốc Phủ chấp hai tay sau lưng, điệu xi gà ngậm trên môi, dưới bộ ria mép điểm trắng, đi đi lại lại nhìn những chai champagne nằm trong những thùng nước đá đập nhỏ bằng đôi mắt đầy những ác cảm. Ông tính nhẩm số tiền mà ông sẽ phải chi về đám cưới này và những con số làm ông nhức

đầu, chóng mặt, ông không ngờ để con gái lại tốn tiền đến thế, tốn tiền một cách lãng nhách không đầu vào đâu cả.

Vài cô bạn gái của cô dâu chạy ra, chạy vào. Sau tiệc trà có dạ vũ, những thầy nhạc công trẻ tuổi tóc dài kiểu Beatle, áo rằn ri quần ống túm, đi giày nhọn mũi, gót cao như giày đàn bà, lục tục tới sửa soạn đồ nghề. Những tiếng giầy đàn Guitare điện eo éo như tiếng mèo cái gào đực càng làm cho ông Đốc Phủ Trọc phú thêm khó chịu.

Trong căn phòng nhỏ bên cạnh phòng tiệc, cô dâu vẫn còn trang điểm, những nét điểm trang lần cuối. Người ở bên cạnh Như Ngọc là Hồng Hạnh. Cô dâu bận bộ áo trắng tinh màu trinh nữ. Đến giây phút này, mái tóc là vấn đề trang điểm quan trọng cuối cùng mà nàng vẫn chưa vừa ý.

Mỗi một phút trôi qua, cường độ hồi hộp, kích thích của cô dâu càng tăng. Đồng thời, sự bức dọc của cô dâu cũng vậy. Như Ngọc không bằng lòng đủ mọi thứ. Hồng Hạnh biết tánh nết của bạn hơn ai hết. Như Ngọc đòi hỏi quá nhiều ở cuộc đời, ở những người bên cạnh. Nhiều lần trước ở trường, hai nàng cùng sống nội trú với nhau, Hồng Hạnh đã có lần thấy Như Ngọc bất mãn đến phá đám làm tan hoang cả lên. Vì bất mãn, Như Ngọc có thể trở nên nóng nảy, vô lý và nhất là không biết điều.

Như Ngọc vuốt lọn tóc mà nàng muốn để cho nó sà xuống trán nhưng lọn tóc đó lại sòa không đúng ý của nàng.

V Ợ C H Ồ N G S O N

Như Ngọc trừng mắt nhìn vào kiến, Hồng Hạnh đứng sau lưng bạn, vuốt

— Tóc thế này là nhất rồi. Không còn mái tóc nào có thể đẹp hơn.

— Quê lắm. Không được.

Giọng nói của Như Ngọc chứa đầy những điện và sấm sét.

— Đẹp lắm mà...

Ông Đốc Phủ gõ lộc cộc lên cánh cửa phòng :

— Cung.. sao «com-măng» nhiều «săm-pan» quá vậy, cung...

Lời nhắc nhở này làm cho cơn bất mãn của cô dâu tăng trăm phần trăm cường độ, nàng nghiêng hai àm răng :

— Ba.. Khô lắm... Đến phút này mà ba lo chuyện đó ư ?

Ông Đốc Phủ rên rỉ :

— Không lo cho chuyện đó thì lo chuyện gì ? Mình chẳng nên hoang phí quá. Đây chỉ là tiệc nước nhà gái. Đây đâu có phải là tiệc chính.

Như Ngọc đứng bật dậy, nàng đi ra mở cửa phòng :

— Vậy thì ba muốn đãi người ta gì bây giờ ? Ba sợ tốn tiền hả ? Ba ra lệnh cho người ta chỉ mở nước cam thôi. Cũng được mà.

Trước cơn giận dữ của cô dâu, ông Đốc bố vợ rút lui có trật tự. Ánh lửa mà ông trông thấy sáng lên trong đôi mắt đẹp của cô con cho ông mất hết can đảm. Ông quay đi nghĩ thầm «Sao nó giống mẹ

nó ngày xưa quá. Tội nghiệp thằng rề ròi đến khổ vì nó..»

Thuở còn bà Đốc phủ sống trên cõi đời này, ông Đốc Phủ vẫn phải nhượng bộ nhiều nhất là mỗi lần bà vợ nổi cơn giận dữ vô cớ.

Hồng Hạnh vỗ nhẹ lên vai bạn :

Mình nên bình tĩnh lại.. Đám cưới nào cũng có những chuyện lộn xộn xảy ra, nhưng rồi đâu cũng vào đấy cả. Thế này là đẹp lắm rồi.

Nàng đưa bạn trở lại bàn phấn. Lúc này lộn tóc nổi loạn của Như Ngọc lại càng tỏ ra vô trật tự hơn bao giờ hết.

Hồng Hạnh cũng hết hy vọng làm cho bạn hài lòng. Nàng thấy nàng cần phải lánh mặt đi vài phút, vì từ sáng tới giờ nàng đã chiều theo ý Như Ngọc quá nhiều và thói thường bao giờ cũng vậy, khi hai người bạn thân nhau gần nhau, người nọ chiều người kia, một người khó tánh đòi hỏi và một người cố gắng chiều ý, càng chiều chừng nào người khó tánh càng đòi hỏi chừng ấy.

— Ngọc ngồi nghỉ vài phút. Sắp tới giờ ra mắt tân khách rồi. Mình đi một tí.

Như Ngọc sợ hãi :

— Mình đi đâu ?

Hồng Hạnh mỉm cười :

— Mình cũng đi sửa soạn qua một chút chứ ? Cô phù dâu mà trông bê bối quá đâu có được ?

Hồng Hạnh đi mau ra khỏi phòng. Khi cánh cửa đã khép lại, nàng thở ra một hơi dài khoan khoái và

rảo bước đi qua hành lang. Nàng không thấy chú rể Hoài Nguyên và chàng phù rể Minh Huy ngồi bên nhau trên chiếc ghế da kê sát tường sau hai chậu cây.

Hai chàng trẻ tuổi ăn bận đúng kiểu y phục chú rể, hai bộ com lê cắt theo kiểu mới nhất của Ý Quốc bao bọc thân thể họ gọn và đẹp. Chú rể bận bộ com lê màu xanh nước biển, ca vát trắng, khăn tay dặt túi trắng, đi giày da đen. Họ vẫn quen bận com lê nên lúc này, dù hai bộ áo quần của họ có mới tinh, trông họ cũng không có gì là ngượng nghịu hoặc cứng ngắc. Duy có cái bộ mặt của họ là không dính líu gì đến đám cưới. Họ trang trọng quá, họ như hai chàng thanh niên đến dự một tang lễ hơn là đến dự một tiệc cưới.

Minh Huy nhìn thấy đằng sau Hồng Hạnh chàng thích nhẹ tay vào mình Hoài Nguyên :

— Kia.. kia.

Hoài Nguyên đang suy nghĩ, choàng tỉnh nhìn bạn

— Gì vậy ?

— Cui kia.. Có em nào trông tuyệt quá :

Hồng Hạnh đã đi khuất vào sau một khung cửa. Hoài Nguyên nhìn theo mắt bạn nhưng không còn thấy gì.

— Chắc một em nào ngụ ở khách sạn này Trông đằng sau thì khá quá, Minh Huy tắc lưỡi --.. nhưng trông đằng trước em không biết có ra gì không.

Minh Huy đứng lên, đi tới gần cửa, mở nhìn

vào. Hoài Nguyên đi theo, hai chàng đứng bên nhau nhìn qua khe cửa mở hé vào phòng khánh tiết. Tàn khách đã tới khá đông, người thiếu nữ có thân hình đẫy sau kêu gọi mà Minh Huy vừa thoáng nhìn thấy chìm mất trong đám đông ấy. Hai người bạn thấy một cặp nam nữ vừa vào phòng. Gã đàn ông mặt mũi không có vẻ gì là đặc biệt, trừ cái vẻ đần, nhưng người thiếu nữ cặp tay gã có một bộ ngực quá hấp dẫn, bộ ngực ấy tròn như hai trái cây vừa chín làm tăng làn vải hoa.

Chú rẽ tấm tắc :

— A.. thằng Hậu Tàu.. nó vớ được em nào ở đâu trông hách quá ta...

Minh Huy cố lướt mắt tìm người thiếu nữ có chỗ để ngồi quẹo rũ mà chàng thoáng trông thấy, nhưng nàng đã biến đâu mất. Chàng dừng mắt trên bộ ngực tròn, căng của người đẹp đi qua trước mặt và tiếp lời bạn :

— Thằng Hậu Tàu.. trông mặt nó bần tiện, có vẻ Tàu.. nhưng lại ra cái vẻ Tàu của nó. Mặt chúng mình thông minh quá, đàn bà trông thấy họ sợ. Nàng có bộ ngực đồ sộ như một chiếc pháo đài bay B.52.

Hai chàng mãi ngắm nên không để ý gì đến sau lưng họ.

Và thật ra, sau lưng họ cũng không có ai. Đây là hành lang đi xuống nhà bếp và vào phòng trang điểm dành riêng cho cô dâu. Hành lang này chỉ có nhân viên nhà hàng đi ngang và.. cô dâu...

Và cô dâu đi ra. Nàng đã sửa lại vẻ mặt cho

nhẹ nhàng, nhưng vừa bước ra, nàng lại giận điên lên khi trông thấy tận mắt ông bồ của nàng đang kỳ kèo với người Mét-Đô-Ten của khách sạn phụ trách việc chỉ huy nửa tiểu đội hầu bàn mời rượu tân khách, nàng nghe rõ tiếng ông bồ nàng nói :

— Anh em làm ơn rót rượu.. in ít dùm..

Rồi nàng trông thấy chú rể và chàng phù re cúi cúi, bá vai nhau với một vẻ rất hân hạnh và khanghi, nhòm nhòm qua khe cửa...

Nàng nhẹ gót đi tới cố tình không cho hai chàng biết là có nàng lời.

Hai chàng vẫn nói nhỏ với nhau những lời bình phẩm về thân thể cùng những bộ phận đặc biệt nổi đình đám nhất trên những thân thể đó.

Như Ngọc dừng lại khi nàng nghe chú rể suýt soa.

— Ê... ngắ cái em đi với thằng cha Đại Phong kia. Nhất em này rồi. Được yêu em một đêm thôi, moa sẵn sàng tồn thọ mười niên.

Minh Huy đây thêm :

— Hấp dẫn thực. Em trắng quá. Bạn đảm được lắm đấy chứ.. ? Hai mươi niên.

Hai mươi niên cũng chịu. Chết thật thôi. Trông em Kim Dung kia. Em hà tiện vải vóc quá. Em chỉ bạn có nửa cái jupe. Em bạn slip hay là bạn jupe thể hả cậu ? Em dám quên mặc jupe lắm ạ..

— Đòi nhiều đàn bà đẹp thế này.. lấy vợ là cả một sự đại đột...

« Chú rể » quên bằng mất là mình sắp lấy vợ,

biểu đồng tình ngay :

— Phải đấy. Có điền thì mới lấy vợ...

« Cô dâu » lạnh người đi khi nàng nghe rõ lời nói đó của « chú rề ».

Trong khi đó, vẫn chưa biết là sau lưng họ có « cô dâu đang đứng, « chú rề » và « chàng phù rề » vẫn tiếp tục :

— Hà... cậu mà cũng biết thế چرا à ?

— Biết ký gì ?

— Biết lấy vợ là độn...

Một tiếng gừ thốt ra từ cổ họng của Như Ngọc, nghe như tiếng gừ của một loài mãnh hổ nào đó trong rừng sâu. Người thanh niên quay lại trước là anh phù rề. Minh Huy lạnh xương sống khi nhìn thấy bộ mặt căm hờn của Như Ngọc ở ngay sau lưng, chàng vội dùng chân bấu động với bạn... nhưng « chú rề » vẫn say sưa :

— Không có một nơi nào mình có thể tìm được nhiều em đẹp và sẵn sàng yêu đương như trong một đám cưới hả ? Đồng ý chẳng ? Tất cả những em kia tôi đây đều có ý nghĩ mơ màng về chuyện vợ chồng trong đầu...

Chú rề cao hứng lên giọng ngâm thơ Tao Đàn :

— *Ôi. biết bao giờ em lấy chồng...*

Đầu thu hay cuối một mùa đông... ??

Đôi mắt cô dâu lúc đó là đôi mắt của kẻ sát nhân, chớ không còn là đôi mắt của người thương. Chàng phù rề cảm thấy xương sống mình chuyển động như bị cù lét và một làn sương lạnh đi qua da

dầy.. Cực chẳng đã, chàng đành báo hiệu bằng lời với chú rề :

— Coi chừng.. Nàng tới..

Danh từ «nàng» ở đây được Minh Huy dùng để ám chỉ cô dâu, nhưng chú rề trong lúc đang «bốc đồng» nên cứ vẫn yên trí mình không phải là chú rề và tưởng bạn nói đến một người đẹp nào đó đang biểu diễn trước mặt mình, bèn :

— Đúng rồi, nàng tới. Nàng đẹp nhất đời, nàng tuyệt trần...

Cực chẳng đã, Minh Huy phải nói như hét vào tai bạn :

— Khỉ lắm.. Như Ngọc tới..

Hoài Nguyên ngơ ngác và ngơ ngẩn

— Ai ? Toa nói ai ?

— Như Ngọc.

Như Ngọc đâu?

— Sau lưng đó.. Quay lại coi..

Từ ngày biết nhau tới giờ, chưa bao giờ Minh Huy thấy người bạn thân nhất của chàng ngơ ngẩn, đần độn, chậm hiểu và «quê» đến như vậy.

Chú rề Hoài Nguyên nhìn lại sau lưng và bộ mặt sùng lên vì giận hờn, bức bối của cô dâu làm cho chàng choáng người.

Và khi choáng người, mất bình tĩnh, Hoài Nguyên lại còn tỏ ra quê kệch, cù lùn hơn, chàng toét miệng cười

— Hi.. Hi.. em. Xong chưa ?

Cơn giận dâng lên ghen ở cổ họng làm cho

cô dâu ghen lời..

Nhưng nàng cũng cố gắng nói lên được thành tiếng

— Xong ký gì ?

Chú rể vẫn biểu diễn nhịp cười rất què :

— Hi.. Hi.. em trang điểm đã xong chưa ? Ra mắt thân hữu của đôi ta được chưa ? Hi.. Hi.. tiệc mừng của chúng mình hôm nay đông quá. Thật vui... Vui khủng khiếp... Nhiều em đẹp thơm không thể nào chê được.

Hoài Nguyên cuống lên, chàng tưởng chàng có thể làm cho Như Ngọc vui và nhẹ nhàng bộ mặt lại bằng cách đề nghị :

— Nè.. em nhìn thử coi.. Đông lắm.. Vui lắm..

Cơn giận hờn của cô dâu nở bùng :

— Tôi không thể nào ngờ anh lại có thể.. tôi tàn đến thế.. Mười phút đồng hồ trước khi cưới tôi, anh vẫn còn.. còn.. còn..

Hoài Nguyên thộn mặt ra; chàng giả vờ không hiểu :

— Còn.. còn.. ký gì ? Anh có làm ký gì đâu ? Anh ở đây chờ em.

Chàng phũ rề Minh Huy thấy mình cần phải can thiệp bằng một câu bào chữa hy vọng làm cô dâu nguôi giận :

— Ngọc chẳng nên khó khăn quá.. Anh em tôi chỉ đứng đây nhìn.. và bình phẩm, thiên hạ chơi.. cho đỡ buồn.

— Đỡ buồn hả... ? Dơ dáy.. Bần tiện.

Hai tiếng sủ vủ thật nặng. Minh Huy sấm sịt khi nghe bốn tiếng «dơ dáy bần tiện» thốt ra từ làn môi hồng của cô dâu, chàng đang suy tính một câu trả lời thật đau để đáp lễ, nhưng mặt chú rở hồng tươi rói :

— Bần tiện.. Bần tiện — Hoài Nguyên gần như la lớn vì vui mừng, chàng như người vừa trút được một gánh nặng khỏi vai, chàng đập mạnh lên vai bạn bần tiện.. Huy.. Toa nhớ ra chưa? Nhớ chưa?

Đến lượt Minh Huy ngẩn ngơ

— Nhớ ra cái gì? Nhớ ai?

— Bết quá. Toa thật tình chưa nhớ ra em ư? Bần tiện.. Nhớ lại coi. Tên em giống giống như thế..

— Em nào?

— Em hồi sáng nay toa đổ moa nhớ lại tên đó? Quên rồi sao? Vờ.. Em xinh, em đẹp, em để lại cho hai đứa mình cái sợi dây chuyền có chiếc phi cơ trong hộp kỷ vật yêu đương của chúng mình đó? Toa đổ moa nhắc lại tên em mà moa quên, moa cứ thắc mắc mãi từ sáng tới giờ.. Bây giờ moa nhớ ra rồi. Nhớ Như Ngọc nói ra cái tiếng gần giống với tên em. Ha. Ha. Trí nhớ của moa còn khá lắm. Moa chưa quên em.

Rất hùng hồn rõ rệt như một diễn giả chính trị nói đến những tiếng cuối cùng trong bài diễn văn nầy lửa của mình, Hoài Nguyên dẫn từng tiếng với một vẻ như chiến thắng :

— Tên em là Thiện. Jeanette Thiện..! Đúng chưa ? Chưa chưa ?

Hoài Nguyên thở ra một hơi dài như cậu học trò thi đỗ vui để học trả lời đúng câu hỏi thứ chín hắc húa.

Minh Huy lấy cái vui của bạn. Có thể là chàng vui giả vờ, nhưng nếu lúc đó chàng có giả vờ để trêu tức Như Ngọc, cái giả vờ của chàng có nghệ thuật như thực :

— Đúng rồi. Jeannette Thiện..Toa nhớ cừ lắm.. Bao nhiêu là em để kỷ vật lại cho chúng mình, vậy mà toa vẫn nhớ đúng, nhớ kỹ từng em. Hay lắm. Đúng...

Chàng búng hai ngón tay vào nhau làm phát ra những tiếng toanh toách.

— Đúng. Jeannette Thiện..

Đôi bạn gần như ôm lấy nhau vì sung sướng,

Tuy nhiên Minh Huy vẫn còn đủ tỉnh táo để quay lại quan sát nét mặt và phản ứng của cô dâu. Chàng cay cú vì câu chửi quá nặng của Như Ngọc. Chàng đã bị vợ bạn--cô vợ sắp cưới của bạn--chửi vào mặt không nề nang là «đơ đày, bần tiện». Những câu chửi mà chưa một người đàn bà, con gái nào hoặc dám chửi vào mặt chàng dù chàng cố làm hại họ những gì đi nữa. Đẳng này đối với Như Ngọc, chàng tuy không ưa vẫn không tỏ ra vẻ gì ác cảm. Chàng có giấu giấu phá không muốn cho bạn cười Như Ngọc--người thiếu nữ mà chàng thấy đầy ích kỷ, so đo, ăn người--nhưng chàng chưa bao giờ công khai

nói vào mặt Như Ngọc những sự thực tàn nhẫn về cá nhân nàng.. Chưa bao giờ chàng mở miệng «nói xấu» Như Ngọc với Hoài Nguyên. Vậy mà giờ đây ngay trước Hoài Nguyên và chàng, Như Ngọc đã lớn tiếng chửi chàng bằng bốn tiếng chửi nặng nề nhất.

Khi nghe Như Ngọc thốt ra tiếng chửi quá nặng đó, Minh Huy đã vội vã nghĩ đến chuyện trả đũa. Chàng chưa kịp nghĩ được câu nào nói lại thật đau, thì Hoài Nguyên chợt nhớ đến Jeanette Thiện. Huy vội ngay lấy cơ hội và cái tên đàn bà lạ đó để trêu tức Như Ngọc. Chàng biết rằng không có gì làm cho tự ái của người đàn bà, nhất là loại đàn bà ích kỷ, đòi hỏi nhiều như Ngọc bị thương tổn bị rách nát bằng cách nói đến, đề cao, ca tụng một người đàn bà khác ở trước mặt họ. Huy nghĩ thầm, «Nó có nể nang gì mình đâu mà mình nể nó ? Mình nể nó quá đi nó lại cho mình ngu, là mình ngán sợ nó... Có thằng bạn cả quỳnh của mình bị nó mê hoặc thì ngán nó chứ mình có mê nhan sắc của nó đâu mà mình phải chịu đựng câu chửi của nó nhỉ ?».. Và chàng trầm trồ :

— Jeannette Thiện đẹp thật ? Phải không Toa ? Trông em thơm, mát là, như là.. gì hử Toa ? Hoài Nguyên Toa còn nhớ ngày đó toa ví em thơm mát như là gì không ?

Bây giờ trí nhớ ăm ăm trở về với Hoài Nguyên, chàng chỉ có mỗi một điều là lúc đó có cô vợ chưa cưới và sắp cưới của chàng đứng đó.

V O C H Ò N G N O N

Chàng sung sướng la lên

— Thơm mát như những mùi cam Triều Châu..

Hai chàng vừa làm với nhau một trò chơi mà họ quen chơi từ ngày nhỏ, từ ngày hai chàng cùng ở trong đoàn thể Hướng Đạo Sinh. Trò «Hỏi Đáp» và họ thích thú, khoái chí cười vang lên với nhau.

Như Ngọc hét lên :

— Hoài Nguyên..

Hoài Nguyên quay lại nhìn nàng và nói với nàng như dỗ dành cô em gái

— Có gì đâu.— Chàng cười như mếu — Đó chỉ là tên một cô bạn. Bọn này thắc mắc về tên nàng mãi từ hồi sáng. Nhớ nàng mà không nhớ tên nàng..

Như Ngọc không cười đáp nụ cười làm lạnh méo mó xộc xệch của Hoài Nguyên, nàng rit qua hai hàm răng :

— Thiệt sao ?

Minh Huy lại can thiệp

— Thiệt mà. Nàng là một người đẹp tới dự da vũ do bọn này tổ chức. Nàng văn minh lắm. Vừa gặp mặt Hoài Nguyên, nàng chịu ngay, như nai chịu đèn. Đêm đó nàng mang sợi dây chuyền có cái phi cơ bằng vàng nơi ngực, khi ra về nàng có nhã ý để sợi dây đó lại cho bọn này làm kỷ niệm. Hồi sáng, bọn này mang hộp kỷ vật ra soát lại... Tìm thấy sợi dây chuyền có chiếc phi cơ tồn ten, bọn này nhớ nàng nhưng quên mất tên nàng. Bây giờ bọn này mới nhớ.. Nghĩ mãi.. Tên nàng Jeannete Thiện..

Hoài Nguyên gật gù nhắc lại :

V Ơ C H Ồ N G S O N

— Đúng. Tên nàng là Jeannette Thiện..

Chú rể bối rối nên cố gắng nói cho qua chuyện, nhưng càng tự bào chữa, chàng lại càng làm cho cô dâu điên lên :

— Jeannette Thiện không được đàn ông lắm.. Anh chỉ gần cô ta có.. có..

Minh Huy tiếp lời bạn :

— Có một mùa lá rụng...

— Đúng Anh chỉ gần nàng có mỗi một mùa lá rụng...

Như Ngọc nhìn thẳng vào mắt Hoài Nguyên :

— Anh Hoài Nguyên... nàng gần giọng.. nếu anh nghĩ rằng ngày anh cưới vợ là ngày để anh có dịp nhìn ngó cho sừng con mắt những người đàn bà con gái... và là ngày để anh nhớ lại tên tuổi cùng hình dáng những cô tình nhân cũ của anh.. Thì.. thì chúng ta có thể chấm dứt cuộc hôn lễ ngay bây giờ được...

Chú rể ú ớ :

— Kia em.. sao em lại nói thế.. ? Anh có cố tình làm gì để cho em phiền đâu ?

Bỗng nhiên một nụ cười lạ nở khẽ trên môi Minh Huy, một nụ cười mà ngôn ngữ kiếm hiệp Kim Dung của thế kỷ 20 của Đông Nam Á châu diễn tả là « ma giáo ». Chàng thấy đây là dịp chàng có thể trả thù được người thiếu nữ kiêu căng, tham lam, đòi hỏi quá nhiều và coi thường chàng ra mặt này. Chàng càng ngày càng thấy rằng Như Ngọc coi chàng không ra gì mặc dầu chàng là người bạn thân nhất

V Ơ C H Ồ N G S O N

của người thanh niên sắp làm chồng nàng. Chàng nhẹ nhàng đưa đầy bằng cái giọng bào chữa cho bạn

— Cô Jeannette đó không phải là bạn cũ của Hoài Nguyên!

Chú rề vớ lấy lời nói đó của bạn như người sắp chết đuối vớ lấy cái bọt nước :

— Đúng cô ấy không phải là bạn...

— Không phải là bạn cũ... Minh Huy tiếp, bởi vì bây giờ hai người vẫn còn là bạn...

Như Ngọc vốn thông minh. Nàng hiểu ngay ý định của Minh Huy, người mà nàng có quá nhiều ác cảm và vấn đề phòng từ ngày nào tới giờ. Nàng biết rằng anh chàng này đang định thi hành một âm mưu gì đó. Vì đang cơn nóng giận nàng chưa thể đoán được đường đi, nước bước của kẻ thù, nàng chỉ biết chắc rằng những lời kẻ thù sắp nói ra hoặc muốn nói ra lúc này chỉ có hại cho nàng, Nàng bèn quay lại nhìn Minh Huy và trừng mắt

— Anh đừng xen vào chuyện riêng của chúng tôi...

Minh Huy nhũn nhặn :

— Tôi xin lỗi nếu tôi có nói gì làm chị bất mãn, nhưng tôi có nhiệm vụ phải nói vì Hoài Nguyên là bạn của tôi...

Như Ngọc vẫn quen bắt nạt Hoài Nguyên, nàng quên rằng Minh Huy không phải là người ái mộ nàng. Do đó vẻ thản nhiên của Minh Huy càng làm cho nàng nổi nóng :

— Hoài Nguyên không có bạn hữu gì với anh hết. Có thể là bạn trước kia nhưng từ ngày Hoài Nguyên yêu tôi...

Như Ngọc đã đi quá trớn. Sỉ vả một người bạn của chồng mình ngay trước mặt chồng và bạn — nhất lại là chồng sắp cưới — là một điều tối kỵ. Như Ngọc là người chồng thông minh, nàng thừa hiểu điều đó nhưng lúc này nàng đang nóng giận nên quên cả khôn ngoan.

Tự nhiên là lời nói của Như Ngọc làm cho Hoài Nguyên cảm thấy nóng mặt và nóng luôn cả mũi. Chàng không thể để cho bạn bị vợ sỉ vả ngay trước mặt chàng, nếu Như Ngọc nói những lời mặt sát đó khi không có mặt Minh Huy thì may ra, chàng lên tiếng:

Ờ.. vừa vừa chứ. Làm gì dữ vậy..

Như Ngọc soay mũi dùi giận dữ lại Hoài Nguyên

— Thái độ của anh làm cho tôi tức.

Cơn giận của Hoài Nguyên cũng bốc lên:

— Thái độ của tôi, cô thấy tức. Còn thái độ của cô thì sao?

Có lẽ đây là lần đầu tiên từ ngày chàng và nàng gặp nhau, yêu nhau, Hoài Nguyên nói nặng với Như Ngọc. Nàng đã quen với sự ôn hòa, chiều chuộng với chàng. Câu hỏi này như một ngọn roi quất vào lòng tự ái của nàng. Nàng trợn mắt nhìn chàng..

Cái nhìn của Như Ngọc nói nhiều hơn lời nói.

Minh Huy yên lặng quan sát hai người. Hy vọng

của chàng dăng cao. Chàng đã từng sống nhiều với Hoài Nguyên đủ để hiểu tánh nết của bạn. Chàng biết Hoài Nguyên tánh nết rất ôn hòa, tốt nhin, rất thích làm hài lòng người khác, nhưng Hoài Nguyên cũng rất khó chịu một khi chàng ta đã bướng bỉnh. Và Hoài Nguyên cũng nhiều tự ái. Nếu bị đẩy đến chỗ ăn thua đủ Hoài Nguyên dám chơi liều chơi hết mình.

Minh Huy biết như vậy nhưng Như Ngọc lại không biết.

Vì vậy nàng cứ tiến tới :

— Anh nói chi ?

— Tôi nói cô chửi chúng tôi tởm. Cũng được, nhưng cô thử nhìn xem lại thái độ của cô coi sao..

— Anh nói tôi.. tởm.. ?

Hoài Nguyên nhún vai !

— Cô là người thông minh, cần gì phải nói rõ cô mới hiểu...

— Bây giờ anh thay đổi ý định cũng chưa muộn kia mà ? Tôi không thể nào làm vợ được một người coi thường tôi.

— Tôi coi thường cô hồi nào ?

— Anh không coi thường tôi mà anh lại xử với tôi như vậy ? Ngay ngày anh cưới tôi, anh còn nghĩ tới những người tình cũ của anh. Tâm trí anh để hết vào những người đó. Nếu anh muốn sống nay cô này mai cô khác anh cưới tôi làm chi ?

Nàng quay ngoắt trở lại. Hoài Nguyên đi theo.

Ông già của nàng nghe lỏm cuộc cãi nhau của đôi trẻ, nhăn nhó và khần cấp ra lệnh cho mấy anh bồi :

— Ấy đừng có mở sâm banh vội.

Ông già làm như việc mở sâm banh là việc quan trọng nhất đời.

Chàng và nàng đối diện nhau trong căn phòng của khách sạn dành riêng cho cô dâu trang điểm. Cả hai người cùng có cảm giác đây là phút quan trọng sống còn cho cuộc hôn nhân hôm nay.

— Chúng nên kiểm soát lại coi chúng ta có thật là hợp nhau không :

Người phát biểu câu trên đây là cô dâu.

Như Ngọc yên trí Hoài Nguyên sẽ mềm lại, sẽ xin lỗi nàng và cuộc hôn lễ sẽ tiến hành như dự định. Nàng đã quá quen được chàng chịu theo ý nàng tái mặt đi khi nghe chàng đáp :

— Nên lắm. Tôi cũng đang muốn yêu cầu cô làm như vậy.

Đôi hàm răng của cô dâu khít lại :

— Nếu anh tưởng đến giây phút này tôi không dám hủy hôn lễ thì anh làm to..

— Tôi không tưởng gì ráo trọi. Nếu, cô có thể hủy cuộc lễ cưới này, tôi cũng có thể làm được như cô.

— Anh tưởng tôi không để ý đến thái độ của anh sao ? Kể từ khi anh ngỏ lời muốn cưới tôi làm vợ và định ngày cưới, anh có cái vẻ đau khổ của một tử tù chờ ngày lên đoạn đầu đài..

— Nếu quả thật tôi như vậy, cô là người có

V Ợ C H Ồ N G S O N

một phần trách nhiệm trong đó. Người con trai sắp lấy vợ thường được sống những ngày sung sướng hoa mộng.. Rất tiếc tôi lại không được như thiên hạ. Vì sao? Chú rề khở sờ nhún vai người ta thường nói đời thằng con trai có hai lần sung sướng.. ngày cưới vợ và..

— Và.. ngày gì..? Ngày bỏ vợ phải không?

— Trước mặt người bạn thân nhất đời của tôi, vợ tôi không có quyền chửi tôi..

Tôi chưa phải là vợ của anh.

May quá. Nếu cô là vợ của tôi rồi..

— Thì anh sẽ làm gì tôi? Anh đánh tôi chắc?

— Tôi sẽ tự tử...

Ông già của cô dâu gõ cộp cộp vào cánh cửa rồi thò đầu vào:

— Khở lắm các con ơi... bao nhiêu là thức ăn..

« Đồi trể còn mãi cãi nhau không ai chú ý đến lời ông già

— Tôi nhất định không cho anh cưới tôi hôm nay.

— Chết chứ..! Cô nói thật đấy chứ? Cô làm ơn nói lại một lần nữa cho tôi mừng nào.

— Không bao giờ tôi bằng lòng cho anh cưới tôi... Tôi thà chết còn hơn.

— Tôi cũng vậy...

Người thư tư bước vào phòng là chàng phù rề.

Với bộ mặt tươi như hoa, chàng phù rề can:

— Thôi mà anh chị... Mỗi người nhường nhau

V Ợ C H Ồ N G S O N

chút xiu,..

— Tôi không có lỗi, tôi không nhường...

Người nói câu trên là cô dâu.

Và người nói câu sau đây là chú rể:

— Tôi nhường nhiều quá rồi... Người ta làm quá, người ta khinh tôi,..

— Anh Hoài Nguyên...

— Cô muốn gì?

— Anh phải xin lỗi tôi nếu anh muốn cử hành hôn lễ...

— Không những là tôi không bao giờ xin lỗi cô mà tôi còn phải đòi cô xin lỗi tôi nếu cô muốn làm vợ tôi.

— Không bao giờ...

Cô dâu thoăn thoắt đi ra khỏi phòng!

Chú rể và ông già chạy theo.

— Càng tốt.. Vĩnh biệt cô...

— Khở lắm con ơi...

Cô dâu đi ngang phòng khánh tiết. Cử tọa yên trí là cô dâu xuất hiện như chương trình, vỗ tay rào rào.

Nhưng tất cả đều một phen tẽn tò...

Cô dâu hăm hăm đi thẳng qua phòng, qua cửa chính, xuống vỉa hè, ngồi vào chiếc xe chờ sẵn, đóng cửa thật mạnh và.. bảo tài xế lái xe đi thẳng...

Những lần cùng uống rượu mạnh trước đây, tửu lượng của đôi bạn bằng nhau. Họ vẫn có thói quen uống nhiều hoặc ít ngang nhau, nhưng hôm nay, vì đang cơn xúc động, chú rể hực Hoài Nguyên dễ say hơn bạn.

Họ trở về ngồi đối diện nhau trong căn phòng trai độc thân, nơi Hoài Nguyên đã định ra đi không bao giờ trở lại. Bốn cái va li Samsontte lớn nhỏ đủ cỡ nằm trơ trên gần cửa phòng.

Hoài Nguyên nhìn cuộc đời qua ly rượu. Chắt rượu màu hồng nhưng chàng vẫn thấy cảnh vật có một màu xám.

Từ lúc theo bạn trở về nhà, Hoài Nguyên vẫn mặc nguyên bộ y phục chú rể mới toanh, ngồi phịch xuống ghế. Minh Huy hoạt động hơn, chàng chịu khó hầu bạn, rót rượu và thường trực biểu diễn một bộ mặt « tang gia bối rối ».

Minh Huy, với tất cả những ác cảm của chàng đối với Như Ngọc, không thể nào ngờ rằng cuộc tình duyên Như Ngọc - Hoài Nguyên lại chấm dứt sớm đến như thế.

Chàng yên lặng chờ Hoài Nguyên nói. Và đến ly Martell thứ ba, chú rể hựt mới cất tiếng:

— Đau thật. Không ngờ thẳng như mình đi lấy vợ lại bị chê.

— Bực thật đấy chứ,..

Minh Huy cảm thấy rằng bạn mình đang hối hận. Bây giờ, chỉ cần một câu nói khuyến khích nào đó, Hoài Nguyên sẽ phom phom chạy thẳng lại nhà Như Ngọc để xin lỗi và Như Ngọc cũng thừa đủ thông minh để vội vã chấp nhận ngay hành động hối cải đó. Cuộc hôn nhân dở dang rất có thể lại được nối tiếp. Nhưng may quá, người có thể cất lời khuyên Hoài Nguyên nên trở về với Như Ngọc lại không có

V Ơ C H Ồ N G S O N

mặt bên cạnh Hoài Nguyên hôm nay.

Rượu mạnh được rót thêm vào ly cùng với những câu nói đùa đầy

— « Phụ nhân nan hóa »... Đàn bà khó dạy... Không thể nào dạy dỗ được... Đức Khổng đã phải nói như thế từ hai ngàn năm trước... Với đàn bà mình càng chiều chuộng họ, càng nhường nhịn họ, càng xuống nước, mất thõ bao nhiêu, họ lại càng khinh mình bấy nhiêu. Đàn bà không biết điều.. Toa cứ thử hỏi tưởng lại mà coi.. Đời toa đã gần gụi, đã yêu không biết bao nhiêu là em đẹp, em thơm rồi.. Có em nào toa yêu thương bằng Như Ngọc không?

Chú rề hực lắc đầu vội :

— Không. Em là nhất...

— Có em nào được toa chiều bằng Như Ngọc không?

— Không !

— Kính trọng ??

— Cũng không !!

— Vậy... có em nào coi thường toa bằng Như Ngọc không?

Chú rề hực lại ngần ngợ lắc đầu :

— Cũng không.

— Đúng vậy. Theo như sự nhận xét vô tư của moa, nghĩa là trên cương vị một người bạn thân nói với một người bạn thân về hạnh phúc cả đời của nhau moa thấy cuộc giao thiệp giữa toa và Như Ngọc đã đặt sai căn bản từ lúc đầu toa coi nàng quá cao. Toa đặt nàng lên ngai vàng nữ sắc. Toa coi nàng như

một Thần Tượng. Chính toa làm hại nàng.. Nếu toa yêu nàng mà khéo đối xử với nàng hơn thì đâu đến nỗi. Tại toa hết cả.. Toa làm cho nàng tưởng rằng nàng là một thứ Nữ Hoàng đầy đủ quyền uy bắt con dân phải làm theo ý muốn. Toa tự biến toa thành thần dân của nàng. Một loại thần dân của Nữ Chúa Ái Tình. Toa làm nàng nghĩ rằng nàng có thể ép được toa nhượng bộ mãi mãi... Trong tình yêu, sự nhượng bộ thường không có giới hạn. Khi yêu, chúng ta nhượng bộ mãi mãi.. Đến cái chết là nặng nhất chúng ta có thể lùi đến cái chết khi chúng ta yêu. Trên trái đất này từ ngày có loài người đi hai chân biết yêu đương đến giờ, đã có không biết bao nhiêu là người chết vì Tình Yêu... Đã có đến...

— 118. 972. 636. 012 người chết vì tình yêu..

— Đúng. Toa .. Toa có muốn chết vì Tình Yêu không ?

— Muốn chứ... Nhưng... nếu có thể sống được để mà yêu thì vẫn hơn. Vì chết ngủm rồi...

— Còn làm sao có thể yêu được nữa ? Hả ? Cái phiền của sự chết là ở đó. Chúng ta không ai sợ chết, nhưng không ai ra chết là vì chết rồi, chúng ta chẳng còn gì nữa cả... Uống đi loa, chất nước này được đấy chứ ?

— Uống chứ. Couvoisier là nhất rồi. Các cậu hào hoa nhất thiên hạ chỉ uống Couvoisier... Toa nói đúng. Chết là hết... Nếu anh biết chắc là sau khi anh chết, anh vẫn còn có thể yêu em được, anh chết ngay tút sứt... Nhưng phiền cho anh một nỗi anh biết

chắc rằng sau khi anh chết, em sẽ mau quên anh.. dù cho em có yên trí là em sẽ nhớ thương anh suốt đời, em cũng sẽ quên đứt anh đi sau vài tháng...

— Vì những lẽ đó, chúng ta không thể chết vì Tình Yêu được !!!

Chưa bao giờ – nói cho đúng ra là kể từ ngày Hoài Nguyên gặp Như Ngọc tới nơi và Minh Huy bắt đầu « ca khúc cô đơn » – đôi bạn trai chí thiết này lại có một cuộc trao đổi ý kiến đồng điệu đến như thế.

Couoisier lại được rót vào ly và tiếp tục đi vào bao tử.

Giọng nói của Hoài Nguyên, chú rề hệt, đã bắt đầu lè nhẹ.

Và giọng nói của chàng phù rề hệt Minh Huy cũng lè nhẹ không kém.

Xong cái lè nhẹ của Minh Huy là một cái lè nhẹ biểu diễn. Chàng lấy giọng lè nhẹ để cho Hoài Nguyên khỏi nghi. Chàng đã từng gần nhiều bạn say rượu, và chàng cũng đã bị say nhiều lần, đủ để hiểu rằng không có kẻ nào làm cho một người say rượu nghi ngờ bằng một người không say rượu. Tuy say, nhưng Hoài Nguyên cũng vẫn còn có thể có những phút tỉnh táo đủ để biết rằng bạn không say.

— Hoài Nguyên... Toa phải sống đề yêu Như Ngọc và đề hưởng thụ tình yêu của nàng !!

— Đồng ý.

Vài dây đồng hồ trôi qua.

« Người đồng ý » hời vào lòng ly rượu :

— Nhưng... bằng cách nào ?

Một tia sáng lóe lên trong óc Minh Huy

— Toa phải cho nàng một bài học. .

— Đồng ý bài học gì ?? Bài học luân lý hay là bài học cách trí ?? Thân thể người ta chia ra làm ba phần : đầu, mình và chân tay.. Hoặc Công cha như nước trong nguồn chảy ra... ??

— Cả hai. Toa phải làm cho nàng biết rằng không có nàng, toa vẫn sống được, phây phây... sung sướng.. Khi biết như thế nàng sẽ tỉnh ngộ và khi người đàn bà tỉnh ngộ, người ta sẽ dễ chịu lắm. Tình yêu vốn là một cuộc đuổi bắt. Từ ngày nào tới giờ toa chỉ chạy theo nàng. Nàng đi đâu, toa theo đó. Bây giờ đến lượt nàng phải chạy theo toa. Có đi, có lại như vậy mới là tình yêu.

Điếu si gà Manila Blunt lớn tướng cắm trên miệng Hoài Nguyên, chú rề rệ, tắt ngấm từ lúc nào chú không hay. Chú nằm dài trên đi văng, mắt lim dim nửa mở, chiếc cà vạt đã được kéo nút trễ xuống để mở nút cổ áo sơ mi cho dễ thở.

Hoài Nguyên nửa tỉnh, nửa say, đôi môi chàng cứ bập bập trên điệu si gà, mặc dầu chàng không hút được ti khói nào vì si gà đã tắt ngấm từ bao giờ, chàng vẫn chum miệng thở khói sau mỗi cú bập bập hút không như thế.

Hoài Nguyên say nhưng Minh Huy không say chút nào, chàng còn nguyên tỉnh táo. Chàng cần tỉnh táo. Chàng cần tỉnh để tận hưởng nỗi thống khoái kẻ thấy mình sáng suốt hơn người, mình

ngủ đúng, tỉnh đúng. Chàng đã tiên đoán rằng Hoài Nguyên chẳng thể nào chung sống vợ chồng lâu được với Như Ngọc, hoặc nếu có chung sống, Hoài Nguyên cũng sẽ vô cùng khổ sở, chính chàng cũng không ngờ rằng lời đoán của chàng đúng với sự thực: Hoài Nguyên và Như Ngọc chưa lấy nhau đã bỏ nhau rồi.

Thấy điều si gà của bạn đã tắt, Minh Huy thò tay vào túi tìm bật lửa Ronson, tay chàng rút ra một vật khác bằng giấy, chàng đưa lên coi.

Hoài Nguyên mở mắt :

— Cái chi đó ?

— Giấy máy bay.

— Của ai ?

— Của toa chứ còn của ai nữa ? Moa mua biểu toa hai cái giấy đi Đà Lạt mà ? Quên rồi à ?

Hoài Nguyên thốt ra một tiếng thở dài :

— Gọi đây nói bảo các em E Việt Nam hủ chỗ mau đi. Mất tiền vô ích. Tội gì, lấy lại đi uống rượu. Tôi hỏi cậu chứ đi Đà-lạt có cái gì vui ? Chỉ có mục đớp phở với uống cà phê, hút thuốc lá có cái lành lạnh giống Hà Nội là thú, còn thì... Mà phở ở Đà Lạt cũng chẳng có ngon, còn kém xa phở SèGòong. Chỉ được cái lạnh và rau tươi kéo lại. Nhưng trời sanh mình là để mình ăn thịt, đâu có phải để mình ăn rau...

Minh Huy phe phẩy đôi tấm vé hàng không màu xanh trước mặt. Chàng tưởng tượng đến làn da má ửng hồng của những thiếu nữ Đà Lạt.

V O C H Ò N G S O N

Khi hậu của vùng núi cao đó có nhiều chất gì chỉ hợp với đàn bà, con gái và trẻ con sống ở Đà Lạt trông cứ nõn nà, béo tốt, hồng hào phây phây ra trong khi đa số những anh đàn ông sống ở đó đều có làn da sạm màu chì. Chàng nghĩ tới Si-tác-lét Sê Ri, người có bộ ngực đồ sộ, bộ đồ ngồi vĩ đại, trái tim rộng rãi có thể chứa đựng được rất nhiều tình yêu cùng bộ óc chim se sẻ rất ít suy nghĩ mà chàng vừa gặp hồi chiều ở tòa báo và đề nghị mời nàng đi chơi Đà Lạt. Chàng nghĩ rằng rất có thể khi lên Đà Lạt, chàng sẽ gặp vài người phụ nữ giống như Sê Ri.

Đột nhiên, Minh Huy nảy ra một quyết định :

— Nguyên... chú mày không cần phải giả vờ can đảm với anh...

Hoài Nguyên mở mắt

— Chú mày nói kỳ gì vậy?

Minh Huy đưa tay sang vỗ nhẹ lên đầu gối bạn :

— Anh biết giờ đây chú mày đang bị giao động nặng trong bụng. Tâm thần chú mày bất an, tự ái của chú bị va chạm và tổn thương nặng. Chú cần phải tĩnh dưỡng một ít ngày để lại quân bình cho tâm hồn. Chúng ta như một loài thú dữ sau một trận xung đột nặng, cần lánh về hang đá trong rừng sâu để dưỡng thương. Chú cần v lại tự tin.

Hoài Nguyên phải tập trung tư tưởng và ý chí để nghe và hiểu bạn nói gì với mình. Chàng lơ mờ hiểu và hỏi ngay :

V Ơ C H Ồ N G S O N

— Tức là mày muốn tao đi chơi vài ngày xa SèGòong này chứ gì ?

Chàng chỉ tay vào hai tấm vé máy bay :

— Và mày muốn tao đi tới nơi chết tiệt này ?

— Sao lại chết tiệt ? Đà Lạt là nơi đẹp nhất miền Nam Tự Do của ta. Cảnh Đà Lạt đẹp, người Đà Lạt đẹp, chú còn muốn gì nữa ? Chú nên lên đó sống ít ngày, chú sẽ thấy yêu đời trở lại...

— Đà Lạt thì lạ gì, năm nào mà tao chẳng lên đó...

— Tự nhiên rồi, nhưng lần này hai thằng mình cùng đi với nhau..

Minh Huy nghĩ xem đến chuyện nếu đề cho bạn ở Sài Gòn, rất có thể Hoài Nguyên sẽ lò mò đi tìm Như Ngọc để xin lỗi và nối lại cuộc hôn nhân dở dang, hoặc hai người đó có thể sẽ tình cờ gặp lại nhau ở một nơi nào đó. Chàng tin rằng nếu bây giờ gặp lại Như Ngọc chắc chắn Hoài Nguyên sẽ lại bị xúc động và từ xúc động đến yêu đương ra rít chỉ cách nhau một khoảng lớn bằng lưỡi dao cạo Gillette.

Lúc này, người làm cho Hoài Nguyên xúc động lại chính là Minh Huy :

— Mày lo cho tao quá nhiều...

Hoài Nguyên rung rung nước mắt khi nói câu đó.

Như một người bạn chân thành nhất đời không muốn để cho bạn biết cả việc mình tận tâm với bạn, Minh Huy chớp chớp mắt như người mắc cỡ :

VỢ C H Ồ N G S O N

— Bạn hữu chỉ cần nhau những lúc đau buồn như thế này.

— Như tao sợ tao làm phiền mày nhiều quá...

Minh Huy sốt sắng :

— Không có gì phiền cả. Mà dù có phiền nhau đến thế nào đi nữa cũng không có sao. Nếu không, còn là bạn gì nữa... Tao với mày là bạn thân, người xưa có thể chết vì bạn được nữa là.. Chúng ta không đến nỗi phải chết cho nhau nhưng chúng ta có quyền làm phiền nhau chứ. Mai sau khi tao có chuyện đau buồn, tao không ngần ngại mà làm phiền lại mày...

Và Minh Huy kết luận

— Vậy là xong rồi. Tao sẽ báo cho lão chủ nhiệm biết tao đi Đà Lạt để làm cuộc phóng sự. Lão khoái tao đi làm phóng sự lắm, vì lão thấy mỗi lần tao đi là thế nào báo của lão cũng có phóng sự hấp dẫn. Lão chỉ sợ tao ngồi lý ở tòa soạn quen đi, đàm lười, không chịu đi xa nữa...

Hoài Nguyên bị lây cái vui và sốt sắng của bạn

— Lần này lên Đà Lạt, hai thằng mình ở đâu ?

— Yên chí. Đã có nơi thật tốt được giữ chỗ trước cho mình : Khách sạn Minh Nguyệt.

— Ê. nơi đó chỉ để dành cho những cặp vợ chồng mới cưới tới hưởng tuần trăng mật thôi mà..?

— Nói vậy chứ chắc ở đó có nhiều cô chưa chồng tới đó nghỉ mát và kiếm chồng.

V Ợ C H Ồ N G S O N

Hoài nguyên ngần ngại :

— Có kỳ một chút chẳng ? Mình không phải vợ chồng son mà tới đó ?

— Có sao. Toa cần đến đó để cho nàng Như Ngọc biết rằng dù không có nàng, toa vẫn tới được khách sạn dành riêng cho vợ chồng mới cưới.

Nghe nói đến chuyện mình có thể làm cho Như Ngọc bức bối và mình có thể hơn được Như Ngọc, Hoài Nguyên sốt sắng

— Vậy thì nên lắm.

Một người đàn ông hơi thấp, ăn bận chải chuốt : áo veston cùng màu với quần và đôi giày tây cánh bướm, tóc chải mượt, chứng tỏ nghề nghiệp cần đến complet, đứng ở lối ra sân bay của phi trường Tân Sơn Nhất quan sát đám hành khách sửa soạn lên phi cơ. Mùa này là mùa cưới, trời cuối năm bắt đầu lạnh, hành khách đi chuyển phi cơ lên Đà Lạt này đa số đều là vợ chồng mới cưới và nhân tình. Tất cả đều ăn bận lịch sự, những em « hốt-tét » — những em làm cái nghề đặc biệt là phải cam kết với chủ là không có được lấy chồng và không có quyền chữa đẻ — những em « hốt-tét » này mà có em nào lấy được chồng giàu, mặt mũi cứ vênh y như các em vốn là những nàng công chúa chân chính vì những lý do riêng phải tạm hạ mình làm cái nghề mà các em cho là mặt này, trước đám hành khách lịch sự không em nào dám hách xì xằng mặc dầu mặt mũi các em

VỢ C H Ồ N G S O N

vẫn còn nguyên cái vẻ vênh váo bất lịch sự cố hữu.

Ông Vét-Tông màu « ma-rông » thắt ca-vát nâu đứng đó hai tay thận trọng ôm cái hộp bằng giấy các-tông dài dài mặt trên của hộp này làm bằng giấy bóng kiến để cho người ngoài nhìn thấy bó hoa hồng nhung nằm bên trong. Thỉnh thoảng ông ta lại nhìn vào danh thiếp gắn trên nắp hộp.

Các em « hốt-tét-vênh-váo » thấy ông Vét Tông chặn một cặp đàn ông đàn bà có vẻ là vợ chồng mới cưới lại để cười duyên :

— Thưa... ông bà Văn Hậu? Có phải không ạ ?

Có vẻ không quen thuộc gì với ông Vét Tông nhưng trông bộ vó ông này không có gì đe dọa, người chồng đáp

— Phải tôi...

Hai bàn tay vợ chồng nắm chặt lấy nhau như sợ gió thổi bay mất cô vợ.

Ông Vét Tông nghiêng mình đưa hộp đựng hoa

— Khách sạn Minh Nguyệt chúng tôi xin kính tặng quý khách và xin kính chúc quý khách một cuộc du hành trăng mật tuyệt đẹp...

— Cảm ơn.. Cảm ơn...

Ông Vét Tông cầm hộp hoa thứ hai lên. Ông có nhiệm vụ nhân danh khách sạn nổi tiếng chỉ tiếp vợ chồng mới cưới Minh Nguyệt ở Xứ Lạnh Thơ Mộng đứng ở đây để tặng hoa và nói đôi

V Ợ C H Ồ N G S O N

câu chúc tụng, ông còn một cặp vợ chồng nữa để tặng hoa nhưng nhìn quanh, ông chẳng thấy còn cặp vợ chồng nào khả nghi là thân chủ của ông hết.

Một cặp nhân tình trẻ con, chàng chừng hai mươi có tí lông mép và tóc dài kiểu Bít Tôn, nàng nhỏ siu mặc váy ngắn để lộ cặp cẳng khẳng khiu trông như hai đũa mía, bị ông Vét Tông chặn lại :

— Xin lỗi cô cậu có phải là, ông bà Hoài Nguyên :

Cô cậu lắc đầu quây quây.

Ông Vét Tông ngạc nhiên khi thấy một thanh niên ăn bận chải chuốt trông rõ ra là chú rể mới cưới, tay xách va li Samsonite, mặt có vẻ say say tàng tàng, dùng tay đập khá mạnh vào vai mình :

— Ê. Ông hỏi Hoài Nguyên làm cái chi vậy ?

Ông Vét Tông ấp úng :

— Ông là Hoài Nguyên ?

Chàng nọ gật :

— Phải.

— Ông đáp chuyến phi cơ này đi Đà Lạt ?

Chàng nọ nhường mắt và gật đầu.

— Ông đến khách sạn Minh Nguyệt ?

Chàng nọ lại gật.

Ông Vét Tông trao hộp hoa cho chàng :

— Khách sạn Minh Nguyệt chúng tôi xin chia vui với ông bà và xin kính chúc ông bà một cuộc du hành thơ mộng :

Chàng thanh niên được đòi chúc mừng tỉnh bơ :

— Cám ơn. Tôi cũng trân trọng chúc lại ông như vậy.

Chàng một tay ôm hộp hoa, tay xách valy, bước theo đám người đi ra phi cơ. Ông Vét Tông nhìn mãi không thấy cô dâu đâu cả, đánh bạo bước theo, hỏi thêm :

— Thưa.. người có điểm phúc cùng đi với ông đâu a ? Chàng thanh niên hất hàm về phía trước :

— Hẳn kia...

Ông Vét Tông nhìn theo và thấy mình được chỉ về phía một chàng thanh niên trạc tuổi với chú rể và một bà to béo, sồ sề. Ông ta suy luận rằng chàng thanh niên nọ chẳng thể nào là cô dâu được và chắc hẳn vị thân chủ quái dị này của ông phải yêu cái nhà bà to béo, sồ sề kia nhiều lắm lắm.

Ông Vét Tông thấy mình cần đi vài đường chúc tụng hào hoa nhân dịp kỷ niệm ngày gặp gỡ « mối tình đẹp nhất đời » này, ông cho rằng khi chấp thuận cưới cái bà to béo bụng lớn hơn ngực và có cái chỗ để ngồi đồ sộ kia, chàng trẻ tuổi này phải là người có tình yêu mạnh mẽ hơn thiên hạ :

— Thưa ông, bà nhà bạn cái áo hoa thích hợp quá.. Người như bà nhà bạn áo hoa thật đẹp, chẳng bù với các cô gái trẻ tuổi đợt sống mới bi giờ cứ đua nhau chạy theo các mốt chương mắt của Âu Tây. Phụ nữ Việt Nam ta vốn đẹp từ lâu đẹp từ ngàn xưa, cần gì cứ phải mini-jupe với quần chân voi mới được. Ăn bận như bà nhà đã nhã nhặn, lịch sự lại đẹp, ông thật có mắt tinh đời, chính những bà đã

có tuổi mới có thể là những người vợ hiền. Các bà đã có kinh nghiệm, vừa khéo chiều chồng lại khéo nuôi con...

Nếu còn nhiều thì giờ hoặc nếu chú rề này chẳng may phải đối ẩm với Ông Vét Tông trong một tiệc nhậu la-ve củ kiệu — tôm khô, chắc chắn chàng sẽ còn phải nghe ông ta trình bày rất nhiều về quan niệm tình ái và đàn bà, nhưng lúc đó đã là giờ lên phi cơ, những em « ốt tét » mặt mũi khó đảm đảm lúc nào cũng vênh váo như người bí cả đại lẫn tiểu tiện cả năm trường không cho phép hành khách nói chuyện lắm nhảm nhiều lúc này. Vì vậy Ông Vét Tông đành ngưng nói để trao hộp các tông đựng hoa cho chú rề:

— Kính chúc ông bà một tuần trăng mật đầy lạc thú.. Đà Lạt với hoa anh đào và khách sạn trứ danh Minh Nguyệt hân hạnh chào đón ông bà.. Và..

Hoài Nguyên đã bước đi, ông Vét Tông còn dặn với:

— Và.. lần sau, khi ông có dịp.. tuần trăng mật.. xin nhớ tới hồn hiệu...

Số là Ông Vét Tông trước kia đã có thời mở nhà làm thuốc cao đơn hoàn tán gia truyền. Ông theo xe hơi tuyên truyền của nhà đi bán thuốc ở khắp các chợ quanh thủ đô Sài Gòn và các tỉnh. Ngồi trên xe nói vào máy phóng thanh quảng cáo những thứ thuốc giúp người ăn no, ngủ kỹ, làm tròn bổn phận công dân đối với vợ, ông đã quen miệng tự xưng là « hồn hiệu ». Những môn thuốc gia truyền do ông

thân ra ông mua lại được của thiên hạ bằng những giá rẻ mạt giúp gia đình ông sống phong lưu, nhàn nhã được trong nhiều năm, nhưng sau đó vì sự cạnh tranh của nhiều nhà thuốc khác có thể lực và nhiều thủ đoạn hơn – loại nhà thuốc gửi biếu thuốc bổ thận cho các vị tu hành để lấy thư cảm ơn đăng báo, lòng khung kiến bầy ở cửa hiệu và in thành thư quảng cáo có chữ ký cùng ấn tín đằng hoàng bỏ vào trong hộp thuốc – nhà thuốc gia truyền của Vét Tông bị ế ẩm và sau cùng, phá sản, vỡ nợ, dẹp tiệm Vét Tông đổi nghề đi làm đại diện cho Ô Ten.

Từ đó, Vét Tông bỏ tấm danh thiếp có nghề « Đông Y Sĩ » để thay bằng tấm danh thiếp mang nghề « Đại Diện Du Hành » trên hàng chữ « Travel Agent ».

Vét Tông đứng ở cửa ra phi trường nhìn theo chàng trẻ tuổi ôm hộp hoa đi tới phi cơ Vét Tông xúc động lắm vì bà vợ của Vét Tông là một bà nạ dòng xấu ngang với cái bà vợ của chú rề này. Càng có tuổi, bà vợ của Vét Tông càng nặng nề, phức phịch và lẽ tự nhiên càng xấu. Nhưng Vét Tông vẫn tự hào mình là một người chồng yêu vợ chân chính. Vét Tông lý luận rằng chỉ những anh chồng nào có vợ xấu ỉnh mới thực sự yêu vợ mà thôi, còn những anh có vợ đẹp, hấp dẫn mà nói yêu vợ là không đúng. « Họ chỉ yêu cái nhan sắc của vợ họ mà thôi. Nếu chẳng may vợ họ bị mất nhan sắc, không còn đẹp nữa, họ bỏ vợ ngay tút tọt », Vét Tông vẫn nghĩ như thế và lấy làm hài lòng, kiêu hãnh với mối tình-cao-thượng-vợ-xí của mình. Vét Tông ngạc nhiên tròn tròn đôi mắt ốc nhồi khi thấy chú rề vừa được tặng hoa trao hoa cho một thanh niên khác,

— Me sờ bạn bộ vét cổ lỗ sĩ từ ngày di cư ấy hỏi gì thế?

Minh Huy hỏi bạn, Hoài Nguyên lừng khờng :

— Cóc biết. Hấn nói lắm nhảm về tuần trăng mật gì đó ở Đà Lạt và tặng toa cái này. Hấn nói cóc, Đà Lạt làm quái gì có hoa anh đào? Chỉ có toàn hoa mai.

— Hoa à? Đề mua tặng lại em « ốt tét » cho được việc. Phi cơ mình chuyển này có em « ốt tét », có vẻ nhiều lắm.

— Sao toa biết?

— Nhìn lòng mày em với nhìn bạn tay em thì biết. Khó gì!

3

KHÁCH SẠN MINH NGUYỆT nằm dưới bầu trời Đà Lạt đầy sao, mơ màng gần đúng như lời quảng cáo về nó in trong tờ quảng cáo phát cho du khách. Đêm Đà Lạt lạnh lạnh và đầy hứa hẹn, nhiều quyến rũ. Minh Huy nhìn qua cửa kính xuống vùng núi đồi chiều cỏ xanh và người đẹp má hồng này lấp lánh ánh điện và thấy rằng Đà Lạt quả xứng đáng là miền đẹp nhất của miền Nam Việt Nam. Chàng nghĩ đến mai sau đất nước ta thanh bình, không còn những anh Việt Cộng nhỏ con bắt cóc, giết người lão, cuộc sống sẽ đẹp vô cùng và Đà Lạt sẽ là miền được nhiều người ngoại quốc tới thăm nhất. Chàng sẽ về Đà Lạt ở khi chiến tranh kết liễu. Giấc mộng của chàng là có một đồn điền nhỏ thôi, không cần lắm, nhưng phải ở vào một nơi có phong

cảnh núi non đẹp có rừng, có suối. Đồn điền trồng cà phê. Chàng sẽ ăn bận quần áo bằng gabardinu, y hệt như Gary Cooper ngày nào trong phim *L'appel de la forêt* Huy được coi phim này từ nhỏ nhưng cuộc sống thơ mộng lãng mạn hào hùng của nhân vật chính trong phim do Gary Cooper thể hiện, ám ảnh chàng mãi mãi. Ngay từ thời còn thơ chàng đã mơ mai sau lớn lên sẽ sống cuộc đời núi. Chàng sẽ đi ngựa, đeo súng lục, dao găm nơi thắt lưng và gài súng carabine bên yên ngựa. Như Gary Cooper có Loretta Young làm vợ trong phim, người hùng trại chủ mà Minh Huy ước mơ sẽ thành cũng có một cô vợ trẻ, đẹp và tinh tú...

— Đà Lạt đẹp lắm toa a... Mai sau thanh bình, mọi sẽ về Đà Lạt ở... mọi sống trong một cái đồn điền..,

— Minh Huy bỗng đồng định nói nhiều về giấc mơ tương lai đẹp đó với bạn. Qua tiếng động cơ DC 6, tiếng nói chuyện của đôi bạn ngồi sát nhau không đến nỗi nào khó nghe lắm. Nhưng, Minh Huy không có dịp nói nhiều, vì Hoài Nguyên đã ngủ. Qua những giây phút căng thẳng thần kinh của những ngày cưới vợ vừa qua, Hoài Nguyên mệt mỏi nhiều. Nếu chàng lấy được vợ cơn căng thẳng thần kinh của chàng có thể giảm đi nhanh chóng. Đàng này, chàng lại lấy vợ hụt. Minh Huy nhìn bạn nằm ngoẹo đầu trên ghế và ái ngại nghĩ đến chuyện không biết đến bao giờ bạn mình mới lấy lại được sự bình tĩnh của tâm hồn và mình có thể làm được những gì để giúp bạn.

Khách sạn Minh Nguyệt chỉ dành riêng cho vợ chồng mới cưới thuộc loại đắt tiền ở Dalat. Ban

ngày cũng như ở những khách sạn đắt tiền khác, phòng tiếp khách nằm trên lối ra vô chính của khách sạn vẫn vắng vẻ. Vào giờ khuya nhưng không còn là sớm này, nơi đây còn vắng nhiều nữa.

Chiếc tắc xi đưa đôi bạn tới phòng tiếp tân được tả trên đây vào lúc 9 giờ tối. Có một cặp vợ chồng đứng ở đó. Vợ chồng này có vẻ là một cặp vợ chồng «rõ rã cặp lại,» nghĩa là cả hai đều như những món đồ vật đã dùng rồi, đã cũ — tức là chàng đã có vợ, nàng đã có chồng, vợ chàng bỏ đi hoặc chết, chồng nàng chết hoặc bỏ đi — họ lấy nhau và họ đưa nhau đi hưởng tuần trăng mật như ai. Họ định sáng mai đi sớm nên tối nay, họ xuống thanh toán tiền phòng.

Bà vợ — tức là cô dâu mới — chừng 35 tuổi. Thân thể đó chắc đã sinh sản được vài mụn con. Nàng dường như vừa phải lâm vào cảnh bắt buộc cai đàn ông lâu ngày nên khuôn mặt nàng lúc này lộ rõ những nét thỏa mãn. Nàng thuộc loại đàn bà hồi xuân. Nàng có vẻ hầy còn ngái ngủ trong lúc chú rề đầu đã hói chỉ còn lơ thơ mấy sợi tóc — đáng chừng sinh sống bằng nghề cộng sổ sách — mượn cây viết chì cộng lại bản tính tiền của khách sạn.

Người tiếp tân của khách sạn — cũng như tất cả những người bạn đồng nghiệp của anh trên cõi đời này — có thể được mô tả gọn trong một câu Kiều : «Mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao,» đang hòa nhã bằng một giọng cấm cản nghe như đấm vào tai người ta, trả lời điện thoại : !... Chúng tôi rất tiếc... Dạ.. Dạ Khách sạn chúng tôi chỉ dành riêng cho

những cặp vợ chồng mới cưới.. Dạ.. Vợ chồng cũ cũng được ạ.. Dạ.. Xong chúng tôi không thể nhận vợ chồng chưa cưới.. Hứa hôn rồi cũng vậy thôi.. Dạ.. Kính ông. Xin được hân hạnh đón ông dịp khác..» Anh đặt ống nói xuống và quay lại cặp vợ chồng trước mặt, anh cố nở một nụ cười hòa nhã :

— Thưa, ông bà được hoàn toàn hài lòng trong những ngày ông bà lưu lại đây chứ ạ ?

Cô dâu đã cũ — tức bà nạ dòng đứng với chồng ở đó mơ màng nói như nói đến một cái dĩ vãng xa xôi :

— Chưa bao giờ tôi có dịp hài lòng đến thế. Chúng tôi muốn ở lại thêm một tuần nữa.

Chú rể già vội vàng tiếp :

— Nhưng rất tiếc, chúng tôi có việc phải về Sài Gòn.

Anh tiếp tân lịch sự xoa xoa hai bàn tay vào nhau

— Thưa ông bà, mùa này Đà Lạt đang đẹp. Đây là mùa Đà Lạt đẹp nhất trong một năm. Chúng tôi hân hạnh có cái hy vọng. Dạ, thưa chúng tôi hy vọng sang năm, mùa này chúng tôi lại có cái hân hạnh được hầu tiếp ông bà.

Nghề tiếp khách ở khách sạn đã cho anh tiếp tân này thấy có nhiều cặp vợ chồng trở ra, trở vô khách sạn — bất cứ nhiều lần. Lần đầu với nhau nhưng những lần sau, với những người khác. Những căn phòng Ô Ten trần trụi chỉ có cái giường nằm là quan trọng nhất, có mãnh lực gợi cảm và gây dục

rất mạnh. Có nhiều thiếu nữ hiền thực con nhà có giáo dục, nhất quyết giữ gìn trinh trắng để đền đáp tình yêu và lòng chiếu cố của người có diễm phúc được các nàng chọn làm chồng, nhưng khi vô đến những phòng Ô Ten, trước sức gợi cảm riêng đó, đã quên tất cả và dễ dàng trở thành đàn bà.

Trong cái êm vắng gần như hoàn toàn của trời đêm Đà Lạt, có tiếng xe hơi từ xa leo dốc tới trước cửa khách sạn. Cặp kính trắng của anh tiếp tân là một cặp kiến thật, anh hướng cặp mắt chỉ nhìn gần được của anh ra cửa :

— Xe tới. — Anh nhìn lên mặt đồng hồ điện trên cửa — Giờ này là giờ xe phi trường tới. Một cặp vợ chồng yêu nhau ra đi, một cặp vợ chồng yêu nhau khác tới.. Hì.. Hì...

Bên ngoài. Hoài Nguyên chập chập và mệt mỏi chui ra khỏi xe sau Minh Huy. Chàng đã ngủ suốt chuyến bay và bây giờ chàng hồi hận mình đã ngủ. Bởi vì trong giấc ngủ chập chờn lưng trời ấy, chàng đã ngủ mê, và trong mê chàng thấy Như Ngọc.. Nàng đẹp tuyệt vời trong bộ áo cưới trắng tinh với hoa trắng trên mái tóc. Chàng muốn quên Như Ngọc nhưng tiềm thức của chàng lại muốn khác chàng sợ mỗi lần chớp mắt là lại thấy hình ảnh của nàng hiện ra.

Trong đời sống của Hoài Nguyên, có một cảm giác mà chàng ghét nhất thù nhất, không muốn có nhất, đó là cảm giác hồi hận.

V Ơ C H Ồ N G S O N

Trước kia, trong thời gian sắp cưới Như Ngọc, thỉnh thoảng Nguyên còn nghĩ rằng có thể chàng bị lôi cuốn vào hôn nhân như một con vật mắc bẫy, một ánh chim sa lưới. Giờ đây khi đám cưới đã hỏng, đã tan vỡ hoàn toàn chàng chỉ còn thấy cái cảm giác mất mát, tiếc hận như người vừa bị mất một vật gì quý báu nhất đời. Cảm giác mất mát và hối tiếc ấy làm cho người ta buồn phiền, nhất là khi người ta lại là một thanh niên đa tình và tham lam về tình như Hoài Nguyên.

Và Hoài Nguyên đang buồn buồn.

Minh Huy vừa ra khỏi xe đã vuôn vai hít hà một hơi dài :

— A, không khí Đà Lạt. Tuyệt hảo. Ở đây người ốm không cần uống thuốc cũng..

— Cũng chết ngủm.

Minh Huy nhận ngay thấy thái độ buồn phiền không hưởng ứng sự lạc quan thích thú của mình. Nhưng chàng cũng giả vờ như không biết để hỏi

— Sao bồ ? Bồ thế nào ?

— Chán bỏ mẹ.

Huy vỗ nhẹ lên vai bạn trong cử chỉ thông cảm :

— Không sao đâu. Ngủ một đêm mai bồ sẽ thấy yêu đời bằng thích. Bồ vào lấy phòng đi, để tôi mạng va li vô sau.

Hoài Nguyên gật đầu. Chàng mỉm cười nhưng nụ cười hóa thành một cái nhăn nhó, răn rúm miệng mồm y như người bị đau dạ dày ở thời

kỳ thứ chín hoặc người bị bệnh thiên đầu thống gia truyền ba đời. Rồi chàng lừng khừng như một triết nhân chán đời chính hiệu bước lên những bậc thềm vào khách sạn dành riêng cho những cặp vợ chồng mới cưới.

Chàng đi ngang mặt cặp vợ chồng vừa mới trả tiền phòng. Ông chú rề đứng nhìn cái nhìn từ biệt ngày mai ra đi xuống sân sau khách sạn. Ông bấm nhẹ tay bà cô dẫu :

— Ê.. Ô Ten này hách quá ta...

— Chi vậy mình ?

— Có cả bít-xin mí ly bàn pinh - pông..

— Thiệt ta.. Chúng mình ở đây cả tuần mà không biết. Thôi để lần sau chúng mình trở lại đây, mình sẽ tha hồ đánh pinh-pông...

« Chú rề » không có cô dẫu đến trước quầy tiếp tân

— Tôi là Hoài Nguyên. Tôi mới tới. Tôi có giữ phòng.

Chàng tiếp tân tươi tỉnh đầy vẻ ngái ngủ và nhàm chán :

— Xin trân trọng kính chúc tân nhân — anh quen miệng nói câu chào kiểu cách của khách sạn. Anh nhìn ra cửa chờ tân lang tới để anh có thể nói tiếp câu chào anh đã thuộc nằm lòng như học trò lớp ba học bài. Nhưng không thấy « nàng » xuất hiện, anh mở lập điện tín giữ phòng..— Thưa quý khách.. Quý khách Hoài Nguyên và tân lang Như Ngọc.. Dạ có.. Chúng tôi dành riêng cho tân

V Ợ C H Ồ N G S Ơ N

nhân và tân lang phòng số 101.. Phòng hợp cần đẹp nhất của chúng tôi.. Chúng tôi tin chắc tân lang và tân nhân sẽ hài lòng...

Đôi mắt cận thị hấp háy qua làn kính cận, anh nhìn ra cửa :

— Thưa tân nhân, tân lang có cùng tới với người không đây ạ ?

Tân nhân lừng khờng :

— Có chứ. Đang trả tiền xe với mang va li vô ngoài đó. Đưa chìa khóa cho tôi lên phòng trước.

— Thưa tân nhân có vẻ không được khỏe ?

— Ừa. Một cóc chịu được. Định lên đây nghỉ ngơi cho nó lại sức. Này. Ô Ten vắng người hay là đông đấy ? Có Mỹ ở không ?

Anh tiếp tân trợn mắt, lắc đầu y như khi anh nghe Cò Kiềm Tục kết tội khách sạn anh chứa gái mãi dâm :

— Bầm.. tân nhân.. khách sạn Minh Nguyệt chỉ dành riêng cho những cặp tân nhân, tân lang vừa mới thành hôn thú.. Chúng tôi tối kỵ không tiếp khách Huê Kỳ.

— Nhưng nếu có cặp vợ chồng Huê Kỳ Việt Nam nào đến mượn phòng có tiếp không ?

Đôi mắt cận thị của anh tiếp tân sáng lên dưới làn kính trắng :

— Bầm tân nhân... nếu là vợ chồng mới cưới thì tiếp...

V Ợ C H Ồ N G S O N

Hoài Nguyên rút thuốc lá định hút. Chàng hơi thắc mắc không hiểu anh chàng khách sạn này dùng thứ ngôn ngữ Hán Việt hay tiếng lóng gì mà lại gọi chàng là «tân nhân». Chàng nghĩ thầm đến chuyện có thể anh này lộn chàng với một đàn anh nào tên là Nguyên Tân Nhân chẳng. Gói Lucky của chàng hết nhãn, chỉ còn gói giấy không nằm trong bàn tay chàng, anh tiếp tân tuy mắt cận thị nhưng cũng nhận thấy ngay cái nhìn mày khó chịu của ông khách, anh nhanh nhẩu :

— Tân nhân dùng thuốc Lucky..?

— Quý khách sạn có sẵn thuốc lá Lucky không ?

— Thưa có...

— Lucky ba hàng chữ ?

— Bẩm.. bốn khách sạn chỉ thử Lucky thường, dùng cho binh sĩ Huế Kỳ. Thứ Lucky «phò ếch pọt on ci» thì không có sẵn..

— Tôi cóc bao giờ hút Lucky một hàng cả. Nhưng thôi, hút tạm vậy. Lấy cho tôi một bao. Lát nữa tôi mở va ly, thiếu gì.. Tôi có mang sẵn hai tút Lucky ba hàng ở Saigon lên...

Anh tiếp tân đẩy cuốn sổ bìa đen tới trước mặt khách :

— Xin tân nhân ghi dùm căn cước vào đây...

Anh tiếp tân đi vào phòng trong lấy thuốc lá đúng lúc tân lang đực Minh Huy đang đi vào. Người tài xế xách hai chiếc va li vào tận thang máy. Huy dừng lại sau lưng bạn :

VỢ C HỒN C S O N

— Khách sạn này có vẻ được đấy nhỉ? Đàn bà ở đây chắc chắn là phải đẹp.: chàng nhìn quanh bằng đôi mắt tán thưởng rồi cầm lấy chìa khóa phòng.. Toa lên sau nhen Moa lên phòng trước. Còn cái hộp hoa này toa nhớ mang theo nhen..

Minh Huy bỏ hộp giấy đựng hoa lại mặt quầy và bước vào thang máy.

Anh tiếp tân trở ra. Anh đưa gói Lucky mới chưa xé giấy bao cho khách. Anh nhận thấy trên mặt quầy có thêm hộp đựng hoa. Do đó anh nghĩ là cô dâu đã lên phòng trước. Anh nghĩ thầm : « Cô dâu coi bộ nóng lên phòng quá ta..»

Thưa quý khách.. anh mỉm cười, tân lang đã.. đã..?

« Chú rể » buông một câu rất hách :

— Đã xách va li lên phòng rồi.

Anh tiếp tân choáng người. Từ ngày vào đây làm cái nghề tiếp những cặp vợ chồng mới cưới đến giờ, thời gian kể cũng đã khá lâu, chưa bao giờ anh thấy chú rể nào hách đến như chú rể này, bắt vợ xách va li phây phây. Quái dị. Hồi này dân Việt Nam mình tiến bộ lắm rồi mà. Đã biết chịu đàn bà ra gì. Làm gì còn có loại chồng vũ phu, phong kiến quái thai như anh này ? « Anh nghĩ như vậy và đôi mắt cạnh thị của anh nhìn chú rể đứng đó chen lẫn ngạc nhiên và kính phục. Anh nhượng nhượng đôi lông mày thưa và nghĩ tiếp : « Cha này chắc phải là con nhà quan hoặc có một nghệ thuật chế ngự đàn bà thần sầu lắm ».

V Ợ C H Ồ N G S O N

Hoài Nguyên cũng thấy đôi mắt kẻ nhìn mình có cái gì lạ lạ. Song đang bực bội và buồn rầu, chàng chẳng muốn tìm hiểu. Chàng ôm hộp hoa đi vào thang máy. Thang máy độc nhất của khách sạn vừa đưa Minh Huy lên lầu trở xuống, một mình Hoài Nguyên đứng trong thang máy đi lên.

Cửa phòng sơn màu hồng — màu của « áo hồng, khăn cưới » — bên trên có gán bông hoa lớn bằng cái mâm làm bằng vải tây điều, hai bên có treo hai ngọn đèn lồng Hồng Kông, ra cái điều là phòng « động phòng hoa chúc » Hoài Nguyên đẩy cửa vào và thấy mình đứng trong một căn phòng được trang hoàng và bày biện như một phòng khách. Có đủ bộ salon, tủ rượu. Chàng đứng chống nạnh nhìn quanh. Dường như phòng này còn thiếu một cái gì đó, một vật mà chàng cần dùng.

Khung cửa sổ lớn có kiếng mở nhìn xuống mặt hồ Than Thở. Bây giờ là đêm. Có trăng sáng. Mặt hồ phản chiếu ánh trăng trông thật mơ mộng. Bất giác Hoài Nguyên thấy nhớ nhung Như Ngọc hơn bao giờ hết..

Nếu không có chuyện gì lạ xảy ra, giờ này Như Ngọc đã có mặt trong phòng hoa chúc này với chàng... Và nếu có nàng, căn phòng giá lạnh, vắng ngắt này sẽ nóng biết là chừng nào. Chàng sẽ không còn mắt đâu mà nhìn ánh trăng xanh ngoài kia nữa...

Nén một tiếng thở dài não ruột, Hoài Nguyên đi qua phòng ngủ.

Va li của Minh Huy đã được mở trên chiếc giường nệm bông trắng tinh, trắng như tâm hồn của cô dâu ngày cô dâu mới lọt lòng mẹ ra đời. Minh Huy đang cởi quần áo

— Cởi rồi. Phòng tắm có nước nóng. Được lắm. Moa cần tắm một cái. Toa nên nằm nghỉ rồi tắm cho tỉnh lại. Xong chúng mình xuống ăn tối cũng vừa. Còn sớm chán...

Hoài Nguyên cau mày nhìn xuống mặt giường :

— Chi vậy? Minh Huy hỏi.

— Có mỗi một cái giường. Hai thằng làm sao ngủ ?

— Giường rộng mà. Phòng cô dâu, chú rể ai lại đặt hai giường bao giờ..?

— Vẫn biết thế. Nhưng nằm chung giường moa cóc ngủ được.

Minh Huy kéo thử. Mặt nệm chia ra một khe hở ở giữa :

— A..-giường đôi. Hai giường ghép lại được rồi. Lát nữa ngủ mình chỉ cần kéo nó ra...

Vẫn chưa hài lòng, Hoài Nguyên lại hằn học :

— Không có Ti Vi, Khách sạn như vậy mà dám quảng cáo là hạng nhất. Phải có Ti Vi chứ. Trên này có đài Huê Kỳ coi nhò cũng giải trí được lắm chứ.

— Chàng đi tới nhắc máy điện thoại ở đầu giường, cắm cần gọi vào máy A lô.

Mai — nữ điện thoại nhân viên của khách sạn Minh Nguyệt — ngồi trong cái ô vuông giống

V Ợ C H Ồ N G S O N

chuồng chim bồ câu gần phòng tiếp tân lúc đó đang nhàn rỗi tán chuyện với chị hầu phòng. Chị hầu phòng là một thiếu phụ đứng tuổi đã mười sáu lần thất tình và trong tương lai, sẽ còn thất tình nhiều nữa.

Chị Nhàn và Mai thường thường mỗi ngày vài chục lần gặp nhau trong ổ chim câu này để thảo luận về chuyện đời, triết lý về tình yêu và tiền bạc qua những cặp vợ chồng mới cưới mà họ phải hầu hạ.

— Dường như tối nay nhà mới có cặp vợ chồng son tới hả ?

Trong khách sạn này, nữ điện thoại Mai biết nhiều về giọng nói của khách hơn chị hầu phòng Nhàn, nhưng chị Nhàn biết mặt mũi của khách nhiều hơn cô Mai, Mai là người hỏi chị Nhàn câu trên :

Chị Nhàn gật gật đầu !

— Vợ chồng son mới toanh, vừa cưới nhau ở Sài Gòn hồi chiều...

— Thấy mặt họ chưa ? Đẹp đôi không ?

— Chưa thấy. Chắc là sắp có chuông gọi đấy ! Tên của họ là gì cô ?

Mai nhìn xuống tấm bản ghi tên khách và sổ phòng

— Tên cậu mợ thì đẹp lắm, không hiểu người ngợm, nhan sắc cậu mợ có đẹp bằng tên không, cậu là Hoài Nguyên, mợ tên Như Ngọc...

VỢ CHỒNG SƠN

Mai 27 tuổi. Nàng là vợ một anh đàn ông chân chỉ hạt bột đến cái độ cù lần. Anh chồng của nàng thuộc loại đàn ông « đo lọ nước mắt, đếm củ dưa hành » mà loại đàn ông mà đàn bà rất ghét, nhất là khi họ phải làm vợ những anh chồng như thế. Nếu Mai lấy phải anh chồng chơi bời, chắc nàng kêu rêu rên rĩ khiếp lắm, nhưng ít nhiều, nàng cũng còn có chút hãnh diện. Với anh chồng hiện giờ của nàng, nàng không được có cả cái an ủi tả oán với thiên hạ, vì không lẽ nàng lại than : «.. Chồng tôi nó rị mọ quá... Nó tính tiền chợ đâu ra đấy.. Nó đi chợ khéo hơn tôi. Nó lật cả rau cá thảo hơn tôi.. Tôi chán nó quá ». Vì vậy nàng ấy làm vui với công việc và giải sầu với những cuộc tình duyên của người khác.

Đúng lúc ấy, một ngọn đèn đỏ bật sau tiếng chuông reo nhẹ trên bàn điện trước mặt Mai. Nàng nhìn lên

— Vợ chồng son mới đến gọi kia. Coi họ muốn gì ?

Nàng cầm dây và nói vào ống nói :

— A lô ?

Giọng nói bức dọc, khó chịu của Hoài Nguyên vang lên bên tay nàng :

— Nè... Sao phòng tôi không có máy Ti Vi ?

Mai như người không nghe rõ hoặc không tin ở tai mình :

— Xin lỗi... ông nói gì ạ ?

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Tôi nói.. lại sao phòng tôi không có TiVi?
Cò làm ơn nói với 'phòng quản lý cho mang gấp
một máy Ti Vi lên đây.

— Nhưng.. nhưng.. thưa ông, khách sạn này
không có máy Ti Vi.

— Tại sao lại không ?

— Vì.. vì thưa ông... khách ở đây không có
ai rồi.. đề coi Ti Vi cả. Từ hồi nào tới giờ,
chẳng có ông khách nào đòi Ti Vi.

— Bây giờ tôi đòi.. Cô nói với quản lý,
biểu tìm cấp tốc một cái Ti Vi đem lên đây
cho tôi.. Đề tôi coi giải trí chứ? Không lẽ bắt
tôi ngồi ngay nhìn bốn bức tường sao ?

Có tiếng «cách» hần học vang lên bên tai Mai.
Ông khách quý có vợ mới cưới mà không biết làm gì
khác ngoài việc ngồi nhìn bốn bức tường và đòi có
máy Ti Vi đã đặt mạnh ống nói xuống.

Ngạc nhiên đến ngây mặt ra, Mai quay lại nhìn
chị Nhàn :

— Chú rể mới tới ở Phòng Hoa Chúc.. đòi máy
TiVi. Chú rể kêu buồn không biết làm gì cho hết đêm.
Lạ không ? Chú rể mới gì mà kỳ cục quá vậy ?

Chị Nhàn cười thích thú

Chắc cô dâu lại xấu như ma mú chứ gì?
Nếu cô dâu quá xí thì việc chú rể đòi ngồi coi
Ti Vi, cũng không lấy gì làm lạ. Có điều là những
cặp vợ chồng xí thường ít khi đưa nhau lên đây.
Đã tới Đà Lạt, thế nào họ cũng thụ hưởng bằng

thích khí hậu mát mẻ của Đà Lạt. Đề tôi lên đó coi.

Chị Nhàn đi lên lầu đề vào phòng Hoa Chúc với cái ý định nhìn mặt cô dâu. Chị yên trí là cô dâu phải bần mắt lắm, nếu đẹp, chú rể đã chẳng có thì-giờ đâu ngồi coi Ti Vi.

Trong phòng Hoa Chúc, Hoài Nguyên lừng khừng thủ hai tay trong túi quần, đi khám xét những khung cửa sổ nhìn ra ngoài trời đêm trắng sáng. Minh Huy hiện ra giữa khung cửa thông qua phòng tắm. Huy đã mặc quần nhưng còn ở trần, chàng đang cầm khăn bông chà mạnh lên da thịt cho nóng người.

Hoài Nguyên làm một cái nhún vai chân nơi :

— Không được coi TiVi... làm cái gì cho hết ngày, hết đêm ?

— Đừng lo. Đêm mai tôi sợ bạn không có hơi sức mà diễn trò TiVi thôi. Chính mình diễn TiVi không thích hơn ư ? Coi người khác âu yếm nhau, hôn hít nhau, đâu có gì thú...?

— Ngày mai mình về quách Saigon là hơn...

— Bạn không thể về được. Minh Huy nghiêm trọng nhấn lại cho bạn nhớ cái mục đích cao đẹp của họ khi họ quyết định đưa nhau lên Đà Lạt — Bạn phải cố gắng tỏ cho nàng Như Ngọc, cô giáo khó tánh của bạn, biết rằng bạn là một thằng đàn ông trí lực mạnh, không mềm yếu... Việc biểu dương tinh thần của bạn sẽ làm cho

V Ợ C H Ồ N G S O N

nàng biết thân, biết phận và lủi thủi trở về với bạn...

Câu nói đầy lạc quan và tin tưởng của Minh Huy dường như không làm cho tinh thần Hoài Nguyên tăng lên được bao nhiêu.

Hoài Nguyên ủ rũ ngồi phịch xuống ghế :

Minh Huy đi tới lục tìm ở ngăn tủ sách đầu giường. Ở đây người ta có bày vài cuốn sách rất đẹp. Chàng lựa một cuốn vút cho bạn

— Nè.. nếu bạn không muốn ngủ bạn có thể đọc cuốn này.. Sách có vẻ hấp dẫn đấy.. «Cổ Tục Yêu Đường Của Đồng Bào Thượng ».

Minh Huy trở vào phòng tắm Hoài Nguyên mở cuốn sách ra coi. Chàng nhắc lại « Cổ tục.. thì chán bỏ mẹ..» Có tiếng gõ cửa phòng, chàng nói ra

— Vô đi.

Cửa mở. Người vào là một phụ nữ. Chị Nhàn. Chị nhìn chú rề. Chú rề này vừa đòi khách sạn cung cấp máy Ti vi để coi cho đỡ buồn ngay trong đêm tân hôn. Chị thấy chú rề không có gì là khác thường. Chú khá đẹp trai, mạnh khỏe. Chị đoán rằng cô dâu phải hoặc già khản, hoặc xấu, hoặc người gầy đét như con mằm.. Chị liếc nhìn về phía cửa phòng ngủ, nơi mà chị tin là có cô dâu :

— Thưa ông, tôi là người hầu phòng.. Xin cho tôi vào giúp ông xếp đồ vào tủ.

Chú rề gặt đầu và hất hàm về phía phòng ngủ.

— Trong đó. Chị vô.

Chị Nhàn thoăn thoắt đi vào phòng ngủ với mục đích coi mặt cô dâu để xuống phi báo với Mai. Hoài Nguyên lật nhẹ mấy tờ sách coi qua. Chợt những gì viết trong sách làm chàng chú ý, chàng bắt đầu đọc chăm chú, say mê. Chàng mỉm cười tỏ vẻ đồng ý, tán thưởng rồi lật qua trang mới. Đôi mắt chàng mở rộng.

Trong phòng ngủ, Chị Nhàn hơi thất vọng khi chị không thấy cô dâu. Chị biết cô dâu đang ở trong phòng tắm vì cửa phòng tắm đóng và bên trong có tiếng nước chảy ào ào. Hai chiếc va ly còn để nằm trên giường ngủ. Một chiếc đã mở nắp. Nghĩ rằng mình tìm cách ở lại lâu trong phòng ngủ này thế nào cũng trông thấy cô dâu tắm ra, chị Nhàn bắt đầu xếp y phục trong va ly vào ngăn tủ áo. Va ly này đựng toàn đồ đàn ông, chị cho đó là va ly của chú rề.

Nhung qua va ly thứ hai, chị ngạc nhiên khó hiểu khi thấy va ly này cũng toàn là quần áo đàn ông y phục của cô dâu chẳng có cái nào. Tìm mãi chị mới thấy cô dâu có mỗi một cái áo ngủ mỏng tanh.

Chị treo chiếc áo ngủ bằng voan của cô dâu - đây là quà Hoài Nguyên mua tặng Như Ngọc trong đêm tân hôn vào tủ áo và đứng ngẩn người nhìn cái cảnh lạ : bên chú rề chập ních quần áo, bên tủ cô dâu trống trơn, tòn ten có mỗi chiếc áo ngủ

V Ợ C H Ồ N G S O N

Đây là chiếc áo ngủ đắt tiền mà chú rề mua ráp tâm tắng cô dâu để mặc biểu diễn trong đêm tân hôn rất không cần dùng đến quần áo. Chú rề bỏ áo vào va ly rồi, mặc dầu đám cưới đã hoãn, chú lên tới cái khách sạn dành riêng cho vợ chồng mới cưới này không có cô dâu nhưng cái áo ngủ mong manh đó vẫn theo lên.

Chị Nhàn ngần ngợ và không hiểu, đi ra phòng ngoài, nơi chú rề đang ngồi đọc sách. Chú đọc thật say mê. Chị hầu hắng giọng:

— Thưa... thưa... còn va ly nào ở đâu không ạ ?

Không nhìn lên, chú rề cảm cảm :

— Có mấy cái để cả trong đó...

— Thưa đồ của cô dâu... ?

— Đồ cô dâu làm sao ?

— ... Đồ cô dâu chỉ có mỗi cái áo ngủ đó ?

Hoài Nguyên chợt nhớ lại cái áo ngủ bây giờ không có người bận, chàng bực dọc đóng mạnh cuốn sách lại và trừng mắt nhìn chị hầu phòng có vẻ lăm chuyện

— Một cái áo đó cho cô dâu đã là quá nhiều. Chị hiểu chưa ?

Lẽ tự nhiên là chị Nhàn không hiểu gì hết. Vẻ mặt hàm hàm và giọng nói gắt gỏng của chú rề làm cho chị sợ, chị lùi dần ra cửa phòng. Tới đây chị nghe được tiếng hát của cô dâu từ trong phòng tắm hòa với tiếng nước chảy rào

V Ợ C H Ồ N G S O N

rào văng ra. Giọng hát đó làm cho chị nổi gai ốc...

Ba mươi giây đồng hồ sau. Chị Nhàn đã diện đối diện với cô Mai trong phòng điện thoại của khách sạn. Chị hỏi hộp kể lại những gì chị chứng kiến trong phòng Hoa Chúc : cô dâu chỉ có mỗi một cái áo ngủ mỏng dính như tờ giấy por-luya.

Đôi lông mày nhỏ chỉ còn mỏng như sợi chỉ mảnh và được tô cho đậm lại bằng chì đen của Mai ngóc lên :

— Chị nói sao chứ ? Cô dâu chỉ có mỗi một cái áo voan là thế nào. Có ít lắm thì cô dâu cũng phải có vài bộ còn phải mỗi ngày hai buổi xuống phòng ăn chứ ? Không lẽ ngày nào cô ả cũng chỉ mặc có một bộ áo lúc tới ?

— Thiệt mà... Tôi bày đặt làm chi. Cô dâu chỉ có mỗi một bộ còn quần áo chủ rể thì lại quá nhiều :

Mai gật gù cái đầu và mắt nheo nheo lại

— Có thể lắm. Hắn có thể bắt nàng suốt ngày đêm ở trong phòng, hắn có thể gọi mang cơm lên phòng. Thằng cha đó chắc phải... ghê lắm...

Chị Nhàn thần thờ

— Chắc thế..

— Còn cô dâu ?

— Chắc cũng ghê lắm.

— Đẹp không ?

— Thực ra thì tôi chưa trông thấy cô dâu, nhưng tôi có được nghe tiếng cô dâu hát trong phòng tắm. Nàng đang tắm. Vừa tắm vừa hát. Cứ theo tiếng hát mà đoán người thì... thì tôi tin rằng cô dâu cũng... quá xá.

Trong phòng Hoa Chúc...

Chỉ có một ngọn đèn ngủ trên bàn ngủ bên giường ngủ là được thắp sáng khi Minh Huy từ trong phòng tắm bước ra, chiếc khăn lông còn quấn quanh bụng. Chàng rút điều thuốc lá đưa lên môi và quay nhìn bạn chắp hai tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng như một con khỉ mắc bẫy.

— Chỉ buồn vậy ?

— Nhiều chuyện buồn như sau này — Hoài Nguyên đáp, giọng nặng chịch như đá — Từ bao nhiêu tháng nay, đêm nào tao cũng nằm mơ thấy đêm tao... tao... động phòng, ở đây. Để rồi bi giờ tao thấy tao ngủ ở đây một mình với mày. Cuộc đời thực tế phũ phàng không thể nói nổi.

Biết là bạn lại dở chứng. Huy gạt đi

— Đây chỉ là nỗi buồn.. giai đoạn.. Chúng ta đã biết từ trước như thế này. Ngày mai trời lại sáng.. Và chắc chắn là ngày mai cuộc đời chúng ta sẽ khác. Ngày mai chúng ta sẽ có đông bạn gái. Sẽ gạt người đẹp, sẽ xúc người đẹp cho lên xe hốt rác mang ra lấp đầy năm bảy hồ Than Thở vẫn không hết người đẹp. Mày cũng dư biết

rằng Đà Lạt bị giờ mặc dầu có trường sĩ quan, đang bị cái nạn dư người đẹp hay sao ?.. Vả lại chương trình của mình đã tính trước rằng muốn chinh phục lại được Như Ngọc mà phải lên đây, phải tỏ ra vui sống, để cho nàng biết rằng nàng không giữ một vai trò quá quan trọng trong cuộc đời này. Nàng đã đồng ý làm cho Như Ngọc hiểu rằng: « Có cô thì chợ cũng đông. Cô đi lấy chồng thì chợ vẫn vui.. »! ..Tao có sụi mà phải bỏ hẳn Như Ngọc đâu mà mà kêu buồn chán.

Minh Huy cũng thầm cảm thấy sốt ruột vì thái độ của bạn. Chàng nghĩ thầm : «Thằng này khó chịu quá. Mình đã chịu nó, nó cứ làm như là con quan, con nhà giàu, muốn gì là phải được cái đó». Tuy nhiên, chàng vẫn cố gắng thuyết

— Cỗ nhân đã dạy Đàn bà ở gần thì nhờn, ở xa thì oán.. Tại mà đại đột mà coi trọng nàng quá, mà đặt nàng lên ngai vàng nữ sắc. Ngày xưa Thi sĩ Đinh Hùng đặt em lên ngai vàng nữ sắc. Trong huy hoàng chiêm ngưỡng một làn da. Buổi em về xác thịt tầm hương hoa l.. là đặt người tình không có thật đặt người thiếu nữ trong mộng. Đẳng này mà đặt người thật, mà người tình bằng xương bằng thịt mà lại là cô giáo, một loại đàn bà khó tánh nhất ở cõi đời này. Loại đàn bà có thói quen khó khăn với học trò, chuyên bắt.. «à refaire». Mà vỡ mặt là phải quá rồi còn gì ?

Nhưng Hoài Nguyên không nghe bạn nói : Tâm trí của chàng đang bị ám ảnh hoàn toàn

vì hình ảnh Như Ngọc. Chàng tưởng tượng nàng thơm phưng phức, thơm như mít, trong bộ áo ngủ mỏng tanh. Đúng như lời Minh Huy nói, cô giáo Như Ngọc thật khó tánh. Chàng và nàng quen biết nhau gần nhau và yêu nhau đã được hai năm trời nhưng cô giáo không chịu « tiền dâm hậu thú ». Mặc dầu nhiều lần Như Ngọc cũng bị kích thích đến cao độ nhưng nàng vẫn giữ được không cho Hoài Nguyên được hưởng cái ân huệ cuối cùng. Qua những cái hôn đôi khi cũng rất nồng, những vòng tay ghi đã chặt, Hoài Nguyên đã có đủ dư kiện để tưởng tượng tấm thân thơm mát của nàng trong bộ áo mỏng này.

Cảnh bàn ngủ, giường ngủ trong căn phòng khách sạn chuyên dành cho vợ chồng mới cưới làm việc vợ chồng này đang làm cho Hoài Nguyên bị kích thích. Nếu đêm nay có nàng ở đây... Hoài Nguyên bắt đầu nghĩ rằng lẽ ra đêm nay phải có Như Ngọc ở bên chàng chứ.. ? Không có nàng là cả một sự vô lý.

— Mình ở đây một mình làm chi ? — Hoài Nguyên tự hỏi lớn tiếng như vậy — Tại sao mình lại bỏ Sài gòn ? Tại sao mình lại lén lút bỏ đi như thế này ? Đây là một hành động chạy trốn... Ta có bồn phận phải ở gần nàng..

Và chàng dùng dùng quyết định :

— Sáng mai ta sẽ trở về..

Minh Huy vội vã can thiệp :

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Bây nào. Mày về bây giờ là hỏng hết. Như Ngọc sẽ cười vào mặt mày. Nàng sẽ khinh bỉ mày. Mày phải nhớ rằng đàn bà có thể yêu mình vì đủ lý do, dù mình có đủ những tật xấu, nhưng nếu đàn bà khinh mình, đó là đời mình tàn... Tình yêu và sự khinh bỉ không bao giờ đi đôi với nhau...

Hoài Nguyên được bạn nói như gào vào tai :

— Mày chỉ có mỗi một cách chinh phục lại nàng : hãy tỏ cho nàng biết mày là một thằng đàn ông đang hoàng, mày có thể sống không có nàng mà mày vẫn không chết, mặc dù mày rất yêu thương nàng : Hiểu chưa ? Mày bỏ về bây giờ mày khóc lóc với nàng như một thằng hèn, mày sẽ mất nàng vĩnh viễn. Biết chưa :

— Biết rồi. Khờ lắm. Nói mãi.

Mình Huy lại thấy cần phải an ủi bạn :

— Tại mày cứ kêu buồn và nằng nặc đòi về. Thôi, vui lên đi. Sáng mai tao cam đoan với mày là mày sẽ vui, sẽ thấy yêu đời trở lại và mày sẽ chịu đựng được sự xa vắng Như Ngọc. Thôi đi ngủ sớm cho khỏe. Mai mình sẽ có nhiều việc để làm...

Vài phút sau. Hoài Nguyên sùng xính trong chiếc áo kimono được gửi mua đặc biệt ở tận Nhật Bản để dùng vào đêm tân hôn.

Kimono màu xanh có thêu hình hai con rồng trắng ở vạt áo. Đôi cẳng lông lá đen sì của Hoài Nguyên thò ra dưới vạt áo làm cho Huy cười rử :

— Chúa đảng Hắc Long.. Trông cậu khôi hài cóc chịu được. Cậu như Me Sừ Thầy Nô trong phim James Bond đại chiến Thầy Nô.. Ha Ha.. Cô giáo Như Ngọc đêm nay hệt một cuộc ân ái thích thú với Thầy Nô.

Hoài Nguyên hăm hăm nằm vào giường. Chàng tung chăn đắp. Vẫn còn cười ngặt nghẽo. Minh Huy quay điện thoại xuống phòng tiếp tân :

— A lô... Sáng mai nhớ đánh thức chúng tôi dậy lúc 8 giờ sáng nghe. Chúng tôi có nhiều việc hấp dẫn để làm sáng mai lắm đó.. Đừng có quên mà hại chúng tôi ghen. Chúng tôi kiện ạ...

Chị Nhàn vẫn còn đứng đó với cô Mai. Cô này nghe điện thoại xong tròn tròn xoe đôi mắt cá vàng nói với chị hầu phòng :

— Thằng cha đó gọi xuống. Nó dặn phải đánh thức nó sáng mai lúc 8 giờ.. Thằng cha này coi bộ.. quá xá.. quá xá ta...

Trong phòng Hoa Cúc, đèn tắt. Ánh trắng xanh thơ mộng của Đèn Lật mờ ảo chiếu qua rèm cửa soi sáng căn phòng ngủ. Hai gã đàn ông cùng nằm yên không cựa quậy, gã mơ tới người đàn bà thơm như mít mà gã bỏ lại Sài Gòn, gã kia mơ tới những người đàn bà thơm như táo tây mà gã sắp được gặp, được yêu, được ôm, được hôn, được hít ở Đèn Lật.

Trong không gian êm tĩnh rung rinh đó của cao nguyên, chợt đâu đó vẳng tới nhĩ tai hai gã đàn ông đang nằm mơ đàn bà có tiếng thở dài của một người đàn bà nào đó, một người đàn bà chắc chắn

phải rất đa tình.. Vì tiếng thở dài kéo nảo nuốt như đau đớn mà lại chứa chan hoan lạc. Rồi tiếng thở dài biến hóa thành ra tiếng cười.. Một thứ tiếng cười giống như tiếng khóc rền rĩ..

Trong vài giây đồng hồ, hai gã đàn ông lắng nghe. Hai gã chưa biết rõ mình đang nghe tiếng đàn bà cười hay tiếng đàn bà khóc. Đến khi hai gã biết chắc đó là tiếng cười thì cả hai cùng nhột chịu không nổi. Tiếng cười đó như những ngón tay đàn bà búp măng mơn trớn, vuốt ve cù vào mạng sườn hai gã :

Minh Huy ngồi dậy quay điện thoại, nói với vào máy

— Ê cô... Sáng mai đánh thức chúng tôi lúc 7 giờ nghen. Bảy giờ... Quay lại, thấy bạn vừa bỏ cái gì vào miệng và chiêu nước, Minh Huy hỏi

— Uống chi ?

— Thuốc an thần.

— Cho moa một viên.

Suốt ba mươi phút đồng hồ sau đó, những tiếng cười giống với tiếng khóc, tiếng thở dài kéo dài, tiếp tục thay phiên nhau bay qua không gian tới cù hai gã đàn ông đang sung sức và thiếu đàn bà. Hai gã lẫn lộn, chao qua chao lại. Sau cùng...

— Chi vậy ?

— Tâm thần vẫn còn náo loạn.

Uống viên nữa...

— Kiểu này thì phải uống thuốc ngủ chứ an thần mà thăm tháp gì...

– Có thuốc ngủ không ?

– Có. Để trong va ly...

– Chịu khó dậy lấy đi. Cho moa xin một viên...

4

Lúc đó kim đồng hồ chỉ 7 giờ 30 sáng Minh Huy vui tươi và nhanh nhẹn thoăn thoắt đi vào phòng ăn của khách sạn. Tâm thần chàng minh mẫn, thân thể chàng khỏe mạnh, cả người chàng đã sẵn sàng để hành động.

Hành động hiền theo nghĩa của Minh Huy là việc đi tìm đàn bà đẹp và chinh phục ái tình cùng thể xác người đàn bà đẹp.

Chàng ngạc nhiên và hơi sửng sò khi thấy cả phòng ăn dài rộng vắng tĩnh. Không một bóng người. Khách sạn vẫn còn im lặng như tờ. Từ lúc ra khỏi phòng Hoa Chúc, chàng chưa gặp qua một người nào. Chàng cũng chưa nghe một tiếng động nào.

Chàng ngồi vào một chiếc bàn và đợi.

Chàng đợi và đợi mãi..

Chẳng có gì xảy ra cả. Không có cả một anh bồi nào xuất hiện. Minh Huy nhìn đồng hồ tay, so sánh đồng hồ của chàng với đồng hồ điện lớn bằng cái mâm treo trên vách. Chàng hắng giọng năm bảy cái và xích ghế cho phát ra tiếng động...

Vẫn chẳng thấy có ma nào cả.

Sau cùng, chàng phải đứng dậy. Chàng đi tới khung cửa cuối phòng, nhìn qua đó. Bên trong

là một căn phòng nhỏ ăn thông xuống nhà bếp. Ở đây có một chú bồi đang ngủ ngời trên ghế.

Huy vỗ mạnh vào vai anh bồi. Anh này giật mình, mở mắt nhưng vẫn ngồi đó như định tiếp tục cuộc ngủ gật.

Huy vỗ vào bụng mình

— Tôi đói. Tôi muốn ăn sáng.

Anh bồi ngơ ngác và hoảng hốt :

— Chết cha. Bộ đã mười hai giờ trưa rồi sao ?

— Chưa mười hai giờ, nhưng ở đây có lẽ phải tới trưa mới ăn sáng được hay sao ?

Anh bồi đứng dậy, anh đưa tay lên che miệng ngáp

— Ông.. ông muốn gì ?

Minh Huy xử dụng hết kiên nhẫn của chàng để khỏi dấm cho anh bồi ngớ ngẩn nọ một dấm vào mặt :

— Muốn ăn sáng. Bộ ở đây không có điểm tâm ư ?

— Thưa.. có chứ...

Từ ngày vào làm bồi trong khách sạn này, anh bồi chưa lần nào gặp khách đòi điểm tâm trước 12 giờ trưa cả. Những cặp vợ chồng mới cưới từ Saigon đưa nhau lên đây gặp trời lạnh, thường ngủ muộn. Nếu họ có đói, họ cũng gọi mang thức ăn lên phòng, ăn xong họ vẫn ở lý trong phòng.. Anh thấy ông khách trẻ tuổi này, chắc chắn phải là một chú rể, hơi lạ. Tuy nhiên bồn phận của anh là hầu khách, anh hòa nhã ;

V Ơ C H Ồ N G S O N

— Mời ông ngồi bàn, tôi đi gọi đầu bếp.

— Tôi ngồi chờ đã nửa tiếng rồi.

Minh Huy đi trở ra phòng ăn. Chàng ngạc nhiên khi thấy căn phòng rộng thênh thang vẫn vắng tanh, vắng ngắt

— Ê.. khách ở đây đi đâu hết ? Sao vắng quá vậy ?

— Dạ.. Các ông bà ấy có lẽ hãy còn ngủ.. Ở đây em thấy chẳng ai thức giấc trước mười hai giờ trưa.

Câu trả lời kiêm giải thích của anh bồi có vẻ làm cho ông khách trẻ tuổi, hào hoa nhưng chắc là lấy phải bà vợ xấu không thích nằm với vợ đó hài lòng. Nhìn ông khách ngồi vào bàn, anh bồi quay đi, mồm lẩm bầm mấy câu chửi lén.

Mười lăm phút sau, anh bồi mới móc được ông bếp ra khỏi giường

— Có thằng cha dở hơi đòi ăn sáng...

Ông bếp nổi đóa

— Mẹ kiếp.. Sao lại có thằng đòi ăn sáng vào giờ này ?

Anh bồi đáp theo kiểu «phi lò đống» :

— Thì đã bảo nó dở hơi mà ly...

— Bánh mì chưa mang tới. Chỉ có trứng gà luộc, mày lên hỏi Y có chịu ăn trứng gà la cóóc thì tao làm..

Anh bồi tiên đoán :

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Chắc hẳn không cần trứng gà đâu. Kiểu này chắc bố mày vợ phải chị vợ xấu hỉn.. Không phí sức nhiều nên không cần tiếp sức..

Hoài Nguyên xuống tới phòng ăn khi Minh Huy vẫn chưa được ăn sáng. Sau một đêm ngủ kỹ, cả hai chàng cùng tươi tỉnh. Việc trước nhất làm Hoài Nguyên chú ý cũng là việc khách sạn quá vắng :

— Thiên hạ đâu hết rồi ?

— Chưa ngủ dậy Minh Huy nở một nụ cười hài lòng, chàng thấy mình nghĩ đúng về cuộc sống của người ở đây—.. thiên hạ sống về đêm nhiều hơn là ban ngày. Ngủ tới 11 giờ sáng mới thức dậy, mười hai giờ ăn sáng. Năm giờ chiều ăn trưa, 12 giờ đêm mới ăn tối. Đó là thời khắc biểu của loài người ở một xã hội văn minh tiến bộ..

Anh bồi bưng khay thức ăn điềm tâm gồm hai cái hột gà và ly cà phê đen tới. Bộ mặt ngạc nhiên đã khó dăm dăm của anh lại càng thuôn ra khi anh thấy ông khách dở hơi thứ hai xuất hiện.

Hoài Nguyên ngạc nhiên nhìn hai quả trứng :

— Chỉ ăn thanh cảnh có vậy thôi ư ? Khách sạn mẹ gì mà tối quá vậy ? Thế mà cũng dám quảng cáo là hách nhất Đà Lạt..

Bị chạm tự ái, anh bồi cấm cấn

Thưa quý khách, ở khách sạn chúng tôi không có ai ăn sáng trước mười hai giờ trưa cả. Sau mười hai giờ trưa, quý khách muốn dùng món gì khách sạn chúng tôi cũng có. Dám nói chúng tôi không thua nhà hàng Caravelle.

V Ợ C H Ồ N G S O N

Thấy anh bồi nói có lý, Hoài Nguyên đành dịu giọng :

Thì cũng cho tôi hai cái la cốc vậy.

Anh bồi lại phải vất vả một phen nữa. Vì khi anh xuống tới nhà bếp cho như vậy là đã xong việc, ông bếp đã trở vào giường ngủ lại, việc đi gọi ông bếp còn mệt hơn, anh bồi mắt nhắm mắt mở pha cà phê và bỏ hai quả trứng vào ly nước nóng mang lên cho khách.

Ăn xong, Minh Huy ký tên vào tờ giấy bông tính tiền do anh bồi đệ trình. Anh bồi nhìn vào bông thấy khách đề « Phòng Hoa Chúc ». Vài phút sau, anh đưa cho ông khách thứ hai này cũng ký « Phòng Hoa Chúc ».

Anh ấp úng ?

— Hai.. hai ông.. cùng ở một phòng ?

Hai ông khách cùng gật.

Anh bồi há hốc miệng ra nhìn hai người thanh niên khỏe mạnh ngồi đó như nhìn một cặp quái vật. Anh không thể hiểu có chuyện gì vừa xảy ra, vì cứ như thường lệ, khách sạn này không hề tiếp khách độc thân, nhất là phòng ngủ được đặt cho cái tên đẹp là « Phòng Hoa Chúc » chỉ dành để tiếp những cặp vợ chồng mới cưới. Không thể có hai cặp vợ chồng ngủ chung một phòng. Trừ khi hai gã đàn ông này là... vợ chồng. Mà ở đời này làm gì có chuyện lạ : đàn ông lấy vợ cũng là... đàn ông ?

Ăn sáng xong, đôi bạn cùng đi quan sát địa thế. Bên trong phòng ăn cũng như ngoài vườn khách

V Ơ C H Ồ N G S O N

sạn, ngoài hành lang, nơi nào cũng vắng ngắt. Sau cùng hai chàng trở về phòng.

Rất thực tế, Minh Huy quyết định ngay :

— Bao nhiêu người đẹp hãy còn ngủ, moa cần ngủ thêm vài giờ nữa để giữ gìn sinh lực và sức khỏe. Toa nên đánh thức moa dậy vào lúc 12 giờ.

Huy nằm vào giường, đắp chăn và ngủ ngon lành ngay. Hoài Nguyên nhìn bạn bằng cặp mắt thán phục. Chàng và Minh Huy có nhiều điểm giống nhau duy có một điểm họ không giống nhau. Đó là việc Minh Huy ngủ khỏe, nằm xuống là ngủ ngon lành ngay còn Hoài Nguyên thì thường thao thức mất ngủ. Nhất là trong thời gian này, chàng đang như người thất tình, suốt đêm chàng chỉ nằm mơ màng nửa thức nửa ngủ thấy mình được nằm cạnh Như Ngọc.

Chính vì mê thấy nằm cạnh Như Ngọc mà sự thực lại nằm ôm gối một mình cho nên Hoài Nguyên lại càng mất ngủ hơn.

Hoài Nguyên đã nhiều lần bắt chước bạn nằm xuống, ngả lưng xuống giường là muốn ngáy pho pho ngay, nhưng không thể được. Người ta có thể bắt chước nhau về các việc ăn chơi, tiêu tiền hoặc Sở Khanh, nhưng người ta không thể bắt chước nhau về việc ăn ngủ.

Không thể nằm xuống ngủ ngon lành cho đến trưa, Hoài Nguyên chợt nhớ ra một việc làm hấp dẫn không kém : chàng dở cuốn sách viết về Tình Yêu của Đồng Bào Thượng ra đọc tiếp.

Mười lăm phút trước 12 giờ trưa, hai chàng thanh niên rời phòng đi xuống tầng dưới của khách sạn Minh Nguyệt.

Hoài Nguyên mang theo cuốn sách. Ngón tay chỗ của chàng đặt trong lòng sách để đánh dấu trang đã đọc tới. Đi tới hàng ghế kê trong hiên khách sạn, đây là hiên của nhà giải trí bên trong nhà có bàn bi da, bàn ping pong, bàn đá banh điện và nhìn ra hồ bơi — vào những ngày trời nắng, khách có thể bận áo tắm nằm tắm nắng ở đây — Hoài Nguyên chọn một ghế mây, ngồi gọn trong đó và mãi mê đọc tiếp.

Minh Huy — nửa người nằm gọn trong chiếc áo Montagut màu căn rượu kiêu mới nhất — áo không có cổ, quần Jean màu nâu sậm, đi mocassin, miệng ngậm pip Dunhill, hai tay khuỳnh khuỳnh cạnh sườn, thả bộ đi quanh sân khách sạn.

Chàng như một ông Tướng trước giờ khai chiến đi thăm chiến địa.

Sân khách sạn khá rộng, chế tạo theo kiểu nửa Tây, nửa Tàu. Cảnh vật và cách trang trí ở đây có thể làm thỏa mãn cả hai loại khách thích Âu Mỹ và Á Đông cổ kính. Tức là có cả hồ bơi, có cả đàn hoa phong lan, có bàn ping pong, có cả bàn cờ tướng. Dàn quanh hồ bơi là những bộ bàn ghế mây bên trên có những chiếc dù nhiều màu Technicolor che mưa nắng.

Vào giờ này, bên trong khách sạn đã loáng thoáng có người Minh Huy thấy rằng giờ này là giờ tốt nhất để chàng đi điểm mặt người đẹp vì mỗi phút qua, số đàn bà xuất hiện càng đông.

Người nào mặt mũi cũng tươi rói như hoa anh đào gặp phân bón hóa học. Đây mới là giờ thiên hạ ra khỏi những phòng ngủ ấm áp. Chàng cười một mình khi nhớ lại cái cảm giác ngờ ngàng của mình hồi sáng sớm nay chàng xuống đây thấy vắng tanh như Chùa Bà Đanh. Chàng công nhận với chính chàng rằng sáng nay, thực ra chàng đã «quê» quá, «quê» ơ là quê. Chàng tự nhủ như vậy. Ở đời này Minh Huy không chịu nói nhiều chuyện, nhưng có một chuyện mà chàng chắc chắn không thể nào chịu đựng được. Đó là chuyện tự mình tỏ ra «quê». Người khác mà quê chàng đã không thể chịu được rồi, đừng nói gì chính chàng lại quê.

Sau khi tự sỉ vả mình vài câu, Minh Huy hài lòng, chàng quay lại chỗ bạn ngồi

— Ê.. bỏ sách xuống bạn. Tôi đưa bạn lên tận Đà Lạt thơ mộng này đâu phải để bạn đọc tiểu thuyết..

Hoài Nguyên phản đối

— Xin lỗi.. Đây cóc phải là tiểu thuyết..

— Đã là sách tức là tiểu thuyết rồi. Tất cả những cái gì viết hoặc in lên giấy trắng bằng mực đen đều là tiểu thuyết.. Bạn đừng quên tôi là con nhà báo. Lẽ ra tôi phải khuyến khích hoặc phải lấy làm mừng khi bạn mê đọc tiểu thuyết.. Nhưng tôi nhắc lại: chúng ta vất vả mất tiền nuôi mấy E Giao Chỉ để các em tô son, điểm phấn chải quan to và coi khinh đồng bào nghèo không phải là để cho bạn tới đây ngồi bó giò đọc

tiểu thuyết.. Chúng ta tới đây có nhiều việc cao đẹp cần làm..

Chàng dơ tay định dùng cuốn sách trong tay bạn, nhưng Hoài Nguyên giật cuốn sách ra xa.

— Đã bảo đây không phải là tiểu thuyết..

— Không tiểu thuyết thì là cái gì ? Những gì viết về bệnh tật hoặc về cơ thể con người gọi là tiểu thuyết y học hoặc y tế, những gì viết về những chương trình ích quốc lợi dân hoặc làm hại dân, làm mất nước là tiểu thuyết chính trị.., những gì viết về những vụ giết người, những thủ đoạn thủ tiêu xác chết là tiểu thuyết trinh thám, danh từ mới gọi là tiểu thuyết án mạng, những gì viết về những vụ đàn ông, đàn bà yêu nhau, lấy nhau, có con với nhau là tiểu thuyết ái tình.

Tuy bực mình, Hoài Nguyên cũng phải mỉm cười

— Đúng. Tao đang coi tiểu thuyết ái tình... Mà cũng cần đọc quyển này. Bỏ ích ra rít..

— Viết về tình yêu của ai vậy ?

— Của đồng bào Thượng, nhưng hấp dẫn lắm. Đọc cuốn này mình mới rõ đồng bào Thượng, nói chung là tất cả những giống dân sống thô sơ, mộc mạc trong rừng núi, sống giữa thiên nhiên, sống với cây rừug, cỏ núi ngày xưa.. có một cuộc sống ái tình giàu có nhiều màu sắc hấp dẫn hơn bọn dân thành thị tự nhận là văn minh như chúng mình nhiều. Rất nhiều nữa là khác...

Như say sưa, Hoài Nguyên kể tiếp :

— Đừng coi khinh đồng bào Thượng. Về phương diện nào tao không dám nói, riêng về mặt Tình yêu, sau khi đọc quyển sách này, tao dám quả quyết là họ trên chân chúng mình nhiều. Bọn ở thành thị như mình chỉ có những rắc rối, những giả trá về tình yêu là nhiều, nhưng về tình yêu thuần túy, mình kém đồng bào Thượng xa.. Cả về mặt lễ nghi nữa mình cũng kém.. Này nhé.. Mình chỉ có lễ cưới, lễ tơ hồng thôi chứ gì ? Đằng này đồng bào Thượng có cả một cuộc tế lễ bên đống lửa để cầu Thần Tình Ái về với đôi uyên ương trong đêm hợp cẩn vô cùng long trọng.. Họ gọi cuộc tế này là Tế Thần Tình Ái..

Minh Huy chú ý tới khung cửa từ trong khách sạn đi ra sân nhiều hơn là tới lời bạn nói. Từ khung cửa ấy chàng thấy có nhiều người đàn bà đẹp xuất hiện đều đều, nhưng có điều đáng kể tất cả những người đàn bà đẹp này đều đi với đàn ông. Nghĩa là theo con mắt chuyên viên đầy đủ kinh nghiệm của Minh Huy, tất cả những người đàn bà đẹp cũng như không mấy đẹp lắm mà chàng đang thấy đó đều có chồng, đều tới đây hưởng thụ ái tình với chồng họ, và đặc biệt là người đàn bà nào cũng có vẻ thừa thãi ái tình.

Chàng nhắc lại

— Lễ Tế Thần Ái Tình..?

Hoài Nguyên gật :

— Ừa... Long trọng và thơ mộng ra rít.. Chú rề được bạn bè đặt trong kiệu hoa, khiêng đi qua rừng tới bên cô dâu. Nàng chờ chàng bên đống lửa đốt giữa rừng âm u.. Chàng và nàng sẽ sống với nhau một mình ở đó, bên đống lửa hồng...

Cuộc đối thoại về văn chương và tiểu thuyết giữa đôi bạn kém đậm đà và thiếu rất nhiều mặn mà. Vì một lẽ dễ hiểu : hai chàng cùng chẳng ai chú ý tới ai, họ cũng chẳng chú ý đến cả những lời họ nói. Hoài Nguyên chỉ muốn được ngồi yên đọc sách, Minh Huy thì đề mắt và tâm trí tìm giai nhân.

Minh Huy đặt tay lên vai bạn, ngắt lời bạn. Một thiếu nữ đi ngang bên kia vườn hoa. Tấm thân nầy nở của nàng làm căng phòng làn nhung đỏ như máu. Nàng đi vào phòng ăn. Minh Huy xoay người theo vòng tròn nhìn theo chàng thì thảo :

— Đây rồi.. người đẹp đầu tiên của xứ hoa anh đào Giao Chỉ đã xuất hiện. Ta đi theo nàng. Ta dẫn thân vào cuộc phiêu lưu ái tình bắt đầu từ buổi trưa oan nghiệt nay.. Người nhớ dành hai cái ghế, để ta và nàng trở lại ngồi.. Nếu như đêm nay không thấy ta trở lại thì hẹn gặp lại nhau ở đây vào cuối tuần lễ này..

Xong rồi. Đi đi cho được việc.

Minh Huy rảo bước vào phòng ăn và chàng tìm thấy người đẹp ngay. Nàng trạc hai mươi mốt, hoặc hai mươi hai, nhiều lắm là hai mươi bốn tuổi. Nàng cao chừng 1 thước 62 vòng ngực của nàng chừng 90 tới 99 phân, vòng hông của nàng nhỏ

hơn vòng ngực chừng 5 phân Minh Huy nhìn ngắm tấm thân đàn bà quyến rũ của nàng bằng cặp mắt sành sỏi nhiều kinh nghiệm chàng tự cho mình là đàn ông thích đàn bà có vòng ngực lớn hơn vòng hông. Chàng ước lượng và cho rằng vòng bụng của nàng chỉ độ 40 phân là tối đa. Chàng không ưa những người đàn bà có vòng bụng nhỏ quá. Đàn bà lý tưởng theo con mắt thẩm mỹ của Minh Huy phải là người có vòng ngực to, vòng hông bự và vòng bụng đừng nhỏ quá. Với đàn bà có vòng bụng quá nhỏ, quá phẳng lì, toàn thịt và gân không có chút mỡ nào, chàng có cảm giác như gần đàn ông hoặc là con trai.

Như vậy có nghĩa là trước mắt Minh Huy, người đẹp áo nhung đỏ kia là một người đàn bà hoàn toàn. Nàng đứng nghiêng nghiêng bên cạnh quầy rượu. Nơi đây có đặt máy điện thoại và nàng đang nói vào máy nói. Tuy trên mặt quầy còn có tới hai máy điện thoại nữa để không, Minh Huy cũng đứng chờ cho người đẹp nói xong, đặt ống nói xuống, chàng mới tới gần.

Minh Huy nở nụ cười tươi chào nàng. Người đẹp như đang mải chờ ai hoặc đang mải suy nghĩ gì đó nên không nhìn, không thấy nụ cười của chàng thanh niên mà nàng chưa quen biết. Vẫn tươi tỉnh mặt dầu chào hụt, Minh Huy nhắc ống điện thoại, quay số.

Minh Huy biểu diễn một màn kịch mà tiếng nhà nghề gọi là «kịch độc thoại», nghĩa là chỉ có mỗi một người nói. Muốn biểu diễn như Minh Huy, người diễn cần nhất phải có cái máy «tê lê phon.»

V Ơ C H Ồ N G S O N

Nếu không có «tê lê phon» tức là không thể nào diễn được màn kịch này. Từ ngày có «tê lê phon» đã có không biết bao nhiêu người xử dụng nó vào màn kịch này và đã có không biết bao nhiêu là người mắc lừa.

Người biểu diễn kịch độc thoại quay một con số điện thoại nào đó rồi nói một mình nhưng làm như là đầu dây đằng kia có người trả lời. Phần nhiều là giả vờ nói chuyện với những kẻ có quyền thế, người bị lừa ngồi nghe tưởng là thật.

Hôm nay, Minh Huy, nhân vật đa tình của chúng ta, biểu diễn cuộc độc thoại cốt đề cho người đẹp áo nhung đỏ đứng gần nghe tiếng :

— Tôi không cần biết họ nói gì hết... Tôi có quyền đạo diễn của tôi..

Khi chưa tìm được nữ diễn viên đúng với ý tôi, tôi chưa thực hiện được phim.. Tôi đang tìm người.. Anh nói cho họ hay là tôi còn nóng ruột muốn làm phim sớm hơn nhiều. Nhưng tôi nhắc lại.. tôi đang tìm một người đẹp. Người diễn viên lý tưởng có thể đảm nhận được vai trò đẹp này phải là một người đẹp, lẽ cố nhiên nàng phải đẹp lắm... Nàng phải từ hai mươi hai tới hai mươi tư tuổi. Trẻ quá không được mà nhiều hơn số hai mươi lăm tuổi cũng không được. Anh hiểu chưa? Tôi đang tìm đây. Nếu không phải là để tìm nữ diễn viên, tôi tới đây làm chi?.. Xong rồi. Có gì mới tôi sẽ gọi cho anh ngay... Bai..

V Ớ C H Ồ N G S O N

Minh Huy đã nhiều lần biểu diễn màn kịch « tô lò phòn độc thoại » với ngôn ngữ của một nhà đạo diễn điện ảnh đang cần nữ diễn viên như thế. Và đã nhiều lần chàng thành công. Chàng thấy rằng hậu bán thế Kỷ Hai Mươi này, giấc mơ trở thành nữ minh tinh điện ảnh dường như là giấc mơ chung của tất cả những người đàn bà đẹp và đa tình. Cứ một trăm người đẹp thì có tới 99 người mơ ước, tin chắc mình có thể trở thành minh tinh màn bạc và sẵn sàng nhận lời đóng phim ngay nếu có ai mời. Một người đẹp duy nhất còn lại trong số 100 người đẹp nói trên đây thì mặc dầu không thích đóng phim nhưng cũng rất hài lòng, dễ tánh với người nào cứ nhất định là mình đóng phim được và vẫn nài mời mình đóng phim. Minh Huy thường dùng phương tiện mời đóng phim để làm quen, sau đó khi đã giao du thân mật rồi, chàng sẽ làm cho người đẹp quên đi chuyện đóng phim bằng những thủ đoạn khác. Hoặc chàng có thể tự thú với nàng rằng chàng chỉ dùng cách đó để được làm quen với nàng. Đàn bà đẹp và đa tình thường dễ tha thứ khi bị lừa, nhất là bị lừa vì yêu. Đàn bà thường thích thấy mình bị lừa hơn là tự ý làm một việc gì...

Biểu diễn xong màn kịch độc thoại đó. Minh Huy quay lại nhìn người đẹp. Chàng hơi lấy làm lạ khi thấy nàng vẫn không có vẻ gì là chú ý đến chàng. Đa số đàn bà vẫn mỉm cười dù rằng chưa quen biết với đạo diễn điện ảnh. Nhưng riêng người đẹp này lại không. Nàng như đang thắc mắc, đang chờ đợi... Đôi mắt nàng vẫn đắm đắm nhìn ra cửa phòng.

V O C H Ò N G S O N

Minh Huy nhìn nàng và như người vừa tìm thấy chơn lý, vừa thấy chân lý rực sáng ở cuối đường tăm tối, nét mặt chàng tươi lên. Chàng sửa soạn để nói với người đẹp một câu đại khái !.. À... đây rồi.. Đúng rồi.. Cô là người đàn bà lý tưởng mà tôi đi tìm từ bao nhiêu lâu nay... Thưa cô, tôi xin tự giới thiệu.. tôi là đạo diễn điện ảnh..! Nhưng chàng chưa kịp nói thì người đẹp đã mỉm cười.. Có điều là nàng không cười với chàng, nàng cười với gã đàn ông vừa hiện ra ở khung cửa.

Đó là một gã đàn ông ngoài 40 tuổi, mặt mũi và người ngòm ở dưới mức tầm thường, y phục của gã cũng chẳng lấy gì làm đặc sắc cho lắm. Nhưng gã có vẻ được người đẹp yêu thương và bằng lòng ra mặt. Minh Huy ngần ngại đứng nhìn theo ngang cặp tay gã đàn ông và hai người sánh vai nhau đi ra ngoài ánh nắng vàng của buổi trưa Đà Lạt trời thật đẹp. Trong óc chàng sáng lên một ý nghĩ : ! Nếu gã đàn ông ở dưới mức trung bình và tầm thường kia còn có thể có một người đàn bà đẹp, quyến rũ đến như thế yêu mê thanh niên trẻ tuổi, mặt mũi sáng sủa, ăn nói có duyên, hào hoa và lịch sự như mình và Hoài Nguyên chắc chắn phải được nhiều đàn bà đẹp chú ý và chiều cố lắm mới phải chứ ? Như một viên dũng tướng đang ở giữa mặt trận, dũng tướng chỉ có việc lòng địch chứ không có thì giờ để suy nghĩ, Minh Huy cũng ngừng suy nghĩ khi chàng trông thấy một người đẹp khác..,

VỢ C HỒ N G S O N

Nàng nằm trên chiếc ghế mây dài ở bên kia vườn hoa khách sạn. Và vẫn mình biết là chừng nào, nàng nằm đó tắm nắng, thân thể chỉ được che đậy bằng bộ bikini nhỏ siu. Số lượng vải được dùng để may bộ bikini đó chỉ đủ để may hai cái khăn mùi soa. Minh Huy chậm chạp ra khỏi phòng. Chàng bắt đầu cảm thấy nực và thèm nằm tắm nắng. Được cái từ lâu rồi chàng không rờ mó đến cặp tạ, không làm một « mu-vò-măng » rét-pia-ra-toa » nhưng nhờ những năm xưa, khi còn là thiếu niên chưa đi làm ra tiền, chưa chơi bời, chàng có chơi thể thao nhiều nên bây giờ thân thể chàng vẫn còn « phóc ». Nếu cần trình diễn thân thể ở nơi công chúng Minh Huy không cảm thấy ngần ngại mấy.

Chàng đến gần và nhìn kỹ người đẹp đang nằm tắm nắng bên kia vườn nàng nằm cách chừng ba mươi thước. Bên cạnh nàng là những vật dụng cần thiết của người đàn bà tắm nắng : lọ dầu nắng, ly nước cam, cái khăn bông, cuốn tiểu thuyết, cặp kính đen. Chàng nghĩ đến cách làm quen nàng : chàng cũng đến đó nằm tắm nắng, xin nàng chút dầu nắng thoa mình và đề nghị thoa dầu nắng cho nàng.

Một cặp vợ chồng trẻ dắt nhau đi ngang hàng ghế có Hoài-Nguyên ngồi anh chồng mập bự, có vẻ là con nhà phú thương, chị vợ có vẻ là con nhà bán bách nhưng có nhan sắc. Đi ngang mặt Hoài Nguyên, chị vợ nói nhỏ vào tai anh chồng câu gì đó, anh chồng gật đầu, anh

ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Hoài Nguyên và chị vợ đi trở lại khách sạn. Hoài Nguyên ngược lên nhìn, gật đầu chào.

Anh mập gật đầu chào đáp lễ và gạ chuyện:

— Anh mới tới đây, phải không ạ ?

Hoài Nguyên nhìn quanh, không thấy có ai ngồi gần cả, chàng biết là người thanh niên béo mập này hỏi chuyện chàng chứ không ai xa lạ khác, chàng đáp.

— Thưa vâng. Chúng tôi mới tới tối qua — chàng nhìn quanh — ở đây coi bộ yên tĩnh quá.. Chắc anh ở đây đã khá lâu rồi ? Ban đêm có trò chơi gì vui giải sầu không, anh ?

Gã béo nhìn chàng như nhìn một siêu nhân. Gã hơi lấy làm lạ mấy dây đầu rồi sau đó, sực hiểu là người đối thoại với mình nói đùa, gã cười hì hì rồi như một cái máy bắt đầu chạy chậm càng lúc càng gia tăng tốc độ, gã cười lớn...

Không hiểu gã béo cười vì lý do gì. Hoài Nguyên lại nói

— Đêm qua.. chúng tôi chẳng biết đi chơi đâu, bèn vào giường ngủ...

Anh béo yên chí anh chàng khôi hài đó cũng là người có vợ mới như mình và đưa nhau tới khách sạn này hưởng tuần trăng mật, anh lại cười phá lên

— Ha.. Ha.. Hay quá.. Vào giường ngủ liền tù tì...

V O C H O N G S O N

— Đêm nay chơi trò gì vui, anh chỉ dùm tôi..

— Ha.. Ha.. anh khôi hài.. buồn cười cóc chịu được...

Hoài Nguyên bắt đầu khó chịu vì thái độ cười cợt quá lộ liễu của gã béo chưa từng quen biết mà đã tỏ ra quá thân mật. Chàng cho rằng anh béo này cười vì một chuyện gì khác chứ không phải vì lời nói nhạt nhẽo của mình, chàng tiếp :

— Khách sạn này tồi quá. Không có cả Ti Vi để khách coi giải sầu ban đêm. Đêm qua tôi có đòi họ mang Ti Vi lên phòng, họ ngần ngại như là tôi đòi họ mang máy xi nê lên không bằng...

Gã béo cố nén cười để hỏi

— Thế... thế... đêm qua không có Ti Vi... anh giải sầu bằng gì ?

— Tôi... đọc sách

Câu khôi hài này như quá đáng với sự chịu đựng nhin cười của gã béo. Gã ôm bụng cười chảy cả nước mắt

— Đọc sách ?... Quá lắm... Anh đọc sách bằng tay ?

Đến lượt Hoài Nguyên ngạc nhiên và khó hiểu

— Đọc sách chẳng dùng đến tay làm sao mà đọc ? Mình phải dùng tay... nâng sách lên chứ ?

V Ợ C H Ồ N G S O N

Gã béo cười như điên

— Ha... Ha... Dừng tay... nâng sách lên...
Ha... Ha... Thú quá... Thế... có... có.. đắp nước
miếng vào đầu ngón tay không ?

— Sao lại không ?... Lúc lật trang... không
đắp nước miếng thì còn dùng nước gì nữa ?
Sau cùng anh chàng mập thích cười đó
cũng tạm ngăn được dòng cười gây ra vì cái tài
khôi hài số dách của người bạn mới quen. Anh
hỏi :

— Tôi xin lỗi.. hai vị quen biết nhau đã
lâu chưa ?

— Anh hỏi hai vị là những ai kia ?

— Anh mập thấy mình cũng cần phải tỏ ra
là người biết «đấu hót»

— Hai vị là bạn và người chung phòng,
chung giường với bạn ?

— À... chúng tôi giao du với nhau đã khá
lâu.. Chúng tôi ngủ cùng phòng, ăn cùng bàn,
tiêu tiền chung, bận quần áo chung của nhau..
Chơi cũng chung.. Đủ thứ chung đã từ năm,
sáu năm nay rồi...

— Ở Sài gòn hai vị cũng ở chung ?

— Vâng. Ở chung, ăn chung...

— Cho đến tận bây giờ hai vị mới đưa
nhau lên đây ?

Đôi mắt anh mập tròn xoe như hai cái
trái banh ping-pong.

CÙNG thời gian ấy, ở một nơi nào đó trong khách sạn Minh Nguyệt dành riêng cho vợ chồng mới cưới, chàng thư ký tòa soạn Minh Huy đang trải qua những giây phút kỷ cực nhất trong cuộc đời ái tình của chàng. Suốt từ ngày biết thế nào là đàn bà và biết chinh phục đàn bà cho đến sáng nay, Minh Huy mới thấy cái cảm giác bấp bênh mất tự tin này : quanh chàng có rất nhiều đàn bà, đàn bà đẹp và có vẻ đa tình ra mặt, nhưng không hiểu vì lý do nào các nàng đều như không hề chú ý gì đến chàng, các nàng như không biết là có đàn ông đến gần. Bất cứ chàng đến gần nàng nào, dù chàng có nói gì, làm gì, chàng cũng không được nàng nhìn tới. Hình như bao nhiêu nhân diện của chàng đều bị liệt. Cả những lời gạ chuyện thẳng của chàng cũng không được các nàng đáp ứng. Lần đầu tiên trong đời Minh Huy, nghi ngờ cái duyên dáng của chính chàng, chàng bắt đầu nghi rằng chàng là một anh vô duyên nhất đời.

Đi theo một nàng mảnh mai, tóc cắt ngắn kiểu cô đào chiếu bóng Audrey Hepburn, Minh Huy đóng vị sĩ quan.

— Thưa cô, tôi chỉ còn được sống vài ngày tươi đẹp ở đây.. Tiểu đoàn của tôi hiện đang chiến đấu trên mặt trận Plei Me., Tôi nghĩ rằng cô có thể..

Họ đi tới quầy rượu của khách sạn. Tại đây, một chàng trai ăn bận khá lịch sự đang nhận thư do một chú bé nhân viên của khách sạn phát, người đẹp mà Minh Huy đi theo tới gần, nàng đứng sát vào chàng nọ :

— Chúng mình về phòng đi anh...,

Nụ cười nở trên môi chàng trai khi chàng nhìn nàng là nụ cười của sở hữu chủ khi nhìn vật sở hữu đẹp của mình :

— Chúng mình mới xuống tới mà cũng... Nè có thư của má cũng...

Chàng và nàng tay nắm tay, đi nhau đi. Người đứng lại một mình là Minh Huy. Chàng đứng đó vì không còn biết nên đi đâu, không còn biết phải làm gì nữa. Chàng nghe rõ tiếng nói của anh thư ký tiếp tân của khách sạn trả lời điện thoại sau lưng chàng :

— Thưa... chúng tôi rất tiếc... Khách sạn chúng tôi chỉ tiếp các cặp vợ chồng mới cưới. Chúng tôi không nhận khách độc thân...

Minh Huy nghe và lời nói của anh thư ký làm chàng nhận thấy sự kém thông thạo về tình hình của chàng. Chàng quay lại nhìn kỹ anh thư ký. Anh này như có vẻ bức dọc khi phải trả lời một ông khách ầm ờ :

— Thưa đó là điểm đặc biệt của khách sạn chúng tôi. Chúng tôi không có phòng một người vì một lẽ dễ hiểu là chúng tôi không tiếp khách độc thân. Quý khách một mình tới ngụ ở đây quý khách sẽ buồn và chán đời lắm.. Vì quý khách sẽ thấy quanh quý khách chỉ có toàn những người sung sướng. Vì họ có tình.. Thưa tôi nói vì họ có ái tình.. Ái tình... Dạ phải, ái tình.. Quý khách có thể có nhiều tiền.. Nhưng nếu quý khách một mình tới ngụ ở khách sạn chúng tôi quý khách vẫn cứ chán đời như thường.. Dạ nếu quý khách là chú rể mới cùng tới đây với cô dâu trẻ đẹp.. thì

nhị vị lại là thượng khách của chúng tôi....
 Dạ.. Dạ.. Quý khách nên cười vợ.. Dạ đúng
 như thế... Cổ nhân Tây đã nói một câu chí lý
 « Không có ai thoát khỏi đàn bà cũng không
 ai có thể thoát khỏi cái Chết ».

Như hải lòng vì lời nói đượm màu « phi lộ »
 của mình, anh thư ký nháy mắt thông cảm với ông
 khách trẻ tuổi đứng đó. Anh yên trí ông khách đó
 cũng phải là một chú rể mới đang đứng đó chờ vợ
 mới và chú rể mới đó chắc chắn là phải đồng ý với
 anh :

Minh Huy nhô người về phía anh ta:

— Này chú... những lời chú vừa nói « tô lô
 phon » đó không phải là sự thực ở đây chứ, hả ?

Anh thư ký ngạc nhiên

— Ông nói chi ? Tôi nói gì mà ông cho là
 không phải là sự thực ?

— Chú vừa nói rồn chơi phải không ? Minh Huy
 tuy hỏi vậy nhưng trong lòng chàng đã tin lời anh thư
 ký vừa nói về thành phần khách trọ ở khách sạn
 này là đúng : bao nhiêu đàn bà chàng thấy ở đây
 đều có chồng đều mới có chồng và đều tới đây cùng
 chồng mới để hưởng tuần trăng mật. Tình yêu và
 hạnh phúc đang tràn đầy trong tâm hồn và thể xác
 của tất cả những người đàn bà đó. Chàng tìm cách
 đến gần và tán tỉnh với những người đàn bà có
 chồng là một việc làm ngu dại và bậy bạ, đáng trách.
 Tuy nhiên, chàng cũng còn chút hy vọng được
 nghe anh thư ký cho biết rằng ở trong khách sạn này
 cũng có vài ba người đàn bà độc thân, cần ái tình—..
 Bộ ở đây chỉ toàn là đàn bà có chồng thôi hay sao ?

Anh thư ký đồng dục

— Thưa vâng... Với tư cách là nhân viên thường trực của khách sạn lớn nhất Đà Lạt này, tôi không bao giờ nói rồn, nhất là tôi không bao giờ nói rồn với quý khách. Khách sạn của chúng tôi chỉ tiếp toàn vợ chồng mới cưới. Nếu ông tìm được một người khách độc thân nào trong bốn khách sạn, tôi xin chịu để ông công khai đánh ngay tại đây năm bảy cái tát...

Minh Huy vừa bực vừa tức cười, nhưng vì bực nhiều hơn nên cái cười nở trên môi chàng lúc đó chỉ là một nụ cười nhạt :

— Đúng như lời chú nói không ?

— Đúng cái chi ?

— Có đúng là chú cam đoan ở khách sạn này ngay lúc này không có một người khách độc thân nào và nếu có chú sẽ để tôi đánh năm bảy cái tát ?

Anh thư ký khẳng khái :

— Đúng như vậy. Đúng không chỗ chê... Tôi cam đoan với ông là ông không thể tìm được lấy một ông khách độc thân trong khách sạn chúng tôi.

— Nếu vậy thì hôm nay mặt anh sẽ sưng to như trái ba-lông hoặc là sẽ méo xẹo đi trông bản mặt lắm... Bởi vì người đứng trước mặt anh đây, tức là tôi là khách độc thân... Và người đàn ông thứ hai độc thân đang ở đây nữa là bạn tôi... Hai chúng tôi cùng chưa vợ..

Anh thư ký há hốc miệng :

— Không thể có chuyện lạ như thế được...

Người bạn của ông chắc hẳn phải là đàn bà chứ?... Nếu quả thực ông không phải là chú rề mớ và ông tôi đây không có cô dâu, điều đó trái với tôn chỉ của bọn khách sạn... Tôi xin lỗi tôi không thể tin được... Chắc ông nói rờn...

Anh mở vội cuốn sổ ghi tên khách và số phòng :

—...Ông đang ngụ phòng...?

— Chẳng nhớ số phòng bao nhiêu.., chúng tôi đang ở cái phòng màu hồng gọi là Phòng Hoa Chúc đó...

— Phòng Hoa Chúc ? Dạ... Đó là phòng đẹp nhất của chúng tôi. Phòng đó chỉ dành riêng cho những cặp vợ chồng mới, trẻ dưới 28 tuổi. Những vị nào tái giá, tục huyền, ngay cả những cặp vợ chồng cộng cả hai số tuổi lại mà trên sáu mươi, cũng không hân hạnh được ở đó... Ông mới tới đêm qua...— Anh lật sổ coi và la lên một tiếng đắc thắng — Đây rồi, có thể chứ... Ông nói đùa khéo quá làm tôi cứ tưởng thực... Chú rề tên là Hoài Nguyên... Tức là ông. Cô dâu là cô Như Ngọc... Hai vị, vừa làm lễ thành hôn hôm qua ở Sài Gòn.

Anh nheo mắt nhìn chú rề riều cọt :

— Còn lâu ông mới tát được vào mặt tôi... sức mấy...

Minh Huy bực mình, chàng toan rút ví móc thẻ căn cước đưa cho anh thư ký này coi, xong chàng dừng tay vì chàng biết trước dù có xuất trình thẻ căn cước chứng nhận mình không

phải tên là Hoài Nguyên và mình không phải là chú rể, anh thư ký ngoan cổ này cũng sẽ không tin... Vừa vặn lúc đó Hoài Nguyên, tay cầm khúc cuộn sách quý, lưng khùng đi ngang :

— Vô đây, Hoài Nguyên...

Hoài Nguyên tới trước mặt Minh Huy và chàng thư ký :

— Chuyện chi ?

Minh Huy hất ngón tay cái về phía anh thư ký :

— Chú này cứ nhất định hai thằng mình là vợ chồng...

— Kỳ vậy ?

— Toa nên nói cho chú ấy biết...

— Biết cái chi ?

— Biết chúng mình không phải là vợ chồng...

Hoài Nguyên long trọng nói với anh thư ký mắt tròn xoe

— Tôi với hần không phải là vợ chồng. Hai chúng tôi chỉ là bạn...

Minh Huy trừng mắt nhìn anh thư ký y như anh này can tội vu khống và gây sự hão :

— Bây giờ chú đã tin lời tôi chưa ?

Hoài Nguyên thở ra buồn rầu và náo nùng. Hình ảnh đám cưới hụt hời qua hiện ra trước mắt chàng với tất cả những màu sắc bi đát của một tấn thảm kịch, một chuyện đáng buồn nhất đời

— Chút xiu, nữa thì là xong. Dòng đời chỉ cần một sợi tóc để thay đổi khác hẳn... Tất cả mọi chuyện đều êm đẹp. Không một anh thầy

V Ợ C H Ồ N G S O N

bói bạo phổi nào dám tiên đoán đám cưới sẽ không thành. Có gì ngăn cản đâu.

Mà đám nghi ngờ là không thành ? Này nhé. Đôi lứa yêu nhau, gia đình hai bên cùng bằng lòng. Ngày cưới tới. Tiệc rượu đã đặt, bạn hữu đã tới, vé máy bay đi hưởng tuần trăng mật đã mua phòng hoa chúc đã dọn sẵn. Vậy mà. Hỡi ơi. Sự không thành vẫn là không thành. Đến phút cuối cùng, đám cưới không xong. Đâu không ?

Anh thư ký bối rối

— Tôi có lời chia buồn với ông về vụ đám cưới hụt. Có điều là tình trạng của hai ông gây khó khăn cho khách sạn chúng tôi. Hai ông làm cho khách sạn mất tiếng. Chúng tôi tự khoe là khách sạn chỉ tiếp toàn vợ chồng son dù có là Vua độc thân cũng không được phép đặt chân vào khách sạn chúng tôi. Vậy mà bi giờ hai ông. Không phải là một ông mà là những hai ông.

— Minh Huy dơ bàn tay lên

— Khỏi cần nói nhiều.. Chúng tôi đi đi ngay bây giờ. Có các vàng cũng không thềm ở lại nửa ngày.. Tính tiền đi...

Hoài Nguyên đi vội theo bạn

— Sao vậy ? Sao ra đi đột ngột quá vậy ?.. Có chuyện gì làm toa không hài lòng sao ? Này...

V Ợ C H Ồ N G S O N

Chàng chỉ tay một vòng. Có cả chục người đàn đẹp ở trên nửa vòng tay chỉ đó

— Bao nhiêu là đàn bà đẹp.. Nhiều đàn bà đến thế này toa còn đòi hỏi gì nữa ?

— Moa không thích đàn bà...

Hoài Nguyên trở mặt

— Làm cái gì mà phẫn thế ? Nói rõn chơi anh em đấy chứ hả ? Huy mà không thích đàn bà thì còn ai nữa

Từ ngày mày hựt làm chồng cô giáo, mày ngó nga ngó ngẩn chẳng ra cái thống chế gì hết.. Mày không để ý thấy gì đáng để ý hay sao ? Bao nhiêu đàn bà đẹp, kè cả đàn bà xấu, ở đây đều đã có chồng.

— Thật à ? Thảo nào.. — Hoài Nguyên gật gật đầu ra cái điều thông cảm —.. Như vậy toa phải nói là toa không thích đàn bà có chồng moa mới công nhận được chứ.. Thì ra khách trọ ở khách sạn này toàn là vợ chồng...

Mười phút sau, trong căn phòng Hoa Chúc chỉ có hai chàng đực rựa, họ đã thu xếp xong hành lý. Minh Huy hăm hăm chỉ muốn ra đi ngay trong khi Hoài Nguyên còn có vẻ ngẩn ngại. Nói cho đúng ra Hoài Nguyên có cái bần khoản của kẻ không biết mình phải làm gì cho phải.

Vừa xếp chậm chậm những bộ y phục còn nguyên nếp vì chưa bận qua lần nào vào

V Ọ C H Ồ N G S Ồ N

va ly, Hoài Nguyên nói nhỏ nhẹ như người phân trần

Việc moa lên đây cũng là do ý của toa. Toa nói moa cần lên đây sống phây phây ít lâu để dạy cho Như Ngọc một bài học... Moa nghe toa... Mỏi hôm qua moa đòi về, toa đưa ra không biết bao nhiêu là lý do thuyết phục moa ở lại. Moa cố gắng ở lại... Bây giờ toa đừng đừng bảo moa về.. Như vậy có nghĩa là moa không thể nào sống xa được Như Ngọc. Sự trở về của moa có ý nghĩa của một lời tự thú, - một cuộc đầu hàng... Đúng không? Moa không thể theo toa được...

Minh Huy đã biết rõ tánh tình của bạn. Hoài Nguyên rất dễ, rất cả nể và hay chiều bạn, nhưng khi nào anh chàng đã bướng bỉnh, cơn bướng đã nổi lên anh chàng bất chấp tất cả. Và kinh nghiệm cho Minh Huy thấy rằng mỗi lần Hoài Nguyên lên cơn bướng bỉnh, đôi mắt anh chàng nheo lại với một vẻ ương ngạnh đặc biệt khó chịu.

Và khi nói câu trên đây, đôi mắt Hoài Nguyên cũng nheo nheo lại.

Minh Huy thấy chàng cần áp dụng một chiến thuật khác

— Toa nói đúng. Toa cần cho Như Ngọc một bài học và moa tin chắc rằng nàng sẽ nhớ bài học suốt đời.. Nếu nàng không chết...

— Nếu.. không chết? Như Ngọc làm gì mà chết?

V O C H Ò N G S O N

— Xin lỗi. Moa muốn nói là.. nếu nàng sống qua được vụ này. Sống như vậy gọi là sống sót..

— Sống sót..?

— Sống sót.. chứ sao ? Cò ả cũng buồn phiền lắm chứ. Khi một đám cưới không thành, người ta cười và thương hại cò dâu nhiều hơn. Cò dâu chịu đám tiếu và trở thành lỗ bịch hơn chú rể nhiều chứ. Bao giờ cũng thế. Đó là lẽ tự nhiên. Người con gái buồn tủi chán đời cũng là lẽ tự nhiên nữa... Từ chán đời đến lia bỏ cuộc đời không xa.. Căn phòng riêng của Như Ngọc ở trên lầu cao.. Không cao lắm nhưng cũng đủ cho nàng nhẩy qua cửa sổ xuống vỉ hè và.. đi luôn về bên kia thế giới... Đêm khuya thanh vắng, người con gái thất tình dễ chết lắm, dù cho người ta có là cô giáo...

Minh Huy nhìn ra cửa sổ. Lá màn phát phơ theo gió. Hoài Nguyên nhìn theo mắt bạn. Chàng như tưởng tượng trông thấy người yêu đứng đó.

Minh Huy nhún vai

— Moa nói xa thế thôi. Chuyện đó là một chuyện có thể xảy ra chứ không phải chắc chắn là phải xảy ra. Dâu có phải bất cứ người con gái nào chán đời, hụt đám cưới, cũng chết. Chết cũng khó khăn lắm chứ ?

— Toa. Toa có nghĩ rằng Như Ngọc sẽ nhẩy lầu không ?

Minh Huy suy nghĩ vài giây rồi long trọng lắc đầu :

— Moa không tin nàng sẽ nhảy.

Hoài Nguyên thở ra :

— Thật ư toa ?

— Như Ngọc là người có học thức. Đàn bà có học không tự tử bằng những cách làm cho nhan sắc mình tan nát đâu, nhất là những người đàn bà đã có học mà lại có sắc đẹp như Như Ngọc. Suya trăm phần trăm như thế. Toa cứ nghiệm mà coi.. Đàn bà đẹp và có học thường tự tử bằng thuốc độc.. Họ muốn giữ nhan sắc của họ được vẹn toàn ngay cả trong cái chết.. Uống thuốc độc, họ chết êm ả hơn và nhất là nhan sắc của họ không bị tàn phá... Hoài Nguyên nhét vội quần áo vào va ly

— Moa phải về Sài Gòn ngay mới được.

Minh Huy cố ghìm không cho nụ cười nở trên môi.

Xong rồi. Đề moa xuống thanh toán tiền phòng..

Không tìm thấy anh thư ký ở phòng tiếp tân, Minh Huy đi tới cửa nhìn sang phòng bên. Chàng thấy anh thư ký đang đứng gần một nhóm phụ nữ,

Người nói chuyện với anh thư ký là người phụ nữ đẹp nhất bọn. Nàng chính là Hồng Hạnh người bạn gái thân nhất của Như Ngọc. Hồng Hạnh đã gặp mặt Hoài Nguyên, đã nói chuyện với Hoài Nguyên ở Sài Gòn nhưng Minh Huy chưa bao giờ được

gặp nàng. Chàng chỉ nhìn thoáng thấy mặt sau của thân thể trong đám cười hót của bạn. Vì vậy với chàng, Hồng Hạnh là một người đẹp mới tinh khôi, người đẹp mà chàng chưa từng bao giờ được gặp nhưng vẫn mang máng, mơ hồ như đã gặp ở đâu một vài lần, như đã gặp từ kiếp trước.

Minh Huy thấy nàng thật đẹp, nhưng chàng chẳng còn xúc động gì trước cái đẹp, kêu gọi, quyến rũ của những người đàn bà trong khách sạn này nữa. Vì chàng đã biết rõ: đàn bà ở đây đều có chồng, tất cả đều như những bông hoa đã có chủ. Tuy rất đa tình, nhưng Minh Huy, và cả Hoài Nguyên nữa, đều không ưa tình ái với đàn bà có chồng.

Vì vậy, với một tấm lòng nguội lạnh như tro tàn. Minh Huy đến gần đám phụ nữ.

— Thưa cô...— anh thư ký nói với Hồng Hạnh... cô về sớm hơn dự tính, chúng tôi mừng quá. Dạo này khách đông, vắng cô thiếu người tiếp các bà ấy, chúng tôi bối rối, vất vả quá...

Minh Huy ghi nhận ngay tiếng « cô » do anh thư ký vừa dùng với người phụ nữ đẹp này. Cùng lúc ấy anh thư ký nhìn lại thấy chàng.

— Chúng tôi tính xong phí khoản của ông rồi. Mời ông...

V O C H O N G S O N

Minh Huy miễn cưỡng theo anh thư ký trở vào: mắt chàng vẫn không rời được tấm thân tuyệt vời của Hồng Hạnh.

Chàng lấy giọng ngọt và thân mật hỏi anh thư ký

— Ê... cô đó là cô nào vậy?

— Cô Hồng Hạnh...

— Sao chú nói ở đây ai cũng có vợ chồng cả kia mà?

Anh thư ký cấm cản

— Đó là tôi nói khách kia.. Còn nhân viên khách sạn thì có quyền độc thân chứ.. Cô Hồng Hạnh là nhân viên giao tế của khách sạn...

Anh thư ký mở cuốn sổ

— Tôi đã tính xong tiền phòng của ông đây rồi..

— Minh Huy giả vờ ngần ngại như thật

— Tiền phòng gì?

— Kia.. Ông vừa bảo tôi tính tiền gấp để ông ra đi mà?

— Chú điên rồi.. Hay là chú tưởng lầm ai là tôi rồi.. Tôi còn ở chơi lâu mà.. Tôi có nói với chú là tôi đi hỏi nào đâu? Không lẽ tôi nói mà tôi lại không nhớ hơn là chú sao? Rất có thể là ông bạn tôi muốn ra đi, nhưng đó là việc riêng của ông. Còn tôi thì tôi chưa đi. Còn lâu tôi mới đi.

Anh thư ký bực dọc ngậy mặt ra. Anh muốn nói ra một câu gì mĩa mai, cay đắng, xỏ siên nữa, với ông khách vô duyên và lảm chuyện này. Vì một sự sơ xuất của anh, ông khách đực rựa độc thân này đã lọt vào được cái khách sạn từ lâu vẫn có tôn chỉ là chỉ tiếp có những cặp vợ chồng mới cưới, sự có mặt của ông khách này ở đây là một sỉ nhục cho danh tiếng của khách sạn. Anh suy nghĩ một mưu kế gì có thể ép buộc ông khách phải xách va ly cấp tốc ra khỏi khách sạn. Chợt mặt anh tươi lên :

— Nếu ông Hoài Nguyên đi, ông không thể ở đây được..

— Sao lạ vậy ?

— Vì ông Hoài Nguyên là người mượn phòng, không phải ông... Phòng được dành cho ông Hoài Nguyên. Bây giờ ông Hoài Nguyên trả phòng.. Chúng tôi lấy lại phòng cho người khác...

Minh Huy nhìn Hồng Hạnh. Nàng trông gần đã đẹp, trông xa lại càng đẹp. Nàng xứng đáng để cho chàng ở lại đây, xứng đáng để chàng o bế anh chàng thất tình Hoài Nguyên. Với một nụ cười ngọt ngào, chàng quay lại cười duyên với anh thư ký kiếm chuyện :

— Nếu vậy, có gì là khó khăn đâu, ông Hoài Nguyên vẫn còn ở lại đây kia mà...

Chàng vội vã đi trở lên căn phòng Hoa Chúc, nơi Hoài Nguyên đang đợi chàng với mấy cái va ly.

5

MINH HUY vừa lên tới hành lang khách sạn, cửa phòng Hoa Chúc đã mở toang, Hoài Nguyên đã xách va ly ra cửa :

— Ê.. Lệ lên bờ.. Chúng mình đi ngay cho được việc..

Minh Huy đi phăng phăng vào phòng. Hoài Nguyên đứng lại bên cửa. Chàng ngạc nhiên khi thấy bạn cởi áo veston, luôn cả cravate

— Mặc thế được rồi. Việc gì còn phải thay áo nữa ? Về Sài Gòn thay không được à ?

Minh Huy đưa tay lên bóp trán, chàng loạng choạng ngồi xuống ghế, rên rỉ :

— Khó chịu quá.. Minh ốm...

— Cố gắng một chút... Về Sài Gòn tha hồ đau ốm.. Ốm ở Sài Gòn vui hơn.. Uống hai viên Optalidon, lên phi cơ ngủ một giấc, về tới Sài Gòn trông thấy bóng hồng Sài Gòn, bao nhiêu bệnh khỏi hết..

— Moa bị sốt rét.. Lạnh quá..

Hai hàm răng Minh Huy đánh vào nhau phát ra những tiếng nghe rợn người.

Hoài Nguyên lo âu :

— Làm sao bây giờ ? Mày cố gắng leo lên phi cơ cùng với tao. Hoặc là mày phải nằm lại

V Ơ C H Ồ N G S O N

đây một mình. Tao bắt buộc phải cấp tốc về Saigon.

Minh Huy rên hừ hừ:

— Có việc gì gấp, mà phải về ?

— Mà quên à ? Tao phải về gấp ? vì.. Như Ngọc. Nàng có thể chết. Nhà nàng có lầu cao, nàng mà nhảy xuống thì người nát như bún.

Chỉ một phút buồn rầu lên đến cao độ.

— Mà bảo Như Ngọc nhảy lầu tự tử à ? Tại sao nàng tự tử ? Vì ai ? Vì mà ? Còn lâu. Đàn bà ích kỷ như nàng không đời nào tự tử. Có thể mà tự tử vì nàng chứ nàng thì không bao giờ tự tử vì mà hoặc vì bất cứ ai. Mà nghĩ rằng Như Ngọc có thể tự tử thì thật là khôì hài và ngớ ngẩn.

Hoài Nguyên thộn mặt ra

— Kìa.. chính mà nói chuyện đó chứ đâu phải tao.. ?

— Tao lắm. Tao vừa nghĩ lại và tao biết chắc là cái nghĩ lại của tao, đúng.. Như Ngọc ích kỷ lắm.. Thời gian mà xa nàng chưa đủ để nàng suy nghĩ thắm thía và nhận thấy sự mất mát của nàng nếu nàng không có tình yêu của mà.. Mà vào đây, ngồi yên đây, tỉnh táo lại tao giải thích cho mà nghe...

Hoài Nguyên ngoan ngoãn xách va ly trở vào.

— Bạn hữu chơi với nhau là để làm gì ?

Hoài Nguyên ngẩn ngơ

— Bạn thích nhau, hợp tánh, hợp nết nhau thì chơi với nhau. Tao chưa bao giờ tự đặt câu hỏi đó.. Cũng chưa ai hỏi tao câu đó bao giờ..

Minh Huy hăng giọng.

— Tình bạn là một cái gì cao đẹp nhất trên cõi đời này. Riêng đối với loài người, tình bạn còn có thể coi là cao đẹp nhất nữa. Vì chỉ riêng loài người mới có tình bạn. Loài vật cũng có tình mẫu tử, loài vật cũng có tình vợ chồng, chỉ riêng loài người có tình bạn.. Mà thấy có bao giờ hai con chó đực thân ái với nhau không?

Hoài Nguyên lắc đầu.

— Không chứ gì? Không là đúng.. — Minh Huy nói tiếp — Hai con chó có thể thân ái với nhau nhưng bắt buộc phải là một con đực, một con cái.. Chim chóc, hổ báo cũng vậy.. Đồng ý không? Chỉ có loài người mới có tình bạn. Chúng mình chơi thân với nhau ngoài việc hợp tánh nhau đã đành phải có sự hợp nết nhau, cùng thích cùng ghét như nhau, mới có thể gần nhau và là bạn được chứ. Nhưng cũng có nhiều thứ bạn. Có thứ bạn chỉ gần nhau khi vui chơi vô sự, có thứ bạn gần nhau cả những lúc có chuyện buồn rầu, lo âu. Bạn như thế mới là bạn quý. Bạn giúp nhau trong cơn hoạn nạn, bạn [lo giúp nhau khi không còn tâm trí để mà lo âu. Chẳng hạn như trường hợp của hai đứa mình. Mà đang buồn nhiều vì cuộc tình tan vỡ, hiện giờ tâm trí mà đang

hoang mang, mà không thể suy nghĩ được. Tao là bạn mày, tao có bổn phận phải suy nghĩ thay cho mày. Đồng ý ?

Hoài Nguyên tỏ vẻ cảm động

— Đồng ý..

— Bạn hữu chỉ qui vì thế.. Bạn trà dư tửu hậu, bạn lúc có tiền thì đi ăn, đi nhây với nhau, đến lúc bối rối thì mất mặt, bỏ mặc nhau, thứ bạn đó không phải là tình bạn cao đẹp của tao và mày..

— Mày nói như vậy có nghĩa là.. tao cần ở lại đây ít ngày nữa ?

Minh Huy vỗ mạnh lên vai bạn

— Đúng rồi. Mày thông minh lắm.. Tao vẫn chịu mày ở điểm mày thông minh hơn tao rất nhiều. Cả những lúc tâm trí mày bấn loạn nhất, mày cũng vẫn còn thông minh... Đúng. Mày chưa nên vội.. Cần cho Như Ngọc có thêm một khoảng thời gian nữa để nàng suy nghĩ...

— Nên chăng ?

Nên lắm chứ...

— Nhưng...

— Nhưng sao ?

Hoài Nguyên ghen ngào :

— Nhưng.. nếu tao ở lại đây, mày cũng bắt buộc phải ở lại đây với tao.. Tao muốn nói.. thật ra, đúng ra.. không có gì bắt buộc mày phải bỏ bê công việc và những thú vui của

mày ở Saigon để ở đây sống với tao hết cả nhưng vì mày thương tao, mày không muốn tao buồn, nên mày bỏ cả... mày hy sinh vì tao.. Tao thấy hết nhận.. Mày hy sinh cho tao như thế là đủ rồi, tao không có quyền đòi hỏi nhiều hơn...

— Mày lại nghĩ nhầm rồi. Anh em không giúp nhau, không hy sinh vì nhau những lúc này còn đợi tới bao giờ nữa ? Yên chí đi, đừng nghĩ ngợi gì cả. Tao lúc nào cũng có mặt ở bên mày, khi vui cũng như khi buồn. Tao giúp mày tìm lại được hạnh phúc. Nghĩa là tao hết sức giúp mày chinh phục lại được Như Ngọc. Nàng sẽ phải kính phục mày, nàng sẽ phải hiểu rằng được mày yêu là một vinh dự. Nếu thiếu mày và tình yêu của mày, đời nàng sẽ không còn có gì được kể là giá trị.

Minh Huy đứng dậy. Chàng quên ngay mình vừa kêu bị sốt rét. Hoài Nguyên ngạc nhiên khi thấy bạn nhanh nhẹn, tươi tỉnh thay y phục :

— Mày đi đâu vậy ?

— Xuống dưới nhà pinh pong. Có cái bàn đẹp lắm.

— Mày đang sốt rét kia mà ?

Ờ Ờ.. đang sốt.. Chính vì bị lên cơn rét nên tao mới cần hoạt động. Tao học được lối chữa những chứng bệnh đau vặt này từ hồi đi Si Cút.. Hiệu nghiệm như thần.. Mỗi lần

V Ợ C H Ồ N C S O N

thấy trong mình vằng vắt, khó chịu, nhức đầu, sổ mũi là đừng có dại mà nằm một chỗ.. Lập tức đi đá banh, đi bơi, đi đánh ping-pong.. Hoạt động cho mồ hôi đổ ra.. Thế là khỏi bệnh.. Bây giờ tao mà nằm là ốm to ạ..

Minh Huy xỏ chân vào hai ống quần Jean, xỏ tay vào áo Montagut và phom phom đi ra khỏi phòng.

Hoài Nguyên mở va ly, lấy quần áo ra bỏ lại vào ngăn tủ. Rồi chàng cũng móc bộ quần cao bồi, áo Montagut của chàng ra thay. Trong khi chờ đợi cô giáo Như Ngọc suy nghĩ và nhận ra sự quý báu vô giá của chàng và tình yêu của chàng, chàng chẳng còn có việc gì làm hay hơn là việc theo bạn đi đánh ping pong.

KHÁCH sạn không có hồ bơi — Đà Lạt lạnh cóng, người Sài Gòn chịu mất công và mất của lên Đà Lạt là để được bận áo lạnh, nằm với nhau trong chăn ấm, ăn cù lao nóng suýt soát uống cà phê chứ không phải là để bơi lội lấm cặn nhưng khách sạn này có một phòng thể dục thẩm mỹ khá tối tân. Có một điều khôi hài và mỉa mai là những người phụ nữ cùng với chồng mới cưới tới đây hưởng tuần trăng mật vẫn chăm chỉ tập thể thao tay đôi với chồng — môn thể thao mà người ta vẫn gọi mà « môn thể thao cổ nhất trái đất » hậu quả đặc biệt của môn thể thao tay đôi nam nữ này là việc nở bụng của phe

nữ. Cùng thời gian đó, người ta lại muốn học được vài động tác thể dục để làm cho bụng thon lại.. Do đó phòng thể dục thẩm mỹ của khách sạn được nữ thân chủ chiêu cố thật đông. Người phụ trách việc chiêu nữ thân chủ tập thể dục của khách sạn này là Hồng Hạnh.

Khi Minh Huy xuống tới nơi, Hồng Hạnh vừa dậy xong một «cua». Nàng ngồi uống coca bên chiếc bàn nhỏ cuối phòng tập. Chàng muốn tới gọi chuyện làm quen với nàng nhưng chưa nghĩ được cách bắt đầu nào hay. Chợt chàng thấy Hoài Nguyên xuất hiện ở cửa phòng tiếp tân, chàng vội đi ngược trở lại chỗ bạn.

Chàng thấy cần phải dấu không cho Hoài Nguyên biết là khách sạn này có một nữ nhân viên đẹp như Hồng Hạnh, người thiếu nữ như một bông hoa vừa nở ngời kia. Dù đang yêu, đang nhớ Như Ngọc, Hoài Nguyên rất có thể sẽ bám sát người đẹp ở đây. Đàn ông đa tình thường có cái tật như thế yêu một người đàn bà tha thiết nhưng nếu vắng người đó vẫn có thể và vẫn thường yêu một người khác thay thế :

— Đi đâu vậy ?

Hoài Nguyên cười tươi

— Xuống đánh ping pong. Bạn đâu ? Có vợt tốt không ?

Hai chàng đi về phía căn nhà phát ra

những tiếng cóc...cóc của trái banh nhựa chạm vào mặt bàn gỗ. Trong tất cả những môn thể thao, Minh Huy ghét nhất là bóng tròn bóng bàn. Chàng thấy môn chơi này chỉ tốn mồ hôi và hại những trái banh nhựa chứ chẳng mang ích lợi gì cho người chơi, bằng chứng là không có một tuyển thủ bóng bàn nào lại to con, nở nang hết. Nhất là từ ngày chàng đại diện cho ông chủ nhiệm tờ báo của chàng đi dự những trận đấu bóng bàn giữa đám tuyển thủ hạng thường của Nhật Bản với hảo thủ hạng nhất của Việt Nam và chứng kiến những ván thua đau đớn của tuyển thủ nhà, chàng hết hẳn tin tưởng vào ping-pong. Nhưng hôm nay chàng cũng phải giả vờ sốt sắng và cố gắng múa vọt đập trái banh nhựa trong nửa tiếng đồng hồ với Hoài Nguyên.

Cũng may là tuy nền bóng bàn Việt-Nam mấy năm nay xuống dốc không phanh nhưng ở đây cũng còn khá nhiều dân hâm mộ Mai Văn Hòa và thích nhảy nhót cho ra mồ hôi đầu cho nên Minh Huy cũng không phải bắt buộc giả vờ lâu chàng tìm được một tay chơi cho đấu với Hoài Nguyên và đi trở vào phòng tiếp tân.

Chàng nhắc máy điện thoại gọi về tòa soạn tờ nhật báo có chàng là một biên tập viên ở Sài Gòn.

Chừng năm phút sau, chàng nói chuyện được với Linh Phượng, nữ ký giả kiêm nữ thư ký của tòa soạn

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Chào người đẹp... Nàng có nhận ra ai là người đang nói chuyện với nàng đây không ?

Phượng nhận ra tiếng nói của chàng, nàng nửa đùa nửa thực :

— A.. chàng trẻ tuổi hào hoa... Chàng đang sống ở nơi chân trời góc biển nào đấy..

— Đang ở ĐàLạt đây.. Nhờ Phượng làm ơn nói dùm...

— Đâu có được bạn...

— Sao lại không được..?

— Ở đời này làm gì có chuyện nhờ vả nhau... Bạn phây phây nằm ở ĐàLạt mát mẻ.. Nằm ở ĐàLạt với người đẹp.. Người ta ở lại dưới Sài Gòn này nóng như trong chảo rang, nhờ là thế nào..

— Thì sẽ có sự hậu tạ và biết ơn như sau này.. Mận ĐàLạt, dâu ĐàLạt nhé ..? Mua về cho hai thùng..

— Bậy nào. Vô duyên. Người ta có ăn dở đâu mà thêm mận Đà lạt..

— Vậy thì muốn gì cũng được. Ngày nào Phượng yêu ai, tôi sẽ tình nguyện dâng bầy để cho người Phượng yêu phải yêu Phượng, hoặc nếu nó không đền đáp tình yêu của Phượng, tôi sẽ đi giết nó...

— Lại vô duyên nữa.. Bộ người ta rẻ tiền đến thế sao ? Khổ người xin yêu người ta mà người ta chưa thèm yêu ai ạ.. Còn lâu người ta

mới phải nhờ đến anh đi giết người thay cho người ta...

— Ấy biết đâu đây.. Tình yêu nó khổ lắm. Không thể nói trước được về tình yêu. Nàng chẳng thấy có những người đáp ra gì mà vẫn đau khổ vì tình, vì yêu mà không được yêu lại đó là gì.. Thôi Phụng ời, dùm tôi chút đi..

— Việc chi đó.

— Làm ơn báo cáo dùm với chủ nhiệm rằng cái phóng sự về đời sống của đồng bào Thượng moa đang xúc tiến, có nhiều tài liệu hấp dẫn và giật gân lắm. Moa sẽ ở lại đây ít ngày nữa và hứa hẹn sẽ viết một loạt bài thật độc đáo. Nói dùm vậy nghe.

— Xong rồi. Mà này, rất có thể là chủ nhiệm cũng lên Đà Lạt trong vài ngày gần đây lắm đấy nhé. Liệu chừng kéo chạm trán nhau ở chốn chơi bời ạ.

— Chủ nhiệm lên đây có có mục gì đó ? Biết không ?

— Dự Đại Hội gì đó mà. Nhưng chưa biết chắc là ông có đi không. Có cảm tình với bạn thì làm phúc báo trước cho bạn biết như thế.

Trong tòa soạn, người nữ ký giả bạo ăn, bạo nói, bạo bắt nạt tình với các ông Tướng và những nhân vật đương thời có quyền thế, hãy còn nói chuyện với Minh Huy thì cửa phòng chủ nhiệm sịch mở. Chủ nhiệm Văn Diệu từ trong đó bước ra với một bà to béo, nạ dòng.

Chủ nhiệm Văn Diệu năm nay trên dưới 50 tuổi, có máu sợ vợ hạng nặng. Sợ và nể vợ vì ngày xưa, cách đây chưa lâu, chỉ mới chừng hai mươi niên, Văn Diệu mới lấy vợ và nghèo xác. Văn Diệu phải đem thân đi làm công nhật ở một cái sở xa mãi tận Nhà Bè và Văn Diệu lại không có đủ tiền để mua một cái xe gắn máy. Do đó cuộc di chuyển mỗi ngày của Văn Diệu thật vất vả, đầu tắt mặt tối, sáng đi từ lúc trời chưa sáng rõ, chập choạng tối mới bò về đến nhà. Vợ Văn Diệu thương chồng bèn về nhà bố mẹ để vay mượn tiền sắm cho chồng cái xe Mobylette. Đó là cái xe máy đầu tiên trong đời Văn Diệu. Về sau, Văn Diệu thấy cuộc sống đi làm thư ký công nhật đói rách quá, nhân một ngày đẹp trời kia anh bị chủ đuổi, bị mất sở mặc dù đã cẩn rắng chịu nhọc để làm lấy lương, anh bèn nảy sinh ý định buôn bán. Vợ Văn Diệu lại một lần nữa về nhà bố mẹ để xin tiền cho chồng làm vốn. Bây giờ, khi sản nghiệp của Văn Diệu đã lên tới con số nhiều triệu đồng, khi Văn Diệu đã là chủ báo, chủ nhà xuất nhập cảng, chủ Ngân Hàng và chủ hãng phim, ông tỏ ra biết ơn vợ và biểu lộ sự biết ơn đó bằng cách rất sợ vợ.

Và khi một người đàn đã có tuổi, to béo, xồ xề, ăn bận tuy đắt tiền nhưng rất quê, xuất hiện ngang nhiên ở trong tòa soạn tờ báo, tỏ ra thân mật với chủ nhiệm, người kém xét đoán nhất đời cũng có thể đoán được rằng bà ta là bà vợ của Văn Diệu.

Văn Diệu Vợ nhìn nữ ký giả trẻ tuổi

VỢ C H Ồ N G S O N

ngồi đó bằng đôi mắt nặng trĩu những ghen tuông và ngờ vực. Như biết ý bà chủ, nữ ký giả tươi cười

— Thưa bà chủ...

Văn Diệu Vợ như hài lòng, nhoẻn đôi môi tô son đỏ chót ra cười, gật đầu chào lại một cái quê ơ là quê rồi quay lại căn nhà chồng :

— Sao... Ông có đi Đà Lạt được chuyến này với tôi không ?

Văn Diệu nhăn nhó

— Khổ lắm tôi cũng muốn đi nghỉ với bà lắm chứ ? Tôi làm việc cực như trâu bà không thấy sao ?

Bà vợ của Chủ Nhiệm Văn Diệu giờ đây đã thuộc vào loại đàn bà nạ dòng thích hợp với trò bài bạc hoặc đồng bóng, chơi hụi. Nhưng bà ta lại không khoái những trò đó, đang ở vào tuổi hồi xuân, bây giờ lại sẵn tiền bà ta từ vài năm nay, đòi hỏi nhiều ở cuộc đời.

Nàng, ta có thể gọi vợ Văn Diệu là « nàng », một danh từ « nàng » miễn cưỡng. nàng khoái đi chơi, đi ăn, đi xi-nê với chồng, Nàng muốn cùng chồng sống những ngày yêu đương thơ mộng, tức là sống một cuộc sống ái tình thể xác lẫn tinh thần đầy đủ mà nàng chưa bao giờ được hưởng.

Nàng vợ Văn Diệu, người làm vợ Văn Diệu từ ngày Văn Diệu còn đeo dùi cui, đạp xe máy đi hạch sách đồng bào theo sau mấy anh

Biện Chà tức là những anh Tây Đen làm mã tà bây giờ đã ngoại tứ tuần. Nàng lấy chồng từ năm 17 tuổi và những người con gái lấy chồng sớm lại thường mắn đẻ, nàng có con sớm. Con gái nàng cũng lấy chồng sớm, nghĩa là nó cũng lấy chồng ngay từ năm nó 17 tuổi và bây giờ nàng đã có cháu ngoại, tức là nàng đã là bà ngoại, nhưng là một thứ bà ngoại đa tình và đôi ái tình.

Ông ngoại Văn Diệu cự phú lít năn nay ngoại ngũ tuần, van còn nhiều năng lực để làm ái tình lắm. Nhưng đó là cái năng lực chỉ có thể mạnh khi Văn Diệu gần đàn bà không phải là bà vợ đã chường kiến những ngày hàn vi đói rách, bà vợ quá già, quá xấu bụng to hơn ngực, Văn Diệu vẫn còn đa tình nhưng không đa tình với vợ.

Nói tóm lại buổi sáng đó, khi Minh Huy từ Đà Lạt gọi điện thoại về tòa báo, vợ Văn Diệu đòi chồng đưa nàng lên Đà Lạt nghỉ mát, ăn chơi, Văn Diệu dùng lý do bận việc ra đề từ chối. Trước mặt vợ, Văn Diệu là người đàn ông chỉ biết có làm giàu và coi thành phố thơ mộng Đà Lạt chẳng khác gì những quận lỵ Cái Bè, Cai Lậy hai tỉnh Cà Mau, nghĩa là cũng như những nơi mà người Sài Gòn chỉ đến vì bị bắt buộc.

Chừng nửa tiếng đồng hồ sau khi vợ Văn Diệu ra khỏi tòa soạn, một người đàn bà khác tới đó và được chủ nhiệm Văn Diệu đón tiếp nồng nhiệt khác hẳn khi Văn Diệu nói chuyện với vợ hồi nãy.

V Ơ C H Ồ N G S O N

Người đẹp đó là Sê Ri, một em vừa là nữ ca sĩ vừa là đào cải lương vừa là diễn viên điện ảnh. Kể về mặt nghề nghiệp văn nghệ, em Sê Ri là kẻ có nhiều nghề nhất, nghề nào của em cũng đẹp và văn nghệ. Có điều là tất cả những nghề nghiệp đó hợp lại không thể nuôi sống được em và cái nghề nuôi sống em, cho em ăn sung, mặc sướng cho em có kim cương, vàng, ngọc, thì lại được em giấu bí mật và không bao giờ em nhìn nhận.

Sê Ri bận dầm. Bộ ro be màu hồng vừa khít, gắn chặt vào thân thể em như một làn da thứ hai. Vì người em cái gì cũng to, ngực to, vai to, hông to, mắt to, miệng to cho nên em mang mái tóc giả thật vừa vặn. Sài Gòn hồi này có phong trào phụ nữ mang tóc giả, những bộ tóc nhập cảng trị giá từ 3.000 đồng cho tới 15.000 đồng bạc Việt Nam, việc mang tóc giả dễ bị lộ hơn việc mang những bộ phận giả khác kín đáo hơn vì có những em gầy nhom, tất cả mọi thứ bộ phận đều nhỏ dù đã mang thêm đồ giả, lại mang những mái tóc quá lớn, nặng đến nỗi gây cho người nhìn các em đi đứng có cái cảm giác là với những bộ tóc lớn như thế, nếu chẳng may lẫn dưng, ngã ngựa, các em sẽ nằm chết đó không thể bò dậy được.

Sê Ri tới tòa soạn Văn Diệu sáng nay cũng mang tóc giả nhưng vì thân thể em lớn cho nên bộ tóc giả đó trở thành tóc thật. Cứ kể ra thì Sê Ri không cần phải mang đồ giả,

V Ợ C H Ồ N G S O N

cả người em là một cái gì thừa thãi những thứ thật. Nhất là một người đàn ông như chủ nhiệm Văn Diệu vừa phái ngọt ngào, o bế bắt đắc dĩ bà vợ bụng to hơn ngực, tất cả mọi thứ đều to nhỏ không đúng luật xong, sự xuất hiện của Sê Ri là một cái gì đẹp tuyệt vời. Cái đẹp đó làm cho Văn Diệu cứ liu tiu cả bốn chân tay.

— Em đến chào anh đây.

— Em đi đâu ?

Cuộc đối thoại giữa Sê Ri và chủ nhiệm Văn Diệu đầy tình tứ và âu yếm. Sê Ri như một lò than hồng đang rừng rực lửa và Văn Diệu giống như nồi nước sôi sùng sục ở trên lò. Càng gần Sê Ri lâu, Văn Diệu càng thấy rạo rạo nội thề, tức là gan ruột, tim, phổi, mạch máu của Văn Diệu, giống như một cái nồi súp-de bị đun sôi quá độ sắp nổ tung.

— Em lên ĐàLạt...

— Em lên ĐàLạt làm chi ?

— Em lên đó đóng phim...

— Ờ... đóng phim ở Sài Gòn không được sao mà lại phải lên tận Đàlạt ?

Văn Diệu là người có óc tưởng tượng rất nghèo nàn, ta có thể nói rằng óc tưởng tượng của Văn Diệu chỉ lớn bằng cái đầu que tâm xĩa răng hoặc nhiều lắm là bằng cái đầu cây viết nguyên tử. Nhưng tình yêu đã làm cho Văn Diệu trở thành người có óc tưởng tượng phong phú. Vừa mới nghe

V Ợ C H Ồ N Ơ S Ồ N

người yêu trẻ tuổi nói đến nàng sắp lên Đà Lạt đông xi nê, Văn Diệu đã tưởng tượng ngay ra cuộc sống xô bồ, ái tình văng mạng của những người đào kép hát. Trước mắt Văn Diệu và trông sự tin chắc của Văn Diệu, tất cả những anh kép hát ở cõi đời này là dĩ được điểm đàn, những người có tài cầm đồ đàn bà con gái rất cừ và vô lương tâm.

Văn Diệu đã nghĩ ngay đến chuyện để Sê Ri lên Đà Lạt sống chung với những anh chàng kép hát điểm đàn đó, vì nhẹ dạ, vì ngây thơ chắc chắn nàng sẽ bị cầm đồ v.v..

Lúc đó Văn Diệu là hiện thân, là một nhân vật điển hình cho những anh đàn ông đã già mà yêu gái trẻ ở cõi đời này. Nhưng anh già si tình ngốc dại như Văn Diệu tinh ma, xảo trá với tất cả mọi người, nhưng rất ngò nghếch với gái. Văn Diệu không lúc nào nghĩ rằng người yêu Sê Ri «poule de luxe» của mình là người chuyên đi cầm đồ, chuyên dùng tình yêu và thẻ xác để lấy tiền của người khác, chuyên phá hoại gia cang của người.. Trước mắt Văn Diệu, Sê Ri muôn năm, vĩnh viễn vẫn là một thiếu nữ ngây thơ, đáng yêu, đáng thương, đáng tha thứ và đáng được bảo vệ bằng tiền bạc.

Sự thực thì đang lúc này, nền Xi-La-Ma của nước Việt Nam Cộng Hòa có những công dân như Văn Diệu, Minh Huy, Hoài Nguyên và những nữ diễn viên như Sê Ri đang hồi thoi thóp

chết. Nói là thoi thóp thì không đúng, ta phải nói rằng nó chết hẳn hoi, chết thẳng cẳng — chết đến nỗi không còn có cái gì có thể chết hơn được nữa—mới đúng. Nền làm phim xi-nê của đất nước và người ngòm Sài Gòn chỉ mới nổi lên chưa đầy một năm đã chết nghèo. Tất cả — ta có thể nói tất cả mà không sợ bị kiện tất cả những nhà sản xuất điện ảnh đều vỡ nợ, trong số đó có cả lẽ tự nhiên những ông mượn đầu heo nấu cháo. Một số khác vào ngồi tù vì tội lường gạt. Những cô si-tác-lét sau chín tháng hành nghề đều chữa hoang, một số trở thành vợ bé của các anh nhà giàu kiêu Văn Diệu.

Trong số những si tác lét trở thành « poule de luxe » tức là gái chơi bởi hạng sang dành cho các vị tai to mặt lớn và thương gia triệu phú có em Sê Ri của chủ nhiệm Văn Diệu.

Và như vậy có nghĩa là hiện lúc chẳng có ma nào mời em Sê Ri lên Đà Lạt quay phim cả, chuyện lên Đà Lạt quay phim chỉ là chuyện do em tưởng tượng ra để mời chài Văn Diệu ngu si như những kẻ yêu đương chân chính ở cõi đời này, Văn Diệu tin ngay đó là chuyện thực.

Đôi môi trề khêu gợi của Sê Ri trề ra theo cái kiêu trề do nàng học lõm được của bậc sư tổ của nàng là Brigitte Bardot :

— Thì anh không chịu làm phim, em phải quay cho người ta. Em biết làm sao được ? Em đâu có thích đi quay với người ta. Đi quay với người ta cực lắm chứ bộ.

V O C H O N G S O N

Văn Diệu nhăn nhó :

— Anh có nói với em là anh không làm phim của ai đâu ? Anh đang dự tính «mông tề» phim đây mà ? Có điều như anh đã nói với em phim của chúng mình sẽ phải là phim Xi nê mát si cấp, Tềch ních cô lo đầu tiên của nước Việt Nam.. Thành ra.. muốn làm một phim đánh dấu một khúc rẽ ngoặt trong lịch sử điện ảnh nước nhà..

Như cô gái bắt đền bạn, Sê Ri đứng sát vào người Văn Diệu.. Nàng lắc lắc nửa người và bộ ngực đầy của nàng vì cái lắc lắc ấy, chạm vào ngực Văn Diệu. Văn Diệu cảm thấy rùng mình, ớn xương sống y như hồi tản cư chạy giặc vào rừng bị sốt rét ngã nước nó vật :

— Em không không cần đánh dấu với rẽ ngoặt gì hết.. Em chỉ cần anh làm một cuốn phim thường.. Thường như người ta vẫn làm.. Để cho em có dịp đóng phim.. Anh kỹ quá đi, anh bắt em chờ lâu thấy mờ..

— Anh đã làm cái gì là phải thành công. Anh không muốn và anh cũng không thể tự cho phép anh thất bại..

Sê Si ngừng biểu diễn trò đập ngực. Nàng cầm lấy sắc tay. Văn Diệu hốt hoảng :

— Em đi đâu ?

— Em đi về.. Em phải sửa soạn lên Đalat đóng phim.. Một phim rất tầm thường nhưng đó là dịp để em trở tài..

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Em định bỏ không đóng phim Sĩ Cốt Tịch
nịch của anh sao !

— Em không đủ tài đóng loại phim vĩ đại
đó.. Anh nên mời người khác.

— Anh không muốn mời ai hết. Anh chỉ
muốn có em đóng vai chánh..

Như kẻ thất vọng và tuyệt vọng, Sê Ri lắc
đầu

— Em xin kiếu.. Em cũng phải sống chứ ? Em
không thể nhịn đói mà chờ phim Sĩ Cốt của anh..

Văn Diệu thộn mặt ra

— O' kia.. thì anh có đề cho em phải đói
bao giờ đâu چرا chờ ? Anh vẫn có tiền hàng
tháng đều đều cho em kia mà ?

« Sĩ tác lét » Sê Ri dọa đi lên núi đòi thơ
mộng Đà Lạt để quay phim « xi la ma » và chủ
nhiệm Văn Diệu sợ hãi, lo âu đến quín cả chân
tay lại. Về mặt bán báo, Văn Diệu có thể có
nhiều thủ đoạn xong về mặt tình ái, nhất là tình
ái không phải xảy ra trong phạm vi gia đình nếu
Văn Diệu yêu thương vợ con thì chẳng ai lý tới
làm gì, khốn nỗi Văn Diệu lại chỉ coi việc gia
đình như là một bổn phận bắt buộc phải làm,
y như việc đi xe tự động là phải lo đóng thuế,
ở đâu là phải khai sổ gia đình nếu không sẽ có
ngày lôi thôi to tình ái ngoài gia đình đối với
những anh đã có vợ con là thứ tình ái phạm
pháp, và đối với cái tình ái phạm pháp đầy hấp
dẫn và quyến rũ ấy, Văn Diệu mù tịt và si đại

V O C H Ồ N G S O N

ngốc nghếch hơn ai hết. Văn Diệu tin chắc rằng Sê Ri là một thiếu nữ ngây thơ. Nếu bây giờ cho nàng đi Đà Lạt sống một đôi tuần với những anh kép hát lưu manh có ba tăng, sở Khanh có bằng cấp, chắc chắn nàng sẽ sa ngã và lão sẽ mất nàng.

Văn Diệu thật tình không ngờ rằng Sê Ri loan nhằm cái tin có công ty Xi Nê mời đi Đà Lạt đóng phim cốt để dọa Văn Diệu, anh nhân tình già cóc vàng mà thôi. Nền điện ảnh ở nước này từ ngày nào tới giờ, nghĩa là từ ngày có một số người nhẩy ra làm phim, chưa bao giờ được sống cho ra hồn cả. Nó èo uột kinh niên, nó không bao giờ dám tự nhận, dù rằng nhận vậy, là nó nuôi nổi những nàng si tác lét như Sê Ri cả. Nói như vậy có nghĩa là những si tác lét như Sê Ri rất hiếm. Nếu các nàng có quần lành, áo tốt, có nhà cửa, có ma ri sến hầu hạ giặt ủi, trải giường, đun nước tắm, đó là vì các nàng có các khoản tiền khác chứ không phải là nhờ tiền đóng xi-nê. Và những người đàn ông chịu bỏ tiền ra cho những em si tác lét như em Sê Ri chính là những người vẫn thường đóng xi-nê tay đôi với các em ở trên giường vậy.

Tuy không có ma nào mời đi Đà Lạt để đóng phim gì hết, nhưng Sê Ri, trước mặt người tình già Văn Diệu, cứ làm như thật :

—.. Anh này nói kỳ.. thấy mờ.. Hăng phim người ta biểu đi Đà Lạt đóng phim thì.. người ta phải đi Đà Lạt.. Cứ ở Sê Gòong này thì người ta sống bằng ký gì ?

Văn Diệu làm ra vẻ tay chơi sành sỏi ?

— Đóng phim cái mốc sì cùi gì.. Người ta biết dư đi.. Các người đưa nhau lên ĐàLạt đề.. đề.. đề..

Thấy người tình quê lấp bắp một lô.. « đề.. đề.. », Sê Ri tưởng là hồng dung lão sanh ra cái lặt nói lấp, nằng nạnh miêng đỡ lời

—.. đề đóng phim.. Cừ đề.. đề.. mãi sốt cả ruột..

Văn Diệu phang một câu rất quê và rất tục

—... đề đóng.. nhau chớ đóng phim mẹ gì..

Nói xong câu chơi chữ tục tĩu trắng trợn không cần che dấu đó, Văn Diệu tự cho là mình khôi hài duyên dáng, lão hèn híp mắt lại mà cười hi hi...

Nếu là người đàn bà khác, dù là gái giang hồ, nhưng còn chút lương tri và có tí siu hiểu biết, chủ nhiệm Văn Diệu đã bị khinh bỉ vì câu nói tục đó. Nhưng Sê Ri là người có một nền học vấn súyt soát lớp năm và mặc dầu bây giờ em bận áo Montagut, quần Levi, tay đeo lắc vàng tây, tay đeo đồng hồ Bulova automatic, em sịt nước hoa Chanel No5 y như cô đào Marilyn Monroe đàn chị, em nhỏ lông nách nhẵn thín nhưng tâm hồn em vẫn là cái tâm hồn trong trắng của những em ma ri sến, cho nên em lại cười tùm tĩm vì câu khôi hài tục tĩu của Văn Diệu. Tuy nhiên, cười xong, em cũng còn đủ thông minh để làm mặt giận.

— Anh nói tục quá trời hà. Anh bôi lọ nghệ

thuật điện ảnh. Người ta đi đóng phim mà anh dám xuyên tạc là đi, đóng nhau. Người ta mà kiện anh thì anh bán nhà đi mà thường.

— Hi. Hi, kiện nhà báo thì còn lâu lắm mới được bồi thường, cưng ơi. Cưng quên anh là chủ báo sao? Anh có cả một cơ quan ngôn luận trong tay anh muốn hại thằng nào là thằng ấy chết tươi ngay mí anh.

— Chủ báo, chủ biếc gì mà ăn nói tục tũu.

Văn Diệu cãi văng cả nước miếng xuống gậm bàn.

— Ở chủ báo không có quyền nói tục à? Chủ báo cũng là người chứ bộ. Người thường nói tục được, chủ báo cũng nói tục được.

Sê Ri làm bộ «cái nhà anh này nói có duyên quá, cãi nhau với anh hồng có được», nàng cười tủm và quay lưng lại Văn Diệu. Cái chỗ đề ngồi của nàng căng nút làn vải dày bám sát lấy nó, rung theo nhịp dậm chân của nàng

— Nhà báo nói lão ăn tiền, không có cãi nhau với nhà báo, Văn Diệu đến gần nàng,

— Thôi mà, cưng. Đừng có giận nhà báo, đề nhà báo đền cưng.

— Đền cái gì?

— Cưng muốn cái gì?

Cái mùi đặc biệt, ngây ngất, quyến rũ từ

người Sê Ri bay ra như một thứ mê hồn hương của tiểu thuyết kiếm hiệp Tàu, làm cho Văn Diệu ngơ ngác cả mặt mũi và đờ đẫn cả chân tay. Người đàn ông cười vợ từ năm 20 đến năm 40 tuổi vẫn còn đạp xe máy cẳng đi làm và tới năm 43 tuổi, giấc mơ cao đẹp, đắt giá nhất chỉ là một cái xe Mô Bi Lết có ống nhún ấy, đến năm nay, đến đây phút này, mới thực sự biết mùi vị của ái tình.

Minh Huy chào đón và chặn bước Hồng Hạnh lại với một nụ cười

— Chào cô.. Hồng Hạnh...

Vì lịch sự và tưởng rằng ông khách này có việc gì cần hỏi mình, Hồng Hạnh đứng lại. Nàng cười tươi và sốt sắng vừa phải

— Thưa ông...

Chàng nhìn nàng, mỉm cười, như người bạn thân của nàng lâu ngày mới lại gặp nàng. Hồng Hạnh cảm thấy bối rối, nàng thấy rõ rằng chàng thanh niên hào hoa này muốn có những liên lạc yêu đương tình ái với nàng. Từ con người của chàng tiết ra một luồng nhân điện rõ quá, mạnh quá. Nhưng nàng không muốn tiếp nhận và hưởng ứng cái nhân điện mời mọc, quyến rũ đó. Không phải vì nàng không muốn có tình yêu, hay chán ghét, sợ hãi tình yêu mà là bởi vì đây là nơi làm ăn của nàng và tất cả những người đàn ông ở đây trừ những nam nhân viên của khách sạn đều là đàn ông đã có vợ. Tệ hơn nữa, đó lại là

những người đàn ông có vợ vừa mới toanh.

Từ ngày trở thành người lớn tới giờ, Hồng Hạnh đã nhiều lần bị đàn ông có vợ ga chuyện, muốn bắt liên lạc để mở cuộc tình, nhưng chưa lần nào nàng bị hoặc nàng được cũng thế, một người đàn ông có vợ đang cùng vợ đi chơi tuần trăng mật muốn trao đổi liên lạc ái tình như thế này.

Sự khó chịu của Hồng Hạnh dần đổi sang bức dọc. Nỗi bức tức, câu kính của nàng tăng thêm khi nàng thấy rằng dù nàng không muốn, dù nàng thấy đó là bậy, là nhảm, là không nên, nhân điện của nàng cứ tự động mở cuộc đáp ứng luồng nhân điện phát đi của người đàn ông xa lạ này. Nghĩa là Hồng Hạnh bức nhiều hơn với chính nàng, nàng thấy mình có vẻ chịu chàng thanh niên quá tráo này.

Sự bức dọc ấy làm nàng nhui đôi lông mày vòng cung :

— Thưa ông.. có chuyện gì cần đến tôi, xin ông cho biết.. ?

— Minh Huy bước lại gần nàng hơn. Mặt chàng nghiêm lại, chàng có vẻ suy nghĩ, giọng chàng nhỏ xuống như giọng nói vẫn dùng để nói lời tâm sự hoặc một chuyện gì bí mật :

— Tôi muốn nhờ cô một việc...

— Ông cho biết.. ?

— Chắc cô có thể giúp tôi được... Cô Hồng

Hạnh ạ... tôi đang đi tìm... vợ...

— Ông.. lạc mất bà nhà... ?

Hồng Hạnh thấy tình hình có màu sắc khôi hài lạc mất vợ giữa tuần trăng mật ? Như con nít lạc mẹ ? Vô lý. Hai người lớn ở giữa một khách sạn lịch sự như vậy mà lại có thể bị lạc nhau, không tìm thấy nhau được ư ? Làm sao có thể lạc nhau được ? Trừ khi người đàn bà cố tình đi lằm vào một phòng khác và ở lì trong đó không chịu ra nữa. Nhưng sự việc vào lằm phòng này cũng không thể xảy ra ở khách sạn này được. Ở đây, phòng nào cũng có một người đàn ông và một người đàn bà, nếu có anh đàn ông nào vào lằm phòng, anh đàn ông ở trống sẽ phụ trách việc tổng tiễn ngay, còn đàn bà vào lằm phòng thì đã có đàn bà mời ra gặp.

Nếu anh đàn ông này ngủ dậy thấy mất vợ và đi tìm cùng khách sạn không thấy thì chỉ có một lý do giải thích sự mất tích của người vợ là chị chàng đã vù khỏi khách sạn đã tếch thẳng về Thị xã hoặc về Sài Gòn.

Nàng muốn cười lên tiếng nhưng chợt nhớ ra mình là nhân viên tiếp tân một thư public relation của khách sạn văn minh và lịch sự này nên nàng cố dằn cười để trang nghiêm hỏi :

— Ông cho biết bà nhà tên gì và ông bà ngụ phòng số mấy ?

Anh chàng ngần ngơ

— Thưa cô.. tôi chỉ mới biết tên cô là Hồng Hạnh, còn tôi chưa được biết tên vợ tôi.

Hồng Hạnh ngạc nhiên

— Ông nói sao ? ông không biết tên bà vợ ông ?

Chàng gật đầu

— Thưa vâng.. Bởi vì tôi vẫn chưa được gặp nàng. Tôi đang đi tìm nàng. Từ ngày biết yêu đương biết khổ đau, biết sung sướng tới giờ tôi vẫn đi tìm nàng. Tôi biết trời có dành cho tôi một người vợ đẹp lắm, hiền ngoan và.. yêu tôi lắm.. Một người đẹp như cô vậy. Xong, tôi đi tìm và cho đến ngày hôm nay, tôi vẫn chưa gặp nàng..

Minh Huy nở nụ cười tươi nhất của chàng. Trong lúc Hồng Hạnh hãy còn ngơ ngác vì ngạc nhiên, chưa kịp có phản ứng chống đối, chàng cầm nhẹ cánh tay nàng, đưa nàng vào phòng giải khát

— Có thể là Hồng Hạnh hiểu lầm tôi.

Chàng nói với nàng bằng cái giọng thân mật của người đã thân nhau từ muôn kiếp trước :

— Không phải là tôi đã có vợ rồi mà lạc mất vợ nên phải đi tìm. Tôi đi tìm vợ vì tôi chưa có vợ. Tôi còn đang đi tìm người đàn bà lý tưởng có thể làm vợ tôi và hôm nay, tôi có cảm tưởng như tôi đã tìm thấy người đó ở đây.

Ngồi xuống chiếc ghế do chàng kéo ra rồi Hồng Hạnh mới nói được thành tiếng. Nàng vẫn còn nghi ngờ vì từ ngày nào tới giờ nàng chưa hề gặp một ông khách độc thân nào ở trong khách sạn này :

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Anh nói vậy tức là anh hãy còn độc thân ư ?

Nụ cười quyến rũ số 2 nở trên môi Minh Huy

— Thưa vâng.

— Vậy anh tới đây làm chi ?

— Như tôi vừa nói thật với Hồng Hạnh, tôi tới đây để tìm.. vợ.

— Tôi muốn hỏi anh là... Tại sao anh lại nảy ra cái ý nghĩ kỳ cục là đến tìm.. vợ ở một nơi mà đàn bà đều đã có chồng, đều mới có chồng cả ? Chắc anh cũng biết rằng khách sạn này chỉ tiếp vợ chồng mới cưới thôi chứ ?

— Một chuyện có dính líu đến... duyên kiếp. Nói thực với Hạnh tôi tới đây với một người bạn...

— Bạn gái ?

— Không. Bạn trai...

Vẻ mặt của Hồng Hạnh đã lạnh lại càng lạnh thêm. Đàn ông đi chơi với bạn gái đã là đáng nghi và đáng tránh xa rồi, đàn ông mà lại đi chơi với.. đàn ông thì thật quái tặc. Không ngờ cái bệnh đồng tính luyến ái hồi này lại lan rộng ở Việt Nam. Minh Huy, vốn thông minh và thạo tâm lý đàn bà, biết ngay là Hồng Hạnh nghĩ về chàng, chàng với mình xác :

— Bạn tôi cưới vợ ở Sài Gòn.. Nhưng đến phút cuối cùng.. Cuộc hôn nhân bất thành.. Tôi

là người mừng họ cặp vợ máy bay và giữ phòng cho họ ở đây để hưởng tuần trăng mật, nhưng vì không có cô dâu, sợ bạn tôi buồn nên tôi phải cùng đi với hắn lên đây. Tôi tới đây hoàn toàn vì bạn, không ngờ tôi lại được gặp... người đàn bà lý tưởng của đời tôi.

Đôi mắt Hồng Hạnh chợt sáng lên trong khuôn mặt đã bớt nhiều lạnh lẽo và nghi ngờ:

— Có phải bạn anh là anh.. Hoài Nguyên không ?

— Đến lượt Minh Huy ngạc nhiên :

— Phải. Mà sao cô biết ?

Hồng Hạnh gật đầu

— Tôi biết anh ấy... mà anh cũng biết tôi nữa..

— Cô là bạn hắn ?

— Đúng ra, tôi là bạn của cô dâu. Tôi là bạn của Như Ngọc. Tôi có về Sài Gòn để dự đám cưới của họ mà. Vì đám cưới bị hỏng thành ra tôi mới không gặp anh đấy thôi. Nếu anh là bạn thân của anh Hoài Nguyên thì chắc chắn anh phải là phù rể. Còn tôi, tôi là phù dâu...

Minh Huy chợt nhớ ra. Có cái vẻ gì quen thuộc mà chàng thấy ở người thiếu nữ đẹp này. Chàng thấy quen quen với mặt sau của thân thể nàng, mặt sau gòm lưng và cái chỗ để ngồi rất bông, rất nở của nàng. Thì ra chàng đã trông thấy sau lưng nàng ở khách sạn Continental, nơi tổ chức hụt đám tiệc cưới của Hoài Nguyên. Và

nàng cũng là người bạn gái đẹp mà Hoài Nguyên đã nói với chàng bằng tất cả sự khen ngợi tấm tắc.

Lập tức Minh Huy đề phòng ngay. Nếu đề cho Hoài Nguyên gặp Hồng Hạnh lúc này, cu cậu sẽ yêu mê Hồng Hạnh ngay tức khắc. Những anh con trai yếu đuối, si tình vẫn thường có hành động « quê, cù lằn » như thế. Các anh yêu một người đàn bà, các anh yêu luôn cả bạn gái thân của người đàn bà ấy. Hồng Hạnh là bạn thân của Như Ngọc, trong khi xa Như Ngọc, trong khi nhớ thương Như Ngọc, Hoài Nguyên sẽ tìm hình ảnh cùng hơi hương của Như Ngọc ở Hồng Hạnh. Sự kiện đó chắc chắn sẽ làm cho chàng Minh Huy, khó chinh phục được trái tim cùng tấn thân kiều diễm của Hồng Hạnh.

Minh Huy lập ngay một kế hoạch trong đầu ! Chàng phải tìm mọi cách đề ngăn cản không cho Hoài Nguyên gặp Hồng Hạnh và ngược lại.

Hồng Hạnh tỏ vẻ thắc mắc, đôi lông mày cong của nàng nhú lại

— Tôi không hiểu được việc làm của Hoài Nguyên. Đã không cưới vợ anh còn đến đây làm chi ?

Minh Huy nhanh nhẩu

— Chính tôi là người cố tình dàn xếp để đưa hấn lên đây !

— Lên đây làm chi ạ ?

— Tôi hy vọng cảnh trăng mật thơ mộng và hạnh phúc của người khác sẽ làm cho Hoài

Nguyên thấy rõ hẳn sẽ sung sướng biết là chừng nào nếu hẳn có Như Ngọc làm vợ, nếu hẳn cùng Như Ngọc tới đây hưởng tuần trăng mật.

Hồng Hạnh bắt đầu lộ ra vẻ có cảm tình với Minh Huy :

— Nghĩa là anh muốn cho họ thành vợ chồng ?

Minh Huy chân thành

— Chớ sao. Tôi không dám kể công.. Trước sau gì rồi Hồng Hạnh cũng biết... tôi là người xây dựng cho họ thành vợ chồng. Tôi có công nhiều nhất. Việc họ từ hôn với nhau ở phút cuối là một đòn nặng đánh vào tự ái của tôi.

— Anh ấy đâu.. Để tôi nói chuyện với anh.. May ra.. Từ sau tiệc cưới bất thành tôi không gặp lại anh..

Hồng Hạnh định đứng dậy, nhưng Minh Huy đã cản nài lại :

— Đừng. Hạnh đi gặp hẳn ngay lúc này không có lợi đâu. Tôi muốn nói là không có lợi cho hẳn. Vì.. lúc này tâm trí hẳn còn đang bị xao động.. Những vết thương của trái tim hẳn chưa được lành. Hẳn đang, ngẩn ngơ như người mất hồn. Hẳn nói nhiều câu lảm nhảm chẳng đâu vào đâu. Hạnh mà gặp hẳn ngay lúc này có thể hẳn sẽ lại nổi điên lên y như lúc hẳn nổi điên với Như Ngọc, và lại nói bậy bạ với Hạnh. Xin Hạnh khoan cho hẳn vài ngày nữa. Bọn tôi còn ở đây lâu mà. Vài ngày nữa Hạnh gặp hẳn, trò chuyện, khuyên giải hẳn cũng chưa muộn. Chính vì sự mất thăng bằng về thần kinh của hẳn mà tôi mới phải nghĩ công vụ để đưa hẳn lên đây.

V Ợ C H Ồ N G S O N

Vì lịch sự, khi nghe chàng nói tới công vụ, nàng nói

— Tôi xin lỗi, chắc anh không cùng nghề với anh Hoài Nguyên ?

— Thưa không. Tôi không được sống sung sướng ở thành phố.

Với nụ cười khiêm tốn đầy vẻ người hùng ngạo mạn, chàng tiếp :

— Tôi sống quanh năm ở trong rừng, chỉ thỉnh thoảng mới về thăm thành phố được vài ngày. Tôi là một Biệt Kích Ranger... Cô cho phép tôi được tự giới thiệu.. Trung Tá Minh Huy... Tôi sống từ nhiều năm nay ở trong rừng bạn cùng cây súng và các chiến hữu. Núi cao, rừng thẳm là nhà của tôi..

Chàng mơ màng nhìn ra xa, như trước mắt chàng vẫn còn là cảnh núi cao rừng sâu, bên tai chàng còn róc rách tiếng nước suối chảy cùng tiếng thú rừng, tiếng chim kêu, vượn hú. Nhưng cùng lúc ấy chàng vẫn liếc nhìn Hồng Hạnh. Chàng lấy làm hài lòng khi thấy nét mặt nàng đã hết vẻ khả nghi, nàng nhìn chàng bằng đôi mắt mà những người đàn bà đẹp, đa tình thường dùng để nhìn những người đàn ông hùng...

— Hai chúng mình.. có thể làm được gì để giúp cho anh ấy. Tội nghiệp.

Hạnh nói chi ?

— Tôi nói chúng mình nên hợp tác để giúp cho hai người bạn của ta hòa hợp...

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Hồng Hạnh tốt quá... Nếu được Hồng Hạnh hợp tác thì còn gì bằng nữa. Minh Huy ngồi gần Hồng Hạnh hơn. Chàng ghé gần mặt nàng và thấy mùi thơm từ da mặt, từ mái tóc nàng bay ra —... Chúng mình cùng hợp tác giúp họ... Nhé...

Dù muốn hay không, Hồng Hạnh cũng bị quyến rũ vì sức hấp dẫn rất mạnh của người thanh niên có nhiều nam tính này, như một cô gái còn nguyên ngây thơ, nàng đáp :

— Dạ...

Tiếng «dạ» ngoan của nàng làm cho Minh Huy sững mê mẩn cả tâm thần. Chàng sững như chưa bao giờ chàng được đàn bà «dạ», mà là vì kinh nghiệm cho chàng biết rằng người phụ nữ nào đã «dạ» với chàng ngoan như vậy chắc chắn sẽ không nói «không» khi chàng âu yếm hôn môi họ. Và người phụ nữ nào đã cho chàng hôn môi tức là chẳng còn tiếc chàng cái gì mà còn giữ không cho chàng nữa.

Minh Huy học được điều luật vừa kể, tức là điều, «khi người đàn bà nào đã cho mình hôn môi tức sẽ là cho mình hết tội», từ ngày chàng còn là cậu bé con mười tuổi đọc tiểu thuyết của Lê Văn Trương.

Trong một cuốn tiểu thuyết có triết lý người hùng nào đó của nhà văn nay đã là đời Lê Văn Trương, dường như trong cuốn. «Ngựa đã thuần rồi mời ngài lên », hay là cuốn « Ái tình muôn mặt ». Chàng không nhớ rõ lắm là chàng được

đọc câu nói đó về đàn bà ở cuốn truyện nào của Lê Văn Trương, xong chàng chắc chắn đó là lời nhận xét của nhà văn này và từ đó chàng vẫn tin chắc lời đó là đúng. Khi người đàn bà đã cho mình hôn môi tức là sẽ cho mình hết cả, bây giờ, với kinh nghiệm và sự trưởng thành, chàng thêm vào đó mấy tiếng... «trừ khi người đàn bà đó là điên». Hoặc là đàn bà điên.

Chàng thấy Hồng Hạnh thật khỏe mạnh. Dù có ác ý bôi lọ, vu cáo nàng tới đâu đi nữa, chàng cũng không thể nào khép nàng vào cái bệnh điên cho được. Nếu chàng bảo nàng điên, thiên hạ sẽ cười phá lên và cho là chàng điên trước hơn ai hết.

Chàng hạ giọng để ghé miệng gần sát vào tai nàng :

— Tối nay mình gặp nhau về chuyện đó, Hạnh nhé ?

Chàng dùng giọng nói mà người ta thường dùng để hẹn hò làm những cuộc ái ân say đắm. Bất giác Hồng Hạnh rung mình... Tuy xúc động, nàng cũng còn đủ tâm trí để thấy rằng nàng chịu đựng hấp dẫn và bị nhân diện của chàng thanh niên này tấn công quá mạnh.

Như thần thờ, nàng hỏi lại :

— Chuyện gì kia ạ ?

—.. Chuyện giúp cho Hoài Nguyên và Ngọc, hai người bạn thân nhất đời của chúng ta.. đoàn tụ với nhau, trở thành vợ chồng..

V Ợ C H Ồ N G S O N

Hồng Hạnh ngần ngại.

Nàng cảm thấy cuộc hẹn hò đêm nay trong khung cảnh thơ mộng và nhiều ái tình này sẽ nguy hiểm cho nàng. Nàng một nửa muốn từ chối và một nửa lại muốn sốt sắng nhận lời. Và nàng đưa ra các lý do yếu nhất :

— Hoài Nguyên đang buồn... Anh bỏ ảnh một mình có được không ?

Minh Huy nồng nhiệt trấn an nàng

— Không sao. Tôi sẽ lo cho Nguyên nó ngủ thật kỹ rồi tôi mới ra khỏi phòng. Đêm, Nguyên nó phải ngủ chớ. Trong tình trạng nó, để cho nó thức khuya nó nghĩ vợ vẫn đâu có được.

Hồng Hạnh gật đầu :

— Cũng được... Đêm nay...

Minh Huy đỡ lời nàng :

— 8 giờ tối. Tôi chờ Hạnh ở đây..

Tôi hy vọng chúng mình sẽ tìm ra được một biện pháp gì giúp cho hai người đó..

— Yên trí đi Hạnh. Chắc chắn thể nào cũng có biện pháp hay và hấp dẫn chớ..

Minh Huy khoan khoái nhìn theo đôi móng tròn, căng, đầy nhựa sống và hứa hẹn đi xa nơi chàng ngồi. Chàng tưởng tượng tới những phút hoan lạc, thần tiên sắp tới.. Bên tai chàng còn văng vẳng tiếng « dạ » ngọt ngào, đầy âu yếm.. Tiếng « dạ » đặc biệt và độc đáo của phụ nữ Việt Nam nhiều nữ tính nhất thế giới..

6

Hôm nay là ngày thứ nhất mà Hoài Nguyên thấy Minh Huy có vẻ thích thú yêu đời một cách lạ...

Mặt dù Minh Huy cố dấu, những vẻ yêu đời vẫn hiện rõ trên từng nét mặt của chàng. Minh Huy như người đàn ông sắp có nhiều việc hấp dẫn để làm.

Đó là một sự lạ làm cho Hoài Nguyên ngạc nhiên. Vì chàng biết chắc rằng ở đây, trong cái khách sạn mà tất cả đàn bà đẹp đều có chồng này — kể cả mấy chị lao công xấu hoắc cũng có chồng tốt — chàng và Huy chẳng có gì hấp dẫn để làm cả, ngoài việc sống như hai nhà tu hành. Những ngày dài lê thê và nặng nề, trống rỗng, những đêm dài lạnh lẽo chỉ có một việc là ngủ và ngủ...

Sự buồn chán làm cho Hoài Nguyên ăn không được, nuốt không trôi. Những miếng thịt bò thật mềm, thật ngọt, cứ mắc ở cổ họng chàng y như những miếng da cắt từ đôi giày brodequin rồi đem luộc của Charlie Chaplin trong phim *La Ruée vers l'or*...

Trong khi đó, Minh Huy ăn khỏe, uống khỏe đôi muống chĩa trong tay chàng hoa mùa y như là thanh Hồ Long Đao được phối hợp vợ chồng son đi tuần trăng mật với Ý Thiên Kiếm.

Minh Huy ăn như máy. Chàng quên cả việc thúc dục bạn ăn uống. Con người ta có cái bệnh nặng nhất là bệnh chủ quan. Khi người ta vui vẻ yêu đời, người ta thường nghĩ là tất cả mọi người cũng đều vui vẻ và yêu đời y như người ta vậy.

Hoài nguyên ngồi nhìn bạn ăn như máy. Chàng thấy có nhiều vẻ khác lạ lắm. Càng nhìn mặt bạn, chàng càng tin rằng bạn có mục tiêu khiến gì đó mà dẫu chàng. Họ là đôi bạn hiểu nhau quá nhiều, họ đã sống với nhau quá lâu để có đủ kinh nghiệm về nhau. Chỉ cần nhìn nét mặt của nhau họ cũng dự biết là vui hay buồn.

Hoài Nguyên lừng khừng :

— Máy giờ ?

Đang mãi nhai. Minh Huy quen miệng đáp.

— Tám giờ...

— Tư cách không ? Về Đà Lạt hay là ở đây ?

Minh Huy chợt hiểu bạn muốn hỏi gì mình. Chàng ngạc nhiên ngừng tay, ngừng miệng ăn và trở mắt nhìn bạn

— Toa hỏi cái gì ?

Chàng tin chắc là việc chàng vừa bắt được liên lạc và hẹn hò với Hồng Hạnh là một chuyện hoàn toàn bí mật. Tại sao Hoài nguyên lại có thể biết mau và rõ đến như thế ? Chàng chú ý hơn tới bạn và giả vờ ngây thơ :

— Toa nói gì ? Toa định về Đà Lạt à ?

V Ơ C H Ồ N G S O N

Hoài Nguyên bực dọc nên không còn cần giữ lịch sự, gắt loạn và nhăn nhó :

Mẹ kiếp.. Có hện với em nào đêm nay thì khai ngay ra ông Cò thương ông Cò tha cho mà đi.. Ngoan cố không chịu thú nhận.. Ông Cò đánh bỏ mẹ..

Minh Huy ngây thơ như thật, chàng ngỡ ngác

— O' kia..? Là chưa kla ? Hện hò với ai ? Ở đây làm gì còn ai nữa để mà hện hò.. ? Mà không thấy là bao nhiêu đàn bà ở đây đều có chồng hết cả hay sao ?

— Thế sao mày có vẻ.. tươi tỉnh thế ?

Đau đớn như một chính khách suốt đời chống cộng, chống cộng gia truyền mà lại bị đời kết tội là tay sai của cộng sản quốc tế, Minh Huy thở hắt ra :

— Tươi tỉnh hồi nào ? Buồn thấy mẹ đi thì có. Mà không thấy là tao hy sinh vì mày ư ?

Hoài Nguyên tỏ vẻ hoài nghi ra mặt.

— Nếu không tươi tỉnh, nếu không có gì vui, tại sao bữa nay tự dưng mày lại đốp nặng như thế ?

Minh Huy cãi chầy, cãi cối :

— Đốp nặng cái gì đâu ? Thì tao cũng chỉ ăn như bữa trưa..

— Trưa nay mày cũng ăn như tao. Nghĩa là không ăn được, mày cũng ngắc ra không nuốt nổi..

V Ợ C H Ồ N G S O N

Vậy mà bây giờ mà y đã ăn hết nhẵn mấy đĩa.. Cái miếng bí tết khoai chiên to đến thế này.. To như cái quạt nan, dày đến như thẻ nửa gang tay.. mày đóp bay bay. Hết rồi thấy không ? Trong khi vì tao buồn nên tao ăn không hết một góc.. Như vậy thì mày chẳng vui là gì ? Không vui làm sao mà đóp được dư dôi, ngoạn mục đến thế ?

Lời tố cáo và kết tội của Hoài Nguyên làm cho Minh Huy thộn mặt ra.

Minh Huy thấy rằng mình không thể cãi chày, cãi cối được. Vì bằng có rành rành ra đấy, bằng có sờ mó được : chàng quả thực đã ăn ghê quá. Viễn ảnh sắp được gặp mặt, được trở tài quyến rũ, khiêu gọi một người đàn bà đẹp như Hồng Hạnh trong khung cảnh núi đồi thơ mộng, thần tiên, diễm ảo của ĐàLạt nên thơ này đã làm cho chàng ăn quá ngon, quá nhiều. Hoài Nguyên nổi lòng nghi ngờ có chuyện gì lạ là phải. Minh Huy tuy có nhiều tật xấu nhưng là người có thiện chí. Chàng có thể nói dối nhưng phải nói dối có lý...

Nhưng Minh Huy cũng không thộn mặt ra lâu.

Vốn thông minh và nhanh trí, chàng không cãi là chàng không ăn nhiều nữa, chàng thở dài :

— Mà y tuy thế mà mày vẫn còn kém tâm lý lắm..

Hoài Nguyên cười ,mũi

— Kém tâm lý hả ? Xin lỗi, còn lâu tôi mới

V Ơ C H Ồ N G S O N

kém tâm lý. Dù tôi có kém đi chẳng nữa, tôi cũng cóc kém anh. Xin anh làm ơn nhớ lại cho như vậy, em cảm ơn..

— Mà phải biết rằng nhiều khi vì quá buồn, vì không hoạt động, con người ta cũng.. ăn nhiều. Cái thuyết con người ta phải hoạt động, phải tập si-po, phải đi bơi, đánh ping pong, hay đi bộ năm bảy cây số.. mới có thể ăn được nhiều là một lý thuyết đã.. xưa rồi, đã bị đời «đề pát xê».. Và hơn nữa, đã bị chứng minh là sai lầm..

Muốn đánh lạc hướng sự nghi ngờ của bạn, Minh Huy dẫn bạn làm một chuyến viễn du thật xa

— Ngày xưa, người ta, trong nhiều thế kỷ, đinh ninh rằng Trái Đất này là trung tâm điểm của vũ trụ.. Trái đất này là quý báu nhất và mặt trời phải có nhiệm vụ và bổn phận hầu hạ Trái Đất. Tức là người ta đời xưa tin rằng Trái Đất.. ▲ quên, người xưa tin rằng Mặt Trời đi vòng quanh Trái Đất.. Kể nào không tin như vậy là láo, là điên, là phạm thượng. Còn kể nào dám nói ngược lại rằng. Trái Đất chẳng là cái móc si gì hết trong vũ trụ. Trái Đất là vật bé mọn, vật hèn hạ nhất trong vũ trụ và Trái Đất phải lóc cóc đi quanh mặt trời để xin chút ánh nắng theo kiểu «con cá nó sống vì nước, em sống nhờ ánh nắng của ông là có tội nặng phải treo cổ tòn ten để răn đời nghĩ bậy. Ngày đó có Me sừ tên là Ga Li Lê. Chẳng hiểu tọc mạch làm sao mà lại biết rằng chính Trái Đất đi vòng quanh

V Ợ C H Ồ N G S O N

Mặt Trời, chớ không phải là Mặt Trời đi vòng quanh Trái Đất như họ tưởng lầm và vẫn dạy nhau như thế. Cái nhà ông Ga Li Lê này biết vậy như không chịu giữ lấy một mình mà xài dần, ông ta lại muốn lấy le với thiên hạ, đi nói toáng lên là Trái Đất đi vòng quanh Mặt Trời.

Người ta, những người có quyền thế thời bây giờ, những người tin chắc rằng mình đúng và chỉ có mình nói mới đúng chỉ mình có quyền nói, bèn nổi giận và bèn lôi cổ Me Sừ Ga Li Lê ra chợ. Me sừ Ga Li Lê bị đưa tới trước hai điều kiện : một là phải công nhận mình nói láo thì được để cho sống như cũ. Hai là không nhận nói láo thì bị treo cổ chết liền một khi... Me sừ Ga Li Lê quả là một me sừ điên, bởi vì ông ta cứ lắc đầu.. Ông ta bèn chịu treo cổ. Mà trước khi chết, người ta còn thấy ông ta nói « Et pourtant elle tourne..»

Hoài Nguyên nhìn bạn bằng đôi mắt của một Ông Quan Toà nhìn một can phạm ngoan cố bị bắt quả tang lúc đang hiếp dâm mà cứ nằng nặc cãi lại là lúc đó mình đang nằm đọc tiểu thuyết kiếm hiệp

— Mẹ kiếp.. làm cái gì mà mày phải vất vả quá vậy ?

Minh Huy trợn mắt

— Vất vả cái gì ?

— Vất vả nói khô bọt mép như vậy ?

Minh Huy hơi ngượng, nhưng cái ngượng đó không đủ làm cho chàng ngừng cuộc nói

V Ợ C H Ồ N G S O N

Moa vất vả như vậy chỉ cốt để nói cho cậu hiểu rằng khi người đàn ông ăn nhiều, ăn ngon, chưa chắc đã phải là người đàn ông đó có chuyện gì vui...

Hoài Nguyên bĩu môi :

— Chỉ có thể thôi ?

Nhưng chàng cũng thấy mình vừa ăn quá nhiều, quá ngon lành thật và đó là một việc không nên làm nếu chàng muốn dấu không cho bạn biết chàng có hẹn với người đẹp đêm nay :

— Chỉ có thể mà thôi và để đi đến kết luận : nhà bác học Palov của Nga đã làm một cuộc thí nghiệm như sau. Ông có nuôi hai con chó. Một con thả chạy rong, một con bắt nằm một chỗ. Ông thí nghiệm coi con chó nào ăn nhiều hơn, tiêu hóa khỏe hơn.

Minh Huy ngừng lại, chàng cầm que tâm xỉa răng. Không chịu nổi « suýt-păng », Hoài Nguyên hỏi :

— Con nào tiêu hóa nhiều ?

Đôi lông mày của Minh Huy nhướng lên. Khi nói tới đôi lông mày tức là hai chiếc, nhưng cả hai không nhướng lên mà chỉ có một chiếc nhướng lên mà thôi. Minh Huy học cái kiểu nhướng lông mày này của Robert Taylor :

— Con chó nằm suốt ngày lại ăn nhiều hơn, lại tiêu hóa kỹ hơn con chó chạy rong.

— Thế nghĩa là ?

— Thế nghĩa là cậu nghỉ cho tôi vì vui mà

ăn nhiều là oan. Thật ra tôi ăn nhiều là vì buồn.

Cuộc tranh luận đi đến hồi kết cuộc.

Hoài Nguyên kết luận

— Sau cùng, mặc dầu mày vừa nói tổn mấy chục ký lô nước miếng, tao vẫn cứ nghi cho mày như thường.

Và chàng nhìn quanh phòng.

Tất cả những người ngồi trong phòng ăn này đều có đôi, tức là mỗi bàn có người đều có một người đàn ông và một người đàn bà. Bàn nào có hai người đàn ông thì có hai người đàn bà. Chỉ riêng có bàn của hai chàng trẻ tuổi là có trần sì hai chàng.

Hoài Nguyên cay đắng:

— Mẹ kiếp. Chúng nó gọi những thằng vào dancing ngồi một mình không có đào, không gọi em ngồi, bàn là « Tượng đồng Bôn Be ».. Kể thật đúng. Thằng nào đầu tiên ví những thằng vào dancing, nơi ai cũng có đôi, ngồi sô lô là tượng đồng Bôn Be đáng kể là một thiên tài vi von. Tượng Me Sừ Paul Bert ngồi ở vườn hoa lúc nào cũng chỉ có một mình. Hay thật. Một tượng Bôn Be đã là oi rồi, huống hồ bàn mình đêm nay lại có những.. Hai tượng đồng Bôn Be sống thế nào được...

Minh Huy không cay cú lắm vì chuyện phải ngồi làm tượng đồng Bôn Be tối nay, vì chàng biết chắc rằng lát nữa chàng sẽ được ngồi bên một bà đầm xòe thơm như mít Tây. Giọng nói cay đắng của Hoài Nguyên đổi sang hân học ;

VỢ CHỒNG NƠI SÓNG

— Bọn chúng say sưa với hạnh phúc, chúng mù quáng với cái hạnh phúc vợ chồng mới cưới rề tiền của chúng đến nỗi chúng không thấy có gì lạ trong phòng này ?

Tuy không muốn, Minh Huy cũng phải hỏi :

— Cái gì lạ ?

— Hai ông Bôn Be ngồi với nhau lạ chớ còn gì lạ nữa ? Ở đây theo nguyên tắc, ai cũng có vợ có chồng.. Vậy mà hai thằng mình ngồi lù lù, vậy mà chẳng ai nhận thấy cả. Chẳng ai lấy làm lạ.. Họ chẳng mù tịt là gì ?

Không muốn để bạn ngồi đây gây sự hoặc làm phiền người khác bằng những lời hằn học, cay cú đó Minh Huy đứng dậy

— Đi dạo mát một tua rồi về phòng ngủ :

Hoài Nguyên hăm hăm :

— Đêm nay mày ngủ.. Tao thức suốt đêm..

— Thức làm cái gì ? Thức để nhìn hạnh phúc kẻ khác à ? Không nên. Mày không đến nỗi hèn đến thế..

Đôi bạn đi bên nhau ngoài vườn khách sạn mờ ánh trăng đêm. Đây đó quanh họ, người ta đôi một ngồi bên nhau, từng đôi, từng cặp, ngả đầu, choàng vai, âu yếm, hôn hít nhau. Họ nhìn quanh, cố tìm, không chỗ nào có người ngồi một mình cả. Minh Huy nhìn đồng hồ tay : Đã gần tới giờ hẹn gặp Hồng Hạnh. Phải làm sao cho kẻ chán đời về phòng nằm ngủ...

V Ơ C H Ồ N G S O N

Nhưng dù có muốn đi lâu hơn, hai chàng cũng chẳng có nơi nào để đi. Muốn đi phải có chỗ cũng như muốn yêu phải có người. Hai chàng vừa thiếu chỗ lại vừa thiếu người. Vì vậy, chẳng cần bạn phải dục Hoài Nguyên cũng nói

— Đi lang thang nhìn hạnh phúc của người khác, chán thấy mồ. Hạnh phúc kẻ khác dù rẻ tiền, với mình cũng chẳng giá trị gì.. Thôi về phòng ngủ cho khỏe mắt..

— Nên lắm.. Giấc ngủ đem lại cho con người niềm tin và lòng yêu đời, Kẻ nào không ăn, không ngủ được trước sau gì cũng ốm nặng. Các cụ có câu : « Ăn được, ngủ được là tiên. Không ăn, không ngủ là tiên vất đi..»

Minh Huy sốt sắng tán thành ngay. Hai chàng rời vườn đêm trăng rằm để đi lên lầu khách sạn. Hoài Nguyên dọa :

— Lần này về Sài Gòn, tao thức liền một tháng, suốt đêm.

Minh Huy lại gật :

— Nên lắm..

Hoài Nguyên thắc mắc :

— Nhưng nếu không ngủ được thì làm thế nào? Từ ngày lên đây, vô công rồi nghề, mình đã ngủ nhiều quá rồi. Đêm qua tao đã trần trọc nuốt mất mấy viên thuốc ngủ !

— Tắm nước nóng sẽ ngủ ngon — Minh Huy khuyến cáo bằng một giọng chắc như đinh đóng cột — mất ngủ không gì bằng đi bộ và tắm nước

nóng.. Phòng có sẵn nước nóng mà ? Tội gì không tắm ?

Hai chàng vào phòng. Việc đầu tiên của Minh Huy là vào phòng tắm mở nước nóng chảy ào ào vào bồn. Chàng sửa soạn một bồn nước tắm cho bạn với vẻ sốt sắng, sung sướng được hầu cận chủ của những ông lão bệch trung nghĩa được tả trong tiểu thuyết của Lê Văn Trương.

— Nước « bông » lắm.. Sẵn sàng rồi. Vô đi.

Nhìn ra, Minh Huy thấy bạn cầm mấy quyển sách trên tay và đang đi ra cửa phòng. Chàng gọi giật bạn lại y như bên ngoài cánh cửa phòng này có nấp sẵn một tên sát nhân chuyên giết mướn và tên đó đang cầm khẩu súng Parabellum có gắn nòng hãm thanh dài thông, kiểu súng của điệp viên James Bond 007, chờ Hoài Nguyên thò đầu ra là bắn.

Hoài Nguyên dừng lại, tay chàng đã đặt lên trái dấm cửa phòng

— Đi đổi mấy cuốn tiểu thuyết về đọc.. Ở đây họ có thư viện. Về giao tế, khách sạn này chảnh lắm..

Hai tiếng « giao tế » làm cho Minh Huy rùng mình như bị điện giật :

— Không được đâu.. Đừng có đi.

Thái độ nghiêm trọng đến gần như là sợ hãi của bạn làm cho Hoài Nguyên ngạc nhiên :

— Sao lại không được ?

V O C H Ò N G S O N

Đột nhiên, nét mặt Hoài Nguyên chợt tươi lên. Chàng vừa chợt nhớ ra một chuyện gì thích thú :

— À. Hay quá. Mình biết quá. Vậy mà cũng quên.

Chàng búng mạnh hai ngón tay vào nhau làm phát ra những tiếng tách tách :

— ..Ở đây có một em thơm lắm.. Hình như em giữ nhiệm vụ giao tế... Em là bạn khá thân của Như Ngọc.. Mình có gặp em ở Sài Gòn hôm sắp làm lễ cưới. Em nói em về Sài Gòn dự lễ cưới của Như Ngọc và có vài chuyện gia đình.. Chắc hôm nay em đã về đây rồi. Bậy quá.. Tí xíu nữa thì mình quên mất em..

Yên trí là bạn chưa biết, Hoài Nguyên nòng nân quảng cáo :

— Moa quên chưa báo cho toa biết ở đây có một em thơm lắm, chưa chồng. Bạn thân của Như Ngọc. Tên là Hồng Hạnh..

Minh Huy lừng khừng

— Hồng Hạnh... « public relation » chớ gì ?
Tưởng ai...

— Toa biết nàng rồi ư ?

— Hồng Hạnh thì ai không biết. Cả nước biết... Em tinh lắm, lẳng mạn. Lịch sự. Được lắm. Phải cái em giao du hơi nhiều với Mèo... Mèo và lính cao cấp. Cả nước biết thành tích của em. Có điều hình như em... có cái số đặc biệt ly kỳ lắm thì phải. Đàn ông gần em thế nào cũng

bị « thân bại, danh liệt ». Tướng đang giữ vùng mà chơi với em thì mất vùng, trở thành Tướng không có quân hoặc xách va ly đi Đại sứ. Nhà buôn chơi với em thì vỡ nợ mất nghiệp. Thường dân không có gì để mất cả, chơi với em thì mất đầu. Đã có thằng bắn nhau chết vì em rồi đó.

Hoài Nguyên ngơ ngác :

— Trông em đang hoảng lắm mà ?

— Đang hoảng lắm chứ. Chỉ phải cái khoái chơi với Mễ. Không biết mày sao chứ... tao thì em nào đã có Mễ dính vào, nhất là em nào lại khoái Mễ là không có tao rồi... Tao xin phép cho.

— Tao không tin em lại có thể như vậy.. Để tao phải mở cuộc điều tra về em mới được.. Nếu em quả như vậy, đời nào em lại có thể là bạn thân của Như Ngọc..

— Như Ngọc làm sao biết được ? Thấy mình « xát xà bông đen » Hồng Hạnh quá kỹ, có phạm đến thanh danh của Như Ngọc và đó là một điều không nên Minh Huy nói gở cho nhẹ bớt. Người ta vẫn có thể là bạn mà không giống nhau về đời tư... Vả lại họ ở xa nhau. Có thể họ thân nhau từ ngày họ còn đi học. Chỉ cần vài năm là đủ đời khác toàn diện một người đàn bà..

Việc gọi tên Như Ngọc quá nhiều làm cho Hoài Nguyên nhớ đến nàng. Chàng chán nản trở vào giường.

Minh Huy dục

— Tắm đi kéo nước nguội..

Chưa bao giờ Hoài Nguyên thấy bạn lo lắng đến mình như vậy.

Lợi dụng lúc bạn nằm vật trên giường, mắt nhắm nghiền, Minh Huy lén ra khỏi phòng.

Mười lăm phút sau, Hoài Nguyên mới dậy nổi. Chàng uể oải cởi đồ. Chàng mở tủ lấy bộ pijama mới và chàng giặt mình khi thấy bộ áo ngủ mỏng tanh của Như Ngọc — bộ áo hầy còn nguyên mới mà chàng định tặng nàng để nàng bận đêm động phòng hoa chúc — treo trong tủ. Chàng đã mở phải cánh tủ chỉ treo có mỗi chiếc áo của Như Ngọc, người vắng mặt.

Hoài Nguyên, chú rề rục, như bị thôi miên vì làn lụa mỏng...

Bàn tay chàng tự động đưa lên, vờn nhẹ ngực áo... Một cử chỉ vuốt ve đầy yêu đương, âu yếm.

Chàng rút tay lại như sờ phải lửa. Miệng chàng lầm bầm : « Không. Mình không thể thua nàng... Nàng có thể xa mình được, tại sao mình lại không thể chịu nổi cảnh xa nàng ? Mình phải mạnh hơn nàng chứ ? »

Cái giặt mạnh tay của chàng làm cho tấm áo rung động, như nó có hồn và nó đang kêu gọi chàng, nó đòi hỏi được vuốt ve.

Không chống cự được nữa, Hoài Nguyên lao đảo đi lại nơi đặt máy điện thoại. Chàng nhắc lên và gọi hối hả như phòng có hỏa hoạn :

— Gấp.. Gấp... Cô làm ơn cho tôi gọi ngay về Sài Gòn. Tôi muốn nói chuyện ngay với cô Như Ngọc.

V Ợ C H Ồ N G S O N

Chàng buông máy xuống để chạy đi tìm cuốn sổ Agenda trong túi áo, lật vội đến trang có ghi số điện thoại nhà riêng của Như Ngọc.

Căn phòng đóng kín cửa không có gió thổi vào.. Vậy mà kỳ lạ thay, chiếc áo trong tủ vẫn rung rinh như vậy gọi..

Trong khi chờ đợi Sài Gòn trả lời, Hoài Nguyên nhẩy vào bồn tắm.

Nước đã nguội nhưng Hoài Nguyên đang cần nước lạnh để làm dịu sự đòi hỏi yêu đương đang bốc lửa trong cơ thể và trong tâm trí chàng..

Trong phòng tiếp tân, Minh Huy đi đi, lại lại. Chàng hồi hộp chờ đợi Hồng Hạnh xuất hiện.

Chàng nhìn đồng hồ tay, đốt một điếu thuốc lá, rít vài hơi, dụi điếu thuốc vừa mới bắt khói vào đĩa gạt tàn trên quầy tiếp tân, đi đi lại lại vài bước rồi lại đốt một điếu thuốc lá khác.

Chàng thò đầu vào phòng điện thoại :

— Cô làm ơn cho tôi gọi lên phòng cô Hồng Hạnh..

Cô Mai, nữ điện thoại viên của khách sạn, đang bận túi bụi trước cái máy có nhiều dây điện, nhiều lỗ cắm và những ngọn đèn đỏ. Mai giơ một tay lên vừa để ngăn ông khách bên ngoài đừng nói vừa để ra hiệu cho ông ta chờ mình.

Mai bận rộn nói vào máy :

— Sài Gòn ? Sài Gòn ? Cô Như Ngọc ạ ? Cô làm ơn giữ máy.. Ông Hoài Nguyên ở khách sạn chúng tôi muốn nói chuyện với cô.

Minh Huy trở mắt nhìn cô điện thoại y như cô này chịu trách nhiệm về việc Hoài Nguyên đã chịu thua Như Ngọc và đang gọi điện thoại về đầu hàng. Như vậy là Hoài Nguyên đã thua. Y đã không chịu đựng nổi cuộc thử thách.. Bao nhiêu công lao giữ cho y xa người đàn bà đó tới đây là vứt đi hết. Nhưng Hoài Nguyên có thể đã chịu thua nhưng Minh Huy chưa chịu thua.. Chàng phải hành động..

Chàng ào ào chạy trở lên lầu.

Tới đầu thang lầu, chàng đụng phải một thiếu nữ đi tới.

Người đó là Hồng Hạnh.

— Xin lỗi.. Tôi.. Chàng nắm lấy tay nàng. Hồng Hạnh làm ơn chờ tôi. Tôi trở lại ngay..

Như người bị ma đuổi, Minh Huy chạy bay lên lầu. Tới đầu hành lang chàng thấy chị hầu phòng đang mở cửa phòng Hoài Nguyên.. Chàng đẩy chị ta ra để nhảy vào phòng trước.

Hoài Nguyên đang nằm trong bồn tắm.

Máy điện thoại chưa kịp reo chuông gọi, Minh Huy nhắc ngay ống nói lên. Chàng nghe tiếng Mai nói trong máy :

— Ông Hoài Nguyên.. mời ông nói chuyện :

— Ông Hoài Nguyên hả.. ? Ông không có đây.

Chị hầu phòng can thiệp ngay. Chị nhìn Minh Huy bằng đôi mắt có nhiều nghi ngờ, chị chỉ tay vào phòng tắm :

— Ông ấy ở trong này.

Có sự chứng kiến của chị hầu Minh Huy không làm sao khác được, hơi ngượng, chàng đặt máy xuống bàn :

— Chắc vậy. Để tôi coi..

Chàng mở cửa nhìn vào. Hoài Nguyên nhìn ra. Đôi bạn nhìn nhau vài giây đồng hồ. Đường như nét mặt của Minh Huy có đề lộ vài nét gì đó làm cho Hoài Nguyên biết rằng việc làm yếu đuối của mình đã bị bạn biết chàng ngượng ngừng :

— Moa vừa làm một việc không mấy bảnh.. Tại vì cái áo ngủ của nàng nó khiêu khích moa..

Minh Huy tỏ thái độ thông cảm, chàng dơ tay ngăn bạn :

— Hiểu rồi. Bắt liên lạc với Sài Gòn được rồi đó..

Lời nói thông cảm nhưng vẻ mặt lại lạnh như tiền của Minh Huy chỉ làm cho Hoài Nguyên thêm bối rối và thắc mắc. Minh Huy tiếp :

— Có nàng rồi đó. Tắm mau đi ra mà nói chuyện..

Minh Huy đi trở lại trước.

Chị hầu phòng vẫn còn đứng đó, chị muốn nhìn, muốn biết thêm một ít chuyện riêng của hai thầy khách khó hiểu, kỳ dị này để xuống nói lại với cô Mai. Chị dương mắt nhìn một thầy hằm hằm mở máy Radio Transistor nhỏ xíu cho âm thanh lớn hết cỡ. Chị thấy thầy này có vẻ « điên »

Minh Huy đặt chiếc radio sát vào ống điện thoại rồi nhắc ống nói lên tai, nói bằng một giọng vui vẻ ;

— A Lô.. Đây là phòng riêng của cậu Hoài Nguyên Công tử Hà Nội đây..? Ai hỏi đó ? Xin lỗi.. Làm ơn nói lớn dùm.. Ở đây đang có một cuộc vui. Ai ? Đề đến mai gọi cậu Hoài Nguyên được không ? Bởi vì đêm nay cậu ý đang.. dzui.. Dzui quá là.. dzui.. Âm nhạc, đàn bà đẹp.. Các cô ấy cứ níu lấy y như là.. ruồi níu miếng mít chín..

Chị hầu phòng tròn xoe mắt khi thấy ông khách cười phá lên và nói với người vô hình :

— Ê.. Mạc Ta. Mạc Ta.. Biểu Tuyết nó buông Hoài Nguyên ra. Cho nó ra đây trả lời điện thoại đi nè.. Có người gọi điện thoại cho nó từ Sài Gòn lên.. Ê.. Nguyên.. Mà có điện thoại này.., Ai hỏi ? Làm sao tao biết ? Ha.. Ha.. Ha.. Tuyết ơi.. Ềm làm anh buồn cười quá xá.. Chịu hông có nôi.. hi.. hi.. Xin lỗi.. Cô làm ơn giữ máy. Tôi lôi cổ thằng Hoài Nguyên ra đây nói chuyện với cô ngay. Hoài Nguyên đang bận tiếp mấy cô bạn gái. Mấy cổ phá vui quá. Nè, cô gì nhỉ ? À. Tôi nhớ ra tên cô rồi.. cô Mạc Men. Cô làm ơn vặn nhỏ dùm cái tape recorder xuống dùm tôi tí. Nhạc lớn quá tôi lơ phôn nghe không được. A lô. Mấy cô ni cứ tưởng Hoài Nguyên nó là Nhà sản xuất điện ảnh tới đây tìm ngoại cảnh để quay phim. Xi Nê Mát Cốp. Các cổ khoái trở thành nữ minh tinh nhà táng lắm. Cho nên các cổ cứ bám riết lấy hần. Dứt không ra. Nè Hoài Nguyên. Đã biểu có tôi lơ phôn mà. Kỳ quá.

Minh Huy làm cứ y như thật. Chị hầu phòng cũng tưởng như quanh chị đang có nhiều cô gái lăng lơ, táo bạo đùa nghịch. Chị nhìn

V Ợ C H Ồ N G S O N

quanh một lần nữa cho chắc. Khi biết chắc là trong phòng chỉ có mình chị, ông khách kỳ cục, cái radio đang mở hết cỡ và máy điện thoại, chị hốt hoảng lùi ra cửa.

Minh Huy vẫn sốt sắng biểu diễn màn kịch độc thoại

— Ánh Hoa. Em kéo dùm Mac Ta ra khỏi cái ghế đó cho Hoài Nguyên nó đứng dậy đi. Kỳ quá hà. Ha. Ha. Ba em to như thế đè nó thì nó nghẹt thở nó chết cứng còn gì. Mac Ta. Kỳ quá. Nhờ cô Tuyết bỏ Hoài Nguyên ra cô lại đè luôn lên chúng nó. Say hết rồi hả. Sâm banh uống cho lắm vào.

Chị hầu phòng đi ngang chỗ ông khách đang ngồi với ống điện thoại trong tay, Minh Huy chọc ngón tay vào không khí, chỗ gần cạnh sườn chị hầu. Tuy chàng chỉ mới chọc gió thôi, như bị «chỉ phong» của chàng đánh tới, nói theo ngôn ngữ kiếm hiệp — chị đàn bà ré lên nghe rợn người..

Giọng nói giận dữ của Như Ngọc vang lên bên tai Minh Huy

— Cái gì đó? Bộ mấy người giết nhau ở đó sao?

Minh Huy không cần giữ gìn, chàng cười vang khoái trá:

— Ha.. Ha.. chi vậy cưng.. Sao cưng la dữ vậy..

Chàng đưa ống nói vào mặt chị hầu.

Chị này la như người sắp bị xâm phạm tiết hạnh tới nơi :

— Đứng xa tui ra. Đừng có lại gần tui.

Chị đàn bà lùi dần, lùi dần. Nhưng vì bị Minh Huy chặn đường, chị không lùi ra cửa phòng mà lại lùi về cửa phòng tắm. Minh Huy xách ống điện thoại dò từng bước theo chị đàn bà.

Chị đàn bà lại thốt ra một tiếng « ré » nghe muốn thủng lỗ nhĩ khi lưng và mông chị chạm vào lưng và mông Hoài Nguyên. Chàng này từ từ trong phòng tắm đi ra và quay lưng lại để đóng cửa.

Hoài Nguyên cũng không hiểu có chuyện gì xảy ra trong căn phòng khách sạn này. Chàng bực tức khi thấy chị đàn bà lạ hoắc có vẻ là hầu phòng này trợn mắt nhìn chàng.

Vì tiếng nhạc radio quá lớn, Hoài Nguyên cũng phải nói như hét :

— Đi đâu ? làm gì đây ?

Chị đàn bà cũng hét :

— Vô. Mần, giường ngủ.

Minh Huy nở nụ cười hài lòng khi chàng biết chắc những lời trao đổi vừa rồi giữa Hoài Nguyên và chị đàn bà đều lọt vào ống điện thoại do chàng cầm dở ra y như một phóng viên cầm ống thu thanh đi vào tận mặt thiên hạ để thu tiếng thiên hạ nói. Chàng biết chắc là ở tận Sài Gòn nóng nực, bực bội xa títt mù dưới kia,

Như Ngọc nghe rõ những lời trao đổi đó cũng như chàng vậy. Nụ cười hài lòng của Minh Huy nở lớn khi chàng nghe rõ tiếng « hừ » của Như Ngọc vang lên trong ống nói.

Hoài Nguyên lại la :

Đi ra.. lúc khác. Người ta đang bận.

Minh Huy phụ họa :

— Ra. Lát nữa vô, nghe cung.

Chị hầu phản đối :

— Không.. có cung.

Chị tong tong đi ra khỏi phòng như bị ma đuổi.

Minh Huy chỉ tay vào ống điện thoại. Hoài Nguyên chợt nhớ chuyện chàng gọi về Saigon và người đang chờ ở đầu dây bên kia có thể là Như Ngọc. Chàng vồ lấy ống nói

— Như.. Như.. Ngọc ? Phải. Như Ngọc không ?

— Không có. Như Ngọc... gì hết. Nàng hét lên trong ống nói. Anh quá lắm ghen. Anh chỉ trêu tức tôi phải hôn. ?

Hoài Nguyên choáng váng mày mặt vì giọng nói đầy căm thù của người yêu, giọng nói mà từ mấy đêm ngày nay chàng tưởng nhớ

— Ai.. ai trêu tức Ngọc ??

— Anh chứ còn ai nữa. Anh lên đó chơi bởi.. Chưa đã.. anh còn gọi điện thoại về cho tôi biết là anh đang chơi bởi đây.. Không ngờ anh lại tồi tàn, đốn mạt đến vậy.. anh đang vui

thì cứ việc vui đi.. Gọi tôi làm chi?? Đừng có bao giờ nhìn mặt tôi nữa.. Tôi sẽ.. Không.. bao giờ thêm nói chuyện với anh nữa.!!

Như Ngọc chấm dứt cuộc điện đàm bằng một cái đập máy làm cho Hoài Nguyên cảm thấy ù tai.

7

Rất chậm, Hoài Nguyên đặt ống nói xuống máy, chàng thê thảm nhìn bạn và nói với người bạn thân nhất đời chàng bằng cái giọng mà một nhà lãnh tụ thường dùng để nói với các đàn em.— «Đảng mình bị cúp viện trợ» hoặc, như giọng của các ông chủ báo khi nói — «Báo mình bị... đóng cửa vĩnh viễn»:

— Nàng... từ chối, nói chuyện với tao??

Hoài Nguyên vẫn còn bàng hoàng không hiểu tại sao Như Ngọc lại đáp ứng thiện chí nổi lại đường tơ của mình bằng hành động đầy hận thù như nàng vừa làm.

Minh Huy đã tắt radio.

Yên lặng trở lại trong căn phòng khách sạn.

— Hơi tệ... Minh Huy lắc đầu và thở dài—. đàn bà tàn nhẫn thật!! Đàn bà tàn nhẫn hơn đàn ông nhiều. Khi đàn bà tàn nhẫn, không một sinh vật nào đi hai chân hoặc bốn chân trên mặt đất này có thể tàn nhẫn bằng...

Hoài Nguyên thần thờ:

— Tao đã chịu đầu hàng... Tao gọi điện thoại về cho nàng để nói với nàng rằng tao... nhớ thương nàng.. Vậy mà nàng lại không thêm nói chuyện với tao..

Minh Huy vỗ vỗ lên vai bạn !

— Mà thấy tao nói có lý không ?? Mà còn đuổi theo Như Ngọc, nàng còn lảng tránh mày. Tình yêu như cái bóng. Mình đuổi bóng, bóng chạy đi. Mình cứ đi đường của mình, bóng nó bắt buộc phải theo mình.

Cơn uất hận dâng lên tràn đầy lồng ngực làm cho Hoài Nguyên trở thành nòng nài :

— Mày nói đúng.

Minh Huy «bốc thuốc» như máy

— Mày phải làm sao cho nàng chạy theo mày. Mày phải tỏ ra.. mạnh, vui, yêu đời.

Hoài Nguyên nhắc lại yếu xiêu.

— Đúng. Tao phải mạnh, vui, yêu đời.

Thấy bạn đi ra cửa, Hoài Nguyên gọi với

— Đi đâu thế ?

— Ở yên đó. Tao đi tìm gói thuốc lá trở lại ngay Minh Huy chỉ tay vào giường. Lên giường nằm cho ấm đi. Mới tắm xong, đừng có phong phanh vậy. Tao về ngay..

— Về mau ghen.

Chàng thanh niên thấy mình cần phải « mạnh vui, yêu đời » nhảu nhó như một chú bé con lạc mẹ.

— Tao chịu cô đơn chưa nổi đâu. Đi đâu về đây mau mí tao. Cho tao đỡ buồn..

Mười phút sau Minh Huy đã đi, bên cạnh người thiếu nữ chàng thấy là đẹp, sang quynh rũ nhất Đalat trên con đường trải đá vòng quanh khách sạn. Họ đi dưới rừng thông, đêm sáng trắng, gió rì rào, thông reo và chàng trẻ tuổi phải đem hết can đảm và kiên nhẫn ra xử dụng để khỏi ôm chầm lấy Hồng Hạnh mà hôn như cần đôi môi mọng của nàng.

Hồng Hạnh bận cái robesac bằng một thứ vải bông chắc là màu hồng. Gặp ánh trăng, màu áo của nàng có màu sắc lung linh, thần tiên khó tả. Hai cánh tay nàng để trần và một phần ngực của nàng cũng trần. Những da thịt ấy lồ lộ dưới ánh trăng. Huy thấy nàng lúc thì như thật to con, to như Ursula Andress trong phim « Điệp viên James Bond đánh Thầy Nô », lúc thì lại nhỏ xíu, nhỏ như một nữ sinh mười bảy tuổi. Sự thật thì nét mặt và khuôn mặt của Hồng Hạnh quynh rũ Minh Huy nhiều hơn cả. Đây là lần thứ nhất chàng gần một người thiếu nữ có khuôn mặt « vừa hiền biết, vừa ngây thơ ».

Minh Huy đã gặp và đã yêu nhiều người thiếu nữ. Đa số các nàng đó đều « thộn » hoặc kiêu kỳ, hoặc ngờ nghệch và những cuộc giao thiệp chỉ có mục đích là thực hiện một hoặc vài cuộc ái ân với các nàng. Dù có nói chuyện, câu chuyện cũng chỉ là để dọn đường cho cuộc gần nhau xác thịt mà thôi.

Lần này, với Hồng Hạnh... thoát đầu Minh Huy cũng chỉ có nghĩ đến việc gần nàng để có thể làm ái ân với nàng. Nhưng chỉ mới đi dạo với nàng đêm nay dưới trăng thanh, gió lạnh

V Ợ C H Ồ N G S O N

này của núi đồi Đà Lạt, chàng đã thấy hồn vía ngàn ngơ, bàng hoàng chẳng đâu vào đâu cả..

Chàng cảm thấy rõ ràng là tâm trạng chàng có một cái gì thật khác. Ít nhất, nó cũng khác nhiều với trạng thái tâm hồn chàng khi chàng đi chơi với những người con gái trước đây đã đến trong đời chàng..

Đi bên cạnh Hồng Hạnh trên lối đi thật đẹp từ ngày lên tới đây chàng chưa hề đặt chân trên con đường này. Minh Huy vừa cố gắng tỉnh trí để nói chuyện trăng gió, trời đất với nàng, vừa cố gắng tìm hiểu chính chàng, tìm hiểu để chọn một hướng đi..

Tại sao đêm nay chàng lại xúc động thế này?

Dường như kính trọng người thiếu nữ này? Nếu bây giờ họ ngồi lại dưới rừng thông kia, nàng dựa lưng vào ngực chàng, chàng có hôn nàng hay không? Hôn nàng? Việc đó là việc mà Minh Huy làm như máy đối với những người thiếu nữ trước đây, nhưng việc đó làm cho chàng ngàn ngại đêm nay.

Phải chăng đêm nay Minh Huy có phản ứng kỳ lạ ấy là vì ở đây quá ít đàn bà chưa chồng?

Không có lý lắm. Chàng mới từ Sài Gòn lên đây được mấy ngày mấy đêm, chàng đâu có thêm khát đàn bà đến cái độ vừa gặp đàn bà là đã cung kính đặt nàng lên ngôi thần tượng Nữ Sắc?

Minh Huy phân vân, chàng suy nghĩ mãi mà vẫn chưa biết phải có thái độ nào với Hồng Hạnh. Trong khi đó ánh trăng làm cho bóng họ

V Ơ C H Ồ N G S O N

chạm vào nhau trên mặt đường sỏi đá, mùi hương thơm ngậy ngất, mùi da thịt sạch, mạnh của người thiếu nữ theo gió phảng phất bay qua chàng..

Hồng Hạnh là người gợi chuyện đề nói:

— Anh có tin rằng Như Ngọc và anh Hoài Nguyên có thể sẽ đoàn tụ được không ?

Y như một người bạn quý nhất đời, Minh Huy khiêm nhượng

— Tôi tin như vậy, tôi cố gắng hết sức đem họ trở lại gần nhau.

— Anh bỏ qua đừng đề ý nhé.. Vậy mà Hạnh cứ tưởng là anh không tán thành cuộc hôn nhân của anh Hoài Nguyên..

Bị nói trúng tim đen, Minh Huy giật mình, chàng nhìn qua dò xét nét mặt của người thiếu nữ. Nàng có vẻ thành thật chứ không có nét gì riếu cợt :

— Sao Hồng Hạnh lại nghi cho tôi như thế ?

Nàng cười nhẹ như để xin lỗi

— Hạnh đọc được những điều ấy trong sách vở. Hạnh đọc sách về tâm lý người đời mà. Sách là sách và đời là đời, là thế đó. Chẳng phải cái gì viết trong sách cũng là đúng..

— Hạnh đọc thấy gì trong sách ?

— Hạnh có đọc một đoạn viết về tâm lý của những người thanh niên độc thân sống chung với nhau. Những người bạn này thường không

muốn thấy nhau đi lấy vợ. Họ muốn bạn họ cứ sống độc thân như họ mãi. Họ coi việc một kẻ trong bọn bỏ đi lấy vợ là một hành động đào ngũ, phản bội nữa.

Minh Huy nghĩ thầm : « Đúng bỏ mẹ. Tên tác giả cuốn sách tâm lý đó chắc hẳn đã từng sống qua cái hoàn cảnh của mình. Nhưng mình.. phá không phải vì ghen với hạnh phúc của bạn mà phá. Mình phá cuộc hôn nhân của bạn là vì mình thấy rõ thằng bạn mình nó mù quáng, nó lao đầu xuống sông, vào đầu xe hỏa. Nó sắp khổ. Vì vậy, mình phá nó là để tránh cho nó cái khổ ».

Tuy nghĩ thế nhưng chàng chỉ nói :

— Hồng Hạnh nói không sai lắm đâu. Cũng có khi những người bạn trai sống quá thân với nhau có phản ứng như vậy khi một người trong bọn bỏ đi lấy vợ, ở riêng. Nhưng đó không phải là trường hợp của tôi. Hạnh quên rằng tôi là người lính, sống rừng bụi, tôi có thể sống nay chết mai.. Các bạn của tôi còn có rất ít.. Nguyên nó là một trong số những người bạn thân nhất, lâu đời nhất của tôi. Chúng tôi chơi với nhau từ ngày còn nhỏ tí.. Mỗi lần nghỉ phép về thấy bạn sống xô bồ, nay cô này mai cô nọ, tôi rất buồn.. Nếu thấy nó có gia đình yên ấm, hạnh phúc, chắc tôi sẽ sướng hơn cả nó. Sung sướng và an tâm nữa..

Trong giây phút ấy, Minh Huy trở thành rung động thật sự.

V Ợ C H Ồ N G S O N

Giọng nói của chàng có những âm thanh rung động vừa phải. Minh Huy nói sai sự thực nhưng lúc đó, chàng yện trí rằng đó là sự thực. Trường hợp của chàng là một trường hợp « lộng giả thành chân ». Việc những nữ kịch sĩ đóng những vai đau thương rồi bỗng dưng thấy đau thương thật, khóc thật, buồn thật trên sân khấu, trước máy quay phim là như vậy.

Hồng Hạnh bị lây sự « thành thật và xúc động » của Minh Huy

— Hạnh có thể làm gì giúp được anh trong việc làm cho hai người bạn của chúng mình có hạnh phúc được chăng ?

Tuy xúc động nhưng Minh Huy vẫn không quên được ái tình.

— Hai chúng ta có thể làm được việc này để giúp họ.

— Việc gì anh ?

— Hoài Nguyên nó yêu Như Ngọc. Điều ấy tôi thấy rõ. Có điều nó lại không tin tưởng ở tình yêu.

— Yêu mà lại không tin ở tình yêu ? . Thế thì chúng mình làm gì để giúp anh ấy được ?

— Chúng ta, Hồng Hạnh và tôi, có thể yêu nhau. Giả vờ thôi, để cho Hoài Nguyên nó thấy là chúng mình sung sướng.. Nó sẽ nghĩ tới tình yêu của nó. Nó sẽ nghĩ tới chuyện nếu nó gần Như Ngọc, n - u có Như Ngọc ở bên, nó cũng có thể sung sướng ngang như chúng mình..

Hồng Hạnh cười nhẹ..

Minh Huy sẽ không ngạc nhiên lắm nếu Hồng Hạnh cười phá lên hay cười vào mũi chàng, nói thẳng cho chàng biết là gian ý gạ gẫm « đưa nàng vào xiếc » của chàng quá lộ liễu..

Dù có bị lật tẩy, chàng vẫn cứ phải nói thế, phải làm thế. Tình yêu như một ván bài Xi. Muốn ăn to phải liều, đôi khi phải tháu, và đôi khi ăn to, đôi khi vỡ mặt. Đó là chuyện thường.

Chàng không thể ở lại đây được nhiều ngày. Dù Hoài Nguyên nó không nổi điên lên xách va li ra máy bay một mình, chàng cũng chỉ có thể ở đây được nhiều lắm là một tuần lễ.

Đi lâu quá, chủ nhiệm Văn Diệu tham công, tiếc việc, không bao giờ nuôi một nhân viên nào làm ít hơn đồng tiền lương — dù Văn Diệu trả rẻ mạt và chỉ có «gái» là lấy được tiền của Văn Diệu — sẽ làm điên lên, y như sự vắng mặt của nhân viên là một việc quan trọng nhất đời..

Câu nói sau đó của Hồng Hạnh làm cho Minh Huy tạm yên lòng :

— Anh tốt với bạn quá đi..

Chàng yên lòng vì không bị Hồng Hạnh cười vào mặt, nhưng ngay sau đó chàng lại lo âu : Nàng có thể bị chạm tự ái «Anh chỉ giả vờ yêu tôi vì việc đó có lợi cho bạn của anh thôi sao ? » Nàng có thể nghĩ hoặc nói thẳng ra như vậy. Khó. Thật khó.. Việc lấy lòng đàn bà đẹp không dễ như nhiều anh văn sĩ còn tưởng tượng ra để viết tiền thuyết cho rằng đàn ông cứ gặp đàn bà là được yêu văng tề, yêu vung tí mệt..

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Hồng Hạnh đừng giận nhé...

— Có gì đâu mà Hạnh giận anh nhỉ.

Khuôn mặt dưới ánh trăng mà chàng trẻ tuổi hào hoa thấy đó là một khuôn mặt nữ sinh, đa tình nhưng còn ngây thơ, một bông hoa chưa nở, một hỏa diệm sơn chưa nổ..

Hồng Hạnh thật đáng yêu.. Không cần phải giả vờ, tôi cũng có thể yêu Hồng Hạnh.. Yêu đến có thể chết ngay được.. Nhưng tôi thấy tôi không có quyền...

Chàng bỏ lửng câu nói để thở dài.

Nàng co vẻ thắc mắc...

Rất có thể là lúc đó nàng nghĩ tới trường hợp không thể yêu được của nhân vật trong tiểu thuyết « The Sun also rise » — Tác giả Ernest Hemingway. Vì một tai nạn chiến tranh, người thanh niên trong tiểu thuyết « không thể yêu được về xác thịt ». Mà không yêu được về xác thịt tức là.. không yêu được.

Nàng hỏi nhẹ như hơi thở

— Sao anh..

Nàng dừng bước, chàng dừng bước.

Quanh họ, trăng đêm tràn đầy như một biển trắng. Chỉ có gió thổi thông reo. Họ đứng trong ánh trăng « Đôi bờ vai áo lạnh.. Được ôm tấm thân này trong tay chắc là ấm lắm » Những ý nghĩ trôi qua óc họ : « Tại sao chàng lại không yêu được ? Không có quyền yêu thật là nghĩa gì ? »

V Ợ C H Ồ N G S O N

Chàng quay lại để đứng đối diện nàng.

Trên mặt đất, hai cái bóng thân nhau hơn gần nhau hơn là hai người thật bằng xương bằng thịt..

Chưa bao giờ đời họ có đêm trăng đẹp đến thế..

Chàng ngập ngừng :

— Tại vì... cuộc đời của tôi.. Vợ là súng, con là đạn.. Nói ra thì có vẻ giả dối.. nhưng sự thực là thế.. Tôi có thể chết bất cứ ngày nào, vì vậy dù có yêu, Hồng Hạnh.. Tôi xin lỗi.. dù có yêu ai đến chừng nào đi chăng nữa, tôi cũng không dám để lộ cái tình yêu ấy.. Tôi không có quyền làm như thế..

Hồng Hạnh cảm động. Người chiến sĩ đẹp trai này chắc chắn phải là một sĩ quan chỉ huy, ít nhất cũng là Trung Tá, chắc chàng đánh giặc hăng lắm và chàng đã nói đến tên nàng.. Tuy chàng, có chữa lại, nàng vẫn nghe y nguyên câu chàng nói là : «.. Dù có yêu Hồng Hạnh đến chừng nào đi chăng nữa, tôi cũng không dám nói..».

— Tình yêu đi đôi với cuộc sống nàng khẽ nói như để an ủi, để khuyến khích chàng còn sống ngày nào, chúng ta còn có quyền yêu ngày đó..

Nhưng Hồng Hạnh cũng không đến nỗi khờ khạo lắm, nàng mỉm cười và nói một câu mơ hồ :

— Anh.. ghê lắm. Lẽ ra Hồng Hạnh không nên đi chơi một mình với anh như thế này..

Minh Huy ngắt một cánh lá dừa dài. Chàng cuộn cuộn thật nhanh và khéo léo cuộn cánh lá theo ngón tay,

Hồng Hạnh tò mò :

— Anh làm chi vậy ?

— Chờ coi. Một thói quen mà tôi học được ở trong rừng. Nhiều lúc ngồi chờ địch, buồn chán không biết làm gì cho qua thời giờ, anh em chúng tôi bày ra trò ngắt lá rừng, kết lại thành những con thú..

Chàng nói và làm y như chàng là một chiến sĩ quanh năm sống trong rừng già thật sự chứ không phải là một anh nhà báo may mắn được làm trong toà soạn một tờ nhật báo bán chạy, chỉ tiền tương đối khá và no đủ từ cả mười năm trời nay ở giữa thủ đô Sài Gòn :

— Làm mãi thành quen tay..

Cánh lá dừa cuộn lại trên những ngón tay chàng đã trở thành có cái hình thù của một con cúp bê. Tuy không giống lắm nhưng với một chút tưởng tượng, Hồng Hạnh cũng có thể nhìn ra chàng định chế tạo một con cúp bê bằng lá dừa. Chàng ngắt một cánh lá thứ hai làm tóc và váy cho cúp bê..

— Xong rồi.. Một con cúp bê cây nhà, lá vườn đặc biệt Giao Chỉ.. Cô sẽ không thể mua được con cúp bê này ở bất cứ đâu, với bất cứ giá nào..

Chàng trao cúp bê cho nàng.

— Giới thiệu với cô.. đây là cúp bê Hồng Dung, em gái của cúp bê Hồng Hạnh.. Cô bé này có nhiệm vụ đi theo đề..

—.. Đề làm kỳ đà cản mũi ?

—.. Đề bảo vệ an ninh cho cô cúp bê chị..

Hồng Hạnh dơ con cúp bê lên cao, nàng suýt soa :

— Anh khéo tay quá. Đẹp ghê..

Minh Huy nghĩ thầm : « Anh còn làm được nhiều trò khéo tay nữa Khéo lắm kia.. » nhưng nhìn vẻ mặt ngây thơ, hồn nhiên lúc đó của Hồng Hạnh dưới ánh trăng vẻ mặt gần như là cao thượng, đẹp tuyệt vời và trong trắng chàng tự thấy vấu hổ vì ý nghĩ xác thịt dơ dáy, bỉ ổi của mình.

không nghĩ bần nhưng Minh Huy thấy chàng có thể làm những việc thuộc về tình yêu không bần thủ dơ dáy chút nào như hôn nàng, như nói rằng chàng yêu nàng.

Chàng và nàng đã đứng sát vào nhau, giữa họ chỉ còn có con cúp bê.

Chàng định ghé môi hôn lên má nàng, nàng đưa nhẹ con cúp bê cho nó chạm vào môi chàng :

— Ê.. coi chừng.. Hồng Dung nó không bằng lòng, nó về mách má thì chết ạ.

Chàng hôn nhẹ lên con búp bê và do đó, hôn được lên mấy ngón tay của nàng.

— Mấy cô nhỏ này là ghê lắm — chàng nói — mấy cô là chuyên ghen với chị..

Chàng hôn lên má nàng. Mùi cam nho làm cho chàng ngây ngất. Chiếc hôn chuyền dần từ trên gò má xuống tới môi nàng. Hồng Hạnh không « cộng tác », tức là không hôn lại nhưng nàng cũng không phản đối tức là không đẩy chàng ra.

V Ợ C H Ồ N G S O N

Chính Minh Huy là người phải tự động chấm dứt cái hôn.

Chàng thấy trong chàng rạo rức một cái gì khó tả. Cái rạo rức đó dâng lên mạnh như sóng biển. Chàng biết nếu chàng không tự làm cho nó ngừng lại rất có thể làn sóng đó sẽ cuốn chàng đi, sẽ làm cho chàng không còn tự chủ được nữa và chàng sẽ làm những cử động bê bối, quá trớn, không đúng lúc và chàng sẽ bị người thiếu nữ đa thịt thơm phức này khinh bỉ.

— Chúng ta làm việc này cho.. Hoài Nguyên..
Ngây thơ một cách dễ sợ và quyến rũ đến một mức độ kinh hồn, động phách, Hồng Hạnh mỉm cười :

— Nếu làm cho Hoài Nguyên thì em... bằng lòng..

Lập tức Minh Huy ôm lấy lưng nàng, xiết nàng lại và hôn nàng lên môi. Cái hôn nặng nề đầy dục tình..

Quanh họ chỉ có tiếng thông reo và ánh trăng vàng chảy như nước. Trăng cũng lạnh như nước..

Lâu lắm, Hồng Hạnh mới đẩy nhẹ vai Minh Huy ra

— Tuy nhiên — nàng khẽ nói, hơi thở từ miệng nàng ngọt như mùi đường phèn hấp với cam thảo, bay vào phổi chàng —.. chúng mình chẳng nên.. chịu hẳn quá..

Minh Huy ngần ngại :

— Em nói chịu ai ?

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Chiu Hoài Nguyên.

Tình quái một cách rất hồn nhiên, nàng tiếp :

— Nếu chúng mình.. yêu nhau.. thì khác. Đẳng này chúng mình chỉ giả vờ yêu nhau để làm tốt cho bạn, Hạnh thấy làm như vậy là đủ rồi.. Nhất là khi Hoài Nguyên lại không có mặt ở đây..

Không còn biết phải nói gì hơn, Minh Huy đành trơ trẽn :

— Mình phải dượt y như thật, nó mới tin chứ..

— Hạnh nghĩ đêm nay chúng mình dượt và giả vờ thế này cũng đủ quá rồi... cảm ơn anh đã cho Hạnh con búp bê không thể mua ở đâu được này..

Nàng quay gót đi trở về.

Minh Huy vội nắm cánh tay nàng :

— Bao giờ chúng mình lại gặp nhau ?

— Tối mai khách sạn có dạ vũ..

Chàng nhăn nhó

— Phải chờ từ giờ tới tối mai thì lâu quá.

— Anh chờ địch trong rừng cả mấy ngày còn được nữa là..

Minh Huy đứng ngây ra. Chàng không biết Hồng Hạnh giả vờ như không biết sự thật để đùa rồn chàng chơi hay là nàng yên trí chàng là lính chiến thực sự, chưa bao giờ chàng bối rối, mất nhiều khả năng chủ động như với người thiếu nữ này :

— Chờ địch khác, chờ người..

Chàng định nói là « chờ người yêu khác » nhưng sợ tiếng « người yêu » làm cho Hồng Hạnh đề phòng nên sửa lại :

— ...Chờ người đẹp như Hạnh lại khác. Phải chờ từ giờ tới tối mai lâu quá chắc tôi không sống nổi đâu.. Thôi.. hẹn gặp nhau trưa mai để ăn trưa đi..

Nàng gật đầu :

— Vâng. Trưa mai.

Hoài nguyên nằm trên giường đọc sách khi Minh Huy về tới nơi và sửa soạn giường ngủ. Hoài Nguyên đang đọc say sưa quyển sách viết về những tục lệ yêu đương của đồng bào thiểu số đoạn sách đang hấp dẫn và gay cấn nên chàng không chú ý lắm đến bạn. Khi Minh Huy sắp nằm vào giường. Hoài Nguyên mới hỏi :

— Ê.. Mày nói đi mua thuốc lá. Mua thuốc lá gì mà lâu dữ vậy ?

Minh Huy gài nút áo pijama, đáp tỉnh :

— Tao hút thuốc Philip vàng, khách sạn không có, phải nhờ người về tận Đà Lạt mới mua được mấy gói.

— Đâu ? Philip vàng của mày đâu ?

Minh Huy nhìn quanh :

— Lại bỏ quên dưới phòng ăn rồi...

Chàng tặc lưỡi :

— Sao hồi này tao hay quên quá đi. Để đâu quên đấy...

V O C H Ồ N G S O N

— Nhấn chuông gọi bồi nó mang lên cha.

Thôi, tao không muốn làm phiền thiên hạ. Để sáng mai xuống lấy. Bây giờ tao cũng hết cần thuốc rồi...

— Sao tao nghi mày quá đi...

— Nghi gì?

— Nghi mày có chuyện gì mà mày dẩu tao. Mày vẫn quen hút Lucky kia mà?

— Tao mới đổi thuốc từ tối nay..

Hôm sau Minh Huy viện lý do nhức đầu để khỏi phải cùng đi chơi với Hoài Nguyên vào vùng đồi núi Đà Lạt Hoài Nguyên một mình vào thăm một sóc Thượng, thăm nơi sinh sống của một sắc dân thiểu số đã có một thời vàng son huy hoàng ở trên miền đất đẹp này. Người Thượng cổ xưa theo như quyền sách mà Hoài Nguyên vừa được đọc, có một đời sống tâm linh cũng như ái tình hiện tại.

Minh Huy ở lại để ăn cơm trưa với Hồng Hạnh.

Tối nay, khách sạn dành riêng cho những cặp vợ chồng mới cưới duy nhất và nổi tiếng nhất của miền đất tự do chưa bị cộng sản đô hộ này có tổ chức một dạ vũ. Người tổ chức, lẽ tất nhiên, phải là nhân viên giao tế của khách sạn. Và người phụ trách giao tế — một chức vụ mới tinh vừa từ Âu Mỹ du nhập xã hội Việt Nam chậm tiến, một chức vụ được gọi là « public relation » và chỉ những người thanh lịch, văn minh, giàu sáng kiến mới có thể đảm nhiệm được — của khách sạn này là cô Hồng Hạnh. Vì có dạ vũ buổi tối, thêm một

bán nhạc sống được mời từ Sài Gòn lên giúp vui. Ngay từ buổi chiều các vị nhạc công đầu búi tóc rối râu ria rậm rạp bắt chước các vị đàn anh Beatles và hơn các đàn anh ở chỗ trốn quân dịch hay hơn, bền hơn đã sốt sắng chơi nhạc cho những cặp buồn chân muốn nhảy nhót ngay lập tức.

Nhiều cặp vợ chồng đề dành chân cẳng đến tối nhảy nhưng cũng có nhiều cặp thừa sức, tham lam muốn nhảy ngay, ngay từ bốn giờ chiều, đã ôm nhau diu nhau đi trên sàn gỗ. Trong số này có cặp Minh Huy Hồng Hạnh.

Với tư cách là người phụ trách giao tế của khách sạn lớn này, Hồng Hạnh được và bị các bà, các cô khách tới hỏi luôn. Họ hỏi nàng về tất cả mọi vấn đề đã, đang, sẽ và có thể làm cho họ thắc mắc. Cuộc nhảy của Minh Huy Hồng Hạnh cứ bị đứt quãng luôn luôn. Minh Huy thấy rằng rất có thể mấy cô vợ trẻ, vợ mới tinh đang ngụ ở khách sạn này, dám hỏi giao tế viên về cả những vấn đề ái tình, chẳng hạn như vấn đề làm sao cho những ông chồng mới, trẻ của họ được hài lòng với họ.

Tuy bị phá đám hơi nhiều như thời gian buổi chiều đẹp này cũng trôi qua rất mau trong cuộc đời Minh Huy. Chàng đã từng được nhảy với nhiều đàn bà đẹp ở Sài Gòn, chàng đã từng được thấy những cặp mắt thèm thuồng, ao ước của thiên hạ đặt vào chàng và người đàn bà nhảy với chàng, nhưng chưa lần nào chàng cảm thấy hách bằng lần này. Ở đây hôm nay có nhiều

đàn bà đẹp, và Hồng Hạnh là người đàn bà đẹp nhất.

Bốn giờ chiều, Hoài Nguyên lững lờ vào phòng. Minh Huy giật mình khi thấy bạn. Chẳng không muốn Hoài Nguyên thấy mặt Hồng Hạnh. May sao lúc đó chàng và nàng đang ngồi ở bàn và Hồng Hạnh đang bị một bà khách phỏng vấn vì một vụ thất mắc làm cảm nào đó. Minh Huy vội chạy ra chặn bạn lại :

— Sao về sớm thế ? Chương trình du ngoạn đến tối mới về cơ mà ?

— Người ta về thì mình cũng về chứ sao. ?

Minh Huy lôi ngay Hoài Nguyên qua phòng bên cạnh. Phòng này có bàn bi da, bàn ping pong có bàn bi điện gọi là bàn Tilt, có máy đánh bạc một mình gọi là machine a sou đánh bằng đồng bạc các đút đồng bạc. Ngô Đình Diệm vào khe máy, kéo mạnh cái tay quay máy chạy và nếu người đánh bạc một mình với máy gặp hên, hoặc máy cao hứng, mở nắp dưới đáy, những đồng bạc ở trong lòng máy sẽ đổ ra và người đánh được quyền vor — Hoài Nguyên được kéo đến trước một cái máy đánh bạc một mình và được nhét một cọc tiền cắc vào tay :

— Đánh cái máy này đi. — Minh Huy bảo bạn — cái máy này đầy lắm rồi đó.. Mà cần phải đánh bạc cho quên đời.. Đang có chuyện buồn, mình cần đánh bạc. Đánh bạc là quên hết..

Hoài Nguyên phản đối :

— Tao hết buồn rồi.

— Bậy nào. Mà hãy còn buồn, mà đang buồn nữa là khác..

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Có thể tao buồn nhưng đang lúc này thì tao không.

— Không thì... lại càng phải đánh bạc.

— Ở bên đó nhót, có nhạc.. Tao cần nhảy vài bản.

— Nhảy với ai? Nhảy với tao à? Thôi đừng làm càn, đánh đi nè..

Minh Huy dứt một đồng cắc vào khe máy, kéo roạt tay quay, máy chạy rào rào, một tiếng chuông gõ công rồi vài đồng cắc từ trong máy vãi ra

— Thấy không? Máy này đầy nhóc. Có tên đã nuôi máy này từ ba tháng nay. Nhà hàng nó sắp mở lấy bớt tiền đi đấy..

— Ở đây toàn là khách mới cưới vợ tới hưởng tuần trăng mật, làm gì có thằng nào ở đây tới ba tháng mà nuôi máy?

— Tên này là khách đặc biệt. Trăn trăng mật của nó kéo dài những nửa năm. Mà mỗi năm nó lấy vợ một lần..

Hoài Nguyên bắt đầu dứt tiền vào máy và kéo tay quay. Chàng quen tay và chăm chú vào máy. Minh Huy lặng lẽ trở lại phòng khiêu vũ.

Hồng Hạnh đang nhìn quanh tìm chàng:

— Xin lỗi Hồng Hạnh. Tôi hết thuốc lá nên chạy lên phòng lấy thuốc. Tôi hút Philip Morris vàng, ở đây không có bán loại thuốc lá này, tôi phải mang nó theo từ Sài Gòn..

Hồng Hạnh nhìn gói thuốc lá bao giấy màu vàng vừa được bỏ ra bàn để làm chứng :

Lính như anh coi bộ.. hơi khó đấy — nàng nói bằng một giọng nửa nghi ngờ, nửa tỉnh quái ở trong rừng mà hết thuốc thì làm sao ? Chắc là anh cũng phải chạy về tận Sài Gòn mua ?

Minh Huy cười trù. Chàng coi như câu hỏi của Hồng Hạnh như một lời nói đùa không cần trả lời.

Họ lại khiêu vũ. Hồng Hạnh có kiểu cách nhẩy đẹp và sang. Họ thật đẹp đôi. Đêm nay chắc hẳn chàng và nàng sẽ chiếm giải Champagne về cuộc thi nhẩy Tango.

Hồng Hạnh cũng đã từng nhẩy với nhiều người đàn ông có bước đi bay bướm nhưng chưa bao giờ nàng cảm thấy người nàng nhẹ nhàng, lâng lâng những bước chân lướt đi êm như đi trên mây, đi trong mơ, như chiều nay..

Hoài Nguyên hùng hục và chăm chỉ đánh bạc với máy.

Bên cạnh cái «machine a sou» có một đĩa gạt tàn thuốc lá. Bạc cắc được chàng xếp thành từng cọc bên cạnh đĩa. Những cọc bạc cứ cao lên, với đi, rồi lại cao lên..

Chàng trẻ tuổi như bị mặt kiến của máy với những hình chùn nho trái táo, chú lính hải quân thay phiên nhau xuất hiện, thôi miên...

Minh Huy đưa Hồng Hạnh ra khỏi phòng khiêu vũ khi thiên hạ tạm nghỉ để chuẩn bị dạ vũ. Chàng

V Ợ C H Ồ N G S O N

cố ý không đưa nàng đi ngang phòng giải trí cạnh đó để nàng đừng gặp Hoài Nguyên.

— Tôi không ngờ những ngày sống mà tôi yên trí là sẽ tẻ lạng của ở đây lại đẹp như thế này... tiếng nói của chàng thanh niên hào hoa vờn êm bên tai người thiếu nữ đẹp và quyến rũ. Chàng và nàng đi song đôi dưới hàng thông trên con đường trải sỏi bên cạnh khách sạn. Bây giờ thời gian là năm giờ chiều, trời Đà Lạt đã bắt đầu tối và vàng trắng non đã bắt đầu nhô lên nơi sườn đồi trước mặt. Chàng ngừng mắt nhìn trời. Đêm nay chắc trăng đẹp lắm. Chỉ độ 9 giờ là trăng đã sáng..

Nàng cũng ngược đôi mắt đẹp nhìn trăng :

— Vàng, chắc là đẹp lắm..

— Ở thành phố như ở Sài Gòn chẳng hạn mình đâu có thấy trăng. Người sống ở những thành phố chật hẹp, đông đúc thật khổ. Không mặt trời, không thấy mặt trăng, chỉ thấy mái nhà sấm và rác rưởi. Không được hưởng cả gió mát..

Minh Huy nhớ một đoạn văn tương tự được tả trong một tiểu thuyết nào đó của một chàng văn sĩ quen.

Đoạn văn viết về cuộc sống vất vả xa rời thiên nhiên và lẽ tất nhiên là cực khổ của những người dân thành thị. Chàng nhớ đoạn truyện đó vì nó có chứa đựng một nhận xét hay hay là : người dân thành phố có thể có nhiều tiện nghi như điện nước xe cộ nhưng thiếu nhiều về thiên nhiên. Người thành phố thiếu nhất là mặt trăng. Ban đêm thành phố sáng hoặc mù mờ ánh đèn điện tùy theo từng

nhà giàu hay nghèo từng khu vực đông hay thưa dân cư, nên dù trên trời đang có trăng sáng, anh dân thành phố cũng không biết.

Minh Huy dừng lại trước một hình nhân bằng gỗ. Hình nhân này bận một bộ y phục bằng một thứ hàng đan bằng tay của đồng bào thiểu số : áo cụt tay có tua ở gấu, phần dưới chỉ có một cái khố. Thứ hàng đặc biệt đan bằng gai có màu sắc vui mắt.

Hồng Hạnh dừng lại bên chàng.

— Bộ y phục gì đây, Hồng Hạnh ?

Nàng mỉm cười :

— Đây là y phục cổ truyền của đồng bào Thượng, dùng cho người nam bận trong ngày hôn lễ. Đúng ra là để chú rể bận trong ngày cưới và đêm động phòng hoa chúc.

Minh Huy nghĩ đến Hoài Nguyên và chàng thấy chàng cũng cần khiêu khích người thiếu nữ đẹp này đôi câu

— Hồng Hạnh thấy tôi bận bộ này có được không ?

Dường như Hồng Hạnh có e thẹn đôi chút, gò má nàng có ửng hồng nhưng nàng cũng vẫn nói được rõ ràng

— Làm sao em biết ? Em đã thấy anh bận bộ này bao giờ đâu ?

— Chú rể bận bộ này còn cô dâu thì bận gì ?

Lần này, đôi má Hồng Hạnh đỏ au lên

— Em có phải là người Thượng đầu. Làm sao em biết ?

Minh Huy nói như một nhà « phi lô zốp » bi quan :

— Đồng bào Thượng là dân tộc thiểu số, yếu và ít hơn là dân mình, nhưng đồng bào Thượng còn giữ được nhiều đặc tính cổ truyền hơn dân mình rất nhiều. Người ta cứ nói đến đặc tánh với truyền thống của dân tộc Việt, thử hỏi chúng mình còn giữ được gì là truyền thống ? Y phục đã bị Âu hóa rồi, lối sống cũng vậy. Ngay cả trong Viện Bảo Tàng của mình cũng không có lấy một bộ y phục của ông cha mình cách đây không nhiều, chỉ 100 năm thôi.

Chàng ngậm ngùi :

— Lẽ ra, mình phải bắt chước đồng bào Thượng là phải...

Như đó là một chuyện rất thường, chàng hẹn nàng trước khi chia tay :

— Tối nay, chín giờ tôi sẽ tới phòng Hạnh.. Để đón Hạnh đi dự dạ vũ..

Nàng nhận lời trước khi nàng kịp biết có những gì có thể xảy ra trong khoảng thời gian chàng thanh niên hào hoa này tới phòng nàng và nàng cùng chàng đi xuống phòng dạ vũ :

— Dạ.

Minh Huy nong nân :

— Mỗi giây phút tôi được gần Hồng Hạnh là một giây phút sung sướng trong đời tôi. Tôi sẽ trở

lại sống giữa rừng núi quanh năm không có bóng một người đàn bà nào với hình bóng đẹp của Hồng Hạnh.

Nhận thấy cặp mắt xa xôi, mơ hồ và nét mặt lạ của nàng, chàng ngừng lại rồi hỏi

— Em sao vậy ?

— Em đang nghĩ đến anh Hoài Nguyên. Chúng mình vui với nhau như thế này có.. bỏ rơi ảnh không ?

Minh Huy nhún vai

— Em đừng lo cho Hoài Nguyên, Hấn đang vui ra gì. Hấn đi chơi Suối Vàng từ sáng đã về đâu ?

— Nhưng anh ấy vẫn cô đơn một mình, dù là đi chơi đông người. Sự có đôi tất cả mọi người chỉ làm cho anh ấy thêm cô đơn. Em nghĩ anh ấy nên gọi điện thoại về cho Như Ngọc.

Minh Huy gật đầu

— Tôi cũng nghĩ như Hồng Hạnh. Tôi cũng khuyên hấn như thế như vì tự ái, hấn chưa chịu nghe lời...

Hồng Hạnh nhìn đồng hồ tay

— Thôi, em phải về sửa soạn..

— Đừng quên tối vui của chúng ta đấy nhé..

Hồng Hạnh nhìn Minh Huy bằng đôi mắt nghi ngờ :

— Tối vui nào ạ ?

— Tối nay. Tôi sẽ tới đón Hồng Hạnh đi dự dạ vũ..

Hồng Hạnh vẫn nhìn chàng đề dò xét. Sau cùng, nàng chấp thuận.

— Được rồi Hạnh chờ anh, ở phòng, chín giờ...

Họ chia tay nhau.

Hồng Hạnh đi vào phòng giám đốc. Chừng mười phút sau, nàng trở ra. Minh Huy không còn đấy nữa. Nàng đi ngang phòng đặt bàn bi-da, bàn ping pong và thoáng trông thấy bóng người quen quen đang đứng hí hục quay tay máy đánh bạc. Nàng rẽ vào phòng, đi ngang mặt người đó, nhìn kỹ và thấy chàng ta là Hoài Nguyên.

Hồng Hạnh khẽ gọi

— Anh Hoài Nguyên.

Hoài Nguyên quay lại, nhìn thoáng rồi khi nhận ra người đứng đó là Hồng Hạnh, chàng dừng tay :

— Kìa cô Hồng Hạnh.. Cô vẫn khỏe đấy chứ ?

— Cảm ơn anh..

Hồng Hạnh cau mày nhìn đồng tiền cắc xếp cao nghệu trước mặt Hoài Nguyên. Nàng thấy chàng thanh niên này có vẻ khùng khùng sao đó.

— Tôi lên đây đã được hai hôm rồi, tôi có ý tìm gặp Hồng Hạnh nhưng mà Hạnh hình như bận việc quá thì phải..

Nàng đặt bàn tay lên cánh tay chàng

— Nguyên.. Tại sao anh không gọi điện thoại dàn hòa với Như Ngọc đi ? Sao anh không chịu

gọi Như Ngọc lên đây với anh. Tôi thấy anh đang cần nhiều đến sự có mặt của Như Ngọc.

Hoài Nguyên nhìn Hồng Hạnh như một anh học trò trẻ con nhìn cô giáo, rồi y hết một anh học trò trẻ con trả bài học thuộc lòng, chàng nói :

— Tôi chẳng cần gọi điện thoại cho ai hết. Tôi đang sống sung sướng ở đây.

Giọng quả quyết của chàng yếu dần đi

— Vả lại, nếu có chuyện cần gọi điện thoại.. thì Như Ngọc là người phải gọi cho tôi chứ đâu tôi phải gọi cho Như Ngọc.

Hồng Hạnh nói bằng giọng trách móc :

— Anh cứng đầu cứng cổ lắm.

Hoài Nguyên lắc đầu quày quẩy :

— Không đâu, Minh Huy hẳn nói đúng. Tôi không nên tỏ ra mềm yếu.

Đôi mắt Hồng Hạnh nheo lại :

— Anh nói sao ? Anh Minh Huy khuyên anh những gì ?

— Minh Huy ? Chắc có chưa gặp hẳn đâu. Hẳn là người bạn thân nhất đời của tôi. Hẳn thương tôi lắm. Hẳn thấy tôi buồn nên đưa tôi tới đây, hẳn cùng tôi đây với tôi, cốt ý làm cho tôi vui, hẳn bảo tôi rằng, tình yêu như cái bóng, nếu mình đuổi theo nó, nó chạy, nếu mình chạy ngược lại nó sẽ đuổi theo mình. Hẳn nói đúng. Hẳn có nhiều kinh nghiệm với đàn bà ghê đi. Đàn bà nào mà gặp hẳn cũng đều yêu, mê hẳn hết

— Tôi hiểu-Hồng Hạnh hỏi bằng một giọng lạnh lùng như nước đá-Anh Minh Huy khuyên anh phải cứng rắn? Anh khuyên anh đừng gọi điện thoại cho Như Ngọc vì gọi như vậy là đầu hàng? Phải không ?

Hoài Nguyên gật đầu

— Phải Minh Huy khuyên tôi như vậy. Mà tôi thấy đúng. Tôi may mắn lắm mới có một người bạn trai tốt đến như Minh Huy. Tốt hơn là anh em ruột. Hẳn lại có nhiều kinh nghiệm với đàn bà lắm. Tôi chưa thấy hẳn muốn ai mà bị thất bại. Chưa bao giờ. Hẳn có một cuốn sổ tay ghi tên tuổi cùng đặc điểm của những người đàn bà yêu hẳn.. Để đã có tới bảy tám chục tên đàn bà được ghi trong sổ đó rồi..

Hồng Hạnh bắt đầu hiểu

— Coi bộ anh bạn của anh hào hoa lắm nhỉ ?

Hồng Hạnh nói đúng. Hẳn hào hoa lắm. Hẳn làm báo ở Sài Gòn, xong hẳn thường nhận hẳn là tiểu đoàn trưởng Lực lượng Đặc Biệt quanh năm chỉ sống ở trong rừng, không đàn bà. Khi thì hẳn nhận hẳn là văn sĩ. Đàn bà dường như khoái hai cái nghề lính chiến với văn nghệ sĩ lắm.

Khi nghe Minh Huy kể chuyện sống đời lính ở trong rừng, Hồng Hạnh không tin lắm nhưng nàng tin ở chuyện chàng thực tình muốn cho Hoài Nguyên và Như Ngọc đoàn kết:

— Nếu không có hẳn bên cạnh lúc này — Hoài Nguyên lại nói — chắc tôi đã vù về Sài Gòn với Như Ngọc rồi.. Về để làm hư tất cả.. Vì nếu tôi bỏ cuộc, nếu tôi chịu thua Như Ngọc bây giờ, nàng sẽ khinh

lời, sẽ coi thường tôi. Hấn cố gắng khuyến khích tôi chịu đựng. Tôi phải làm sao cho Như Ngọc phải lên tiếng chịu thua tôi.. Hấn thật.. tốt..

Hoài Nguyên tiếp bằng một giọng cảm động

— Có một người bạn tốt và tận tâm như hấn.. Thật là an ủi.. Bạn tôi không có thể sống thiếu đàn bà được lấy nửa ngày.. Vậy mà hấn chịu hy sinh, chịu cô đơn, lên đây sống cô đơn với tôi..

Hồng Hạnh đã bắt đầu hiểu đầu đuôi câu chuyện. Nàng như không giận kẻ đã đánh lừa nàng nhiều lắm tức là giận anh chàng Minh Huy hào hoa và khéo nói — mà là nàng như giận chính nàng. Vì nàng đã để cho nàng bị lừa một cách quá dễ dàng, bị lừa đúng như một cô gái ngây thơ vừa gặp anh chàng trai trẻ đầu tiên trong đời đã mê ngay, đã như con cá thấy mồi câu thơm phức mà không trông thấy cái lưỡi câu sắc lém mắc trong cái mồi đó.

Đôi mắt Hồng Hạnh lúc đó có những ánh sáng dị kỳ có thể làm cho chàng Minh Huy toát ra năm bảy lít mồ hôi vừa nóng vừa lạnh nếu chàng ta được trông thấy. Nàng lẩm bầm trong miệng

Thì ra anh bạn Minh Huy của Nguyên là một người bạn tốt. Quá tốt nữa là khác... Một người bạn như thế thời buổi này thật hiếm.

Hoài Nguyên hai tay vẫn hoạt động mạnh và đều, tức là một tay chàng cầm những đồng jeton đút vào khe máy đánh bạc, tay kia chàng kéo tay quay. Chú hết tâm trí vào việc thử may mắn với cái máy như có hồn, có cảm giác có hiểu biết nên cứ

trò chơi đờn với người đánh bạc, chàng đâu còn mắt để nhìn và thấy vẻ mặt thay đổi khác lạ của Hồng Hạnh cùng ánh lửa hận trong mắt nàng. Chàng gật đầu :

— Hạnh nói đúng. Hấn thật là một người bạn tốt đối với moa. Nếu không có hấn chắc moa đã trở về với Như Ngọc từ khuya và làm hư tất cả mọi chuyện rồi.

— Như vậy,.. nghĩa là.. hấn làm báo ?

— Ừa.. Hấn là ký giả kiêm văn sĩ Minh Huy, cánh tay mặt, kiêm cánh tay trái của chủ nhiệm Văn Diệu. Trong làng báo Sè Gòong, hấn thuộc hạng có uy tín và kiếm tiền nhiều nhất.

— Hấn ở lại đây chỉ vì Nguyên thôi sao ?

— Chứ sao ? Hấn chỉ ở lại đây vì moa. Hấn được nhiều em nữ ca sĩ ở Sè Gòong mê ra rít.. Hấn lại đa tình nửa đời chẳng có ngày nào thiếu đàn bà.. Vậy mà hấn chịu cô đơn ở đây với moa, vì moa..

— Nguyên làm sao biết rõ được ? Biết đâu ở đây hấn lại chẳng có người yêu ?

— Hạnh định khôi hài hay sao ? Ở khách sạn này làm gì có đàn bà mà hấn yêu ? Moa muốn nói rằng ở khách sạn này đây có đàn bà chưa chồng ? Ai ở đây cũng có chồng mà lại là chồng mới cưới nữa ở đây, nếu moa đoán không lầm thì chỉ có mình toa Hồng Hạnh à.. là chưa có chồng mà thôi..

Như chợt nhớ ra điều gì quan trọng Hoài Nguyên tạm dừng tay rút tiền và bẻ tay quay máy đề hỏi :

— Mà.. hấn chưa làm quen được với Hồng Hạnh chứ ?

Hồng Hạnh hơi bối rối. Nàng không muốn nói dối Hoài Nguyên nhưng trường hợp đặc biệt này không cho phép nàng phom phom nói thực.

Vốn nhanh trí, nàng tìm ra được một câu trả lời :

— Nguyên muốn hỏi.. hấn đây là ai ?

— Là bạn moa. Là Minh Huy...

— Hấn là nhà báo ?

Hoài Nguyên thấy Hồng Hạnh có thái độ và những câu hỏi lại hơi kỳ. Như lúc khác đã đề ý đào sâu thêm vấn đề để tìm hiểu tại sao Hồng Hạnh lại phải hỏi kỳ như thế, nhưng như ta đã nói, chàng đang bận vật lộn, dành giựt những đồng bạc cắc với cái máy đánh bạc Made in USA nên chàng chỉ gật

— Ủa.. Hấn là nhà báo.

— Thế thì Hạnh không quen.

Hoài Nguyên kéo tay qua soạch soạch. Có tiếng chuông kêu leng keng phát từ trong lòng máy. Những hình vẽ trên mặt kiến máy nhẩy loạn.. Hai chú lính thủy và 1 chùm nho dừng lại trên mặt kiến máy. Chừng mười lăm, mười bảy đồng jeton ở trong máy đổ ra.

Hoài Nguyên suýt xoa :

— Đã hên nhưng chưa hết độc đắc.. Tí xíu nữa thì ra cả ba chùm nho. Hạnh có biết chơi cái

máy này không? Nè.. Hạnh thấy không? Hai chú lính hải thủy và một chùm nho... Nếu máy xếp ba chú lính lội nước moa cũng vờ bở. Nhưng chỉ mới có hai chú với một chùm nho mà thôi.

Nếu moa quay ra cả ba chùm nho máy này cùng một lúc, tức là moa trúng độc đặc. Máy sẽ mở và có bao nhiêu jeton nằm trong này, chàng âu yếm vuốt nhẹ thân cái máy y như vuốt ve một mái đầu. một bờ vai người yêu, moa được hết. Moa cảm thấy hôm nay moa có chance. Hạnh chịu khó đứng ở đây coi moa quay ra số độc đặc. Có mỗi chân thì ngồi ghế..

Và chàng tiếp tục quay máy mạnh hăng và đều hơn bao giờ hết.

Đứng bên cạnh chàng chừng hai phút, Hồng Hạnh đã tìm được một quyết định hành động:

— Nguyên à. Tối nay, chín giờ. Nguyên tới Hạnh nói cho mà nghe... Nhưng Hạnh muốn Nguyên đừng nói gì hết về chuyện tới phòng Hạnh tối nay mới được..

Hoài Nguyên tỉnh bơ:

— Chi vậy? Có chuyện gì Hạnh nói ngay bây giờ đi được không? Đề đến tối làm chi?

Bàn tay Hồng Hạnh đặt nhẹ lên cánh tay chàng trai đang thất tình. Rồi bàn tay ấy từ từ tăng thêm cường lực bóp, xiết da thịt cánh tay chàng. Nàng ngược mắt nhìn chàng và nói bằng một giọng vừa e lệ vừa táo bạo hết sức khêu gợi:

— Hạnh muốn gặp Nguyên tối nay để làm gì.. Nguyên.. Thật tình Nguyên không ra được ư?

Dù đang thất tình, dù đang mải mê đánh bạc, dù đang hy vọng mình sắp vớ được số độc đắc, chàng trẻ tuổi cũng nhận thấy những âm thanh đặc biệt mà các nhà văn viết truyện tình van tả là «giọng chan chứa tình yêu» của người thiếu nữ thơm như hoa đứng sát bên chàng.

Nếu là gã đàn ông hay con trai nào khác khi bị hoặc được nghe giọng nói «tình yêu rung động» ấy của Hồng Hạnh chắc hẳn xương sống đã bị nhột nhột như bị cù buồn, nói một cách khác tức là đã sững đến rún tử, nhưng vì người được nghe lại là Hoài Nguyên, một chàng trai đang vừa thất tình, vừa chỉ yêu một người và chỉ có thể yêu được có mỗi một người đàn bà ấy lại đang mê đánh bạc, nên chàng chỉ xúc động vừa phải đủ để biết rằng có lẽ mình đã được yêu bởi một người thiếu nữ thật đẹp mà mình chưa bao giờ biết.

Chàng dừng tay quay máy để nhìn vào mặt nàng.

Đôi môi hồng mịn như hai cánh hoa hồng như hai múi cam Thiên Châu Đà lạt mấp máy

— Anh không đoán ra sao ?

Như sợ chàng trả lời một cách ngây ngô có thừa rằng «chịu đoán không ra», nàng tiếp ngay :

— Vừa mới gặp Nguyên, Hạnh đã thấy.. Hạnh đã biết là.. Hạnh chết rồi.. Hạnh đã biết ngay là Hạnh khổ.. Hạnh im tiếng. Hạnh lánh xa vì Nguyên là người yêu của Như Ngọc của người con gái thân nhất đời Hạnh.. Hạnh biết Nguyên lên đây. Nguyên ở đây... Rất gần Hạnh.. Nhưng Hạnh vẫn cố tránh

gặp Nguyên.. Nhưng nếu Nguyên thực tình không còn yêu Ngọc nữa.. Hạnh có quyền được... được.. Nguyên nhìn đến..

Người thanh niên ngây thơ nhất đời này nghĩa là dù có «cả quỳnh, cả quých» tới đâu chẳng nữa, cũng không phải là «quỳnh», chàng thắc mắc :

— Hạnh nói vậy.. nghĩa là.. là...

Nàng quay mặt nhìn đi, những ngón tay nàng cấu hơi chặt vào cánh tay chàng.

— Tối nay. Chín giờ.. Phòng số 10.. Lầu Hai... Em chờ..

Và không nhìn lại nàng bước đi.

Như người đang ở trong mơ, Hoài Nguyên lảo bầm nhắc lại

— Chín giờ.. Phòng số 10.. Lầu Hai..

Bàn tay chàng tự động dứt một đồng jeton vào khe, bàn tay kia của chàng tự động kéo mạnh tay quay của máy..

Keng.. Keng.. Keng...

Máy kêu chuông rền rĩ... Có cả những ánh đèn chớp lia trên dàn kiến của cái máy no căng những đồng bạc cắc... Ba chùm nho cùng hiện ra, sắp hàng ba, trên mặt kiến... Bạc cắc từ trong máy đổ ra, trắng xóa vãi cả xuống sàn đá hoa...

Hoài Nguyên ngẩn ngơ nhìn đồng bạc cắc.. Phải mất tới hai dây đồng hồ sau chàng mới nhận thức được rằng chàng vừa quay được số độc đắc. Như người vừa tỉnh giấc từ một cơn mơ đẹp và thấy đời mình.. cũng đẹp y như ở trong mơ, chàng lảo bầm :

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Nhất mình rồi.. Mình là người may mắn nhất đời này.. Tối nay.. mình vừa đổ tình lại đổ cả bạc.. Chín giờ.. Phòng 18.. Lầu Hai..

Chàng vốc từng đồng jeton bỏ vào túi áo veston

— Đổ bạc.. lại đổ cả tình.. chàng nói một mình.. mình phải vờ cuộc đời bằng cả hai bàn tay.. Khi trời cho tình, cho tiền.. phải vờ.. bỏ phí là ông Trời ông giận..

8

Buổi tối đó, hai chàng thanh niên không có đàn bà ngụ tạm trong căn phòng tráng lệ nhất của khách sạn nằm dưới chân đồi và có những khung cửa sổ nhìn xuống Hồ Than Thở tự đứng tỏ ra vui tính và chiu nhau một cách lạ lùng. Chàng này đưa ra một đề nghị gì, chàng kia chấp thuận ngay và ngược lại. Hoài Nguyên muốn ăn cơm sớm, Minh Huy đồng ý ngay. Minh Huy kêu mệt muốn đi ngủ sớm, Hoài Nguyên bồng dung thấy mệt và cũng muốn vào giường nằm ngay.

Hoài Nguyên có đôi chút hối hận khi chàng dấu bạn về chuyện Hồng Hạnh. Chàng tự an ủi bằng cách nghĩ rằng chàng chỉ dấu bạn thôi chứ không nói dối bạn. Và sở dĩ chàng không nói, đó là vì Hồng Hạnh yêu cầu. Người đàn ông lịch sự không bao giờ thất hứa với đàn bà, nhất là không bao giờ đem chuyện đàn bà chưa chồng yêu, mê mình ra kể với bạn, dù người bạn đó có là bạn thân nhất của mình.

Câu chuyện trao đổi giữa họ xoay quanh những vấn đề khí hậu, ăn ngủ, sức khỏe rất thường:

— Trời ĐàLạt lành lạnh thú thật, hả ?

—Ừa.. Ăn cơm ngon ghê. Hôm nay, cậu có vẻ bắt đầu ăn được.

Chưa bao giờ câu chuyện giữa đôi bạn thân này lại hòa hợp đến thế :

— Ăn ngon mà ngủ cũng ngon nữa.

— Nhưng hình như.. đàn ông không nên ở ĐàLạt lâu, nghĩa là.. không nên ở hẳn ĐàLạt. Vì hình như không khí Đà Lạt có một chất gì đó chỉ hợp, chỉ tốt với đàn bà, trẻ con mà không tốt với đàn ông. Cậu thử nhìn kỹ mà coi, đàn bà và trẻ con ở ĐàLạt thì đẹp lắm, đẹp nhất nước, má cứ đỏ hồng, đỏ da thắm thịt. Còn các anh đàn ông ở lâu ở Đà Lạt thì nước da cứ mai mái màu chì.

—Ừa.. Có thể như thế...

— A.. Buồn ngủ nên đi ngủ sớm cho khỏe...

— Đúng rồi. Lúc nào muốn ăn, cứ ăn, muốn ngủ, cứ ngủ.. Lúc nào mình muốn thức suốt đêm, cứ việc thức. Sống như vậy là nhất...

Hai chàng vào giường nằm lúc 8 giờ tối.

— Mưa hơi nhức đầu. Nếu tắt được đèn đi thì tốt..

— Nên lắm. Hôm nay, mưa cũng không thích đọc sách...

— Đêm nay, khách sạn có dạ vũ.. Tớ không đi dự sao ?

— Không. Chán thấy mẹ. Mình đã từng dự nhiều dạ vũ vui nhộn, nhiều người đẹp nhất nước ở Sài Gòn. Lên tới đây là để ăn, để ngủ cho khỏe. Đi dự dạ vũ nhà quê với mấy anh chị ở đây làm gì cho nó mệt người. Tắt đèn đi năm phút là moa ngủ ngay ạ...

Moa cũng ngủ liền tù tì đó. Nếu toa có thức, đừng có gọi moa dậy ghen..

Đèn tắt. Căn phòng chìm trong bóng tối. Ở đây, bên ngoài những khung cửa sổ phòng không có những ngọn đèn đường như ở Sài Gòn nên không có ánh sáng rọi từ ngoài vào những căn phòng đã tắt đèn, và tất cả những cửa sổ đều đóng chặt để ngăn cái lạnh ngoài trời. Vì vậy, căn phòng khách có hai chàng thanh niên muốn lừa cho nhau ngủ sớm để lên tới nơi hẹn với một người đàn bà đẹp, thơm.. tối om như trong một lọ mực Paker Permanent Black.

Chừng năm phút sau khi đèn tắt, Hoài Nguyên bắt đầu thở đều và mạnh. Tiếng thở đều ấy chuyển thành tiếng ngáy nhịp nhàng và ròn rã. Trên chiếc giường bên kia, Minh Huy cũng làm tương tự, nghĩa là cũng ngáy ròn rã và nhịp nhàng.

Chừng năm phút sau đó, trong bóng tối đen kịt, hai chàng cùng từ từ lăn mình tới cạnh giường và nhẹ nhẹ lăn xuống sàn phòng. Mục tiêu cuộc bỏ của họ là cánh cửa ra phòng ngoài, nơi họ đã để sẵn quần áo. Ra tới ngoài đó, họ có thể bật ngọn đèn nhỏ, lẳng lẽ bận y phục, xỏ chân vào giày và lên đi tới nơi có người đẹp đang chờ.

V Ơ C H Ồ N G S O N

Họ chạm đầu nhau trước cánh cửa.

Hoài Nguyên đứng bật dậy :

— Toa làm cái gì vậy ?

Minh Huy vẫn bò chống hai tay trên sàn

— Ờ... Moa làm mấy cái « mu vơ măng » hít đất.. Trước khi ngủ cần hít đất hai chục cái ngủ thêm ngon.

Chàng tiếp tục cuộc « hít đất » chưa bao giờ có :

— ..Mười bảy.. mười tám.. mười chín.. hai mươi.. Xong rồi.. — chàng nhồm dậy, vụng vai —
.. Mỗi tối làm hai mươi cái trước khi đi ngủ. Đủ rồi.

Hai chàng trở lại giường nằm.

Những tiếng thở mạnh chuyển thành những tiếng ngáy nhịp nhàng và ròn rã lại nổi lên từ hai chiếc giường chìm trong bóng tối.

Minh Huy di đồng hồ tay sát mắt. Nhờ mặt đồng hồ có dạ quang, chàng nhìn thấy thời gian lúc đó đã gần tới giờ hẹn của người đẹp. Một người đàn ông hào hoa không bao giờ để cho người đẹp phải chờ đợi mình, dù có gặp gian nguy đến mấy cũng phải làm đủ mọi cách để tới được nơi hẹn đúng giờ. Không suy nghĩ hơn nữa, Huy thò hai chân ra khỏi giường, đi nhanh ra phòng ngoài.

Chỉ ba mươi giây đồng hồ sau, Hoài ra khỏi giường. Yên trí là bạn còn nằm trên giường, chàng gù lưng, nhón gót, đi thật nhẹ về phía cửa

phòng. Chàng thận trọng mở cánh cửa và đóng lại thật nhẹ. Đóng xong cánh cửa, chàng đứng thẳng người, thở ra một hơi dài rồi bật đèn.

Chàng thốt ra một tiếng kêu ngạc nhiên khi thấy Minh Huy ngồi lù lù trước cái bàn giữa phòng.

— Ủa.. Tưởng toa đang ngủ ? Mà toa ngồi đó làm chi vậy ?

Minh Huy tỉnh bơ trước mặt chàng có sẵn tập giấy và cây bút nguyên tử, chàng chỉ tay vào tập giấy và cây bút:

— Moa đang viết..

Hoài Nguyên trố mắt :

— Viết cái gì ?

— Tiểu thuyết..

— Viết.. không có đèn sao ?

— Ờ.. Moa viết mò.. Một lối viết mới của những nhà văn mới thuộc trường phái bí hiểm.. Viết mà không cần coi mình vừa viết những gì. Các nhà văn bí hiểm vẫn viết theo lối này.. Và những tác phẩm nổi tiếng nhất thế giới của trường văn bí hiểm đã được sáng tạo ra như thế... Còn toa, sao không ngủ đi ?

— Moa à ? Moa.. ngủ rồi đấy chứ, nhưng moa nghe thấy tiếng động. Còn toa ? Đột nhiên toa nổi hứng muốn viết sao ?

— Ủa. Moa thường nổi hứng sáng tác bất ngờ như thế. Lúc nào cần viết muốn viết.. là phải ngồi vào bàn viết ngay. Bất kể là moa đang làm gì.

V Ơ C H Ồ N G S O N

Bây giờ đèn đã bật sáng, Hoài Nguyên đi đi lại lại :

— Dường như toa có vẻ.. cô đơn lắm thì phải ?

Trong câu hỏi của Hoài Nguyên có thoáng âm thanh thương xót bạn, thương xót và hối hận nữa.

Minh Huy chỉ nhún vai. Chàng không chối mà cũng không nhận mình đang cô đơn. Chàng đề mặc cho bạn muốn hiểu cái nhún vai ấy ra sao thì hiểu.

Hoài Nguyên dừng lại trước mặt bạn

— Huy à.. Tao cần phải thú thực với mày một chuyện.

Minh Huy hơi ngạc nhiên :

— Chuyện gì thế ?

— Tao đã dấu mày một chuyện.. Tao làm vậy là không phải.. Mày hãy tin là tao hối hận đi.. Mày tin không ?

Minh Huy chú ý hơn đến vẻ mặt khổ sở của bạn :

— Tao tin mày từ lâu quá rồi.. Tại sao mày lại còn phải hối tao câu đó..

— Tao xin lỗi. Mày vì tao mà lên đây, sống cô đơn. Mày thật là một thằng bạn tốt.. Tao lại định dấu mày, lừa cho mày ngủ đề... Tao thật là đều..

Hoài Nguyên đột ngột cung khai:

— Tao muốn mày ngủ sớm đề tao lên đi tới nơi có một người đàn bà tuyệt đẹp, tuyệt thơm, chờ tao..

Minh Huy nhũu đôi lông mày. Khi Hoài Nguyên nói tới việc sắp đi tới nơi hẹn với một người đàn bà đẹp và thơm, chàng nghĩ ngay tới Hồng Hạnh và tới chính ngay việc mà chàng đang cần lắm : đi tới phòng riêng của nàng. Nhưng chàng nghĩ : người đàn bà đẹp và thơm mà bạn nói đây không thể nào là Hồng Hạnh. Vì một lẽ dễ hiểu Hoài Nguyên chưa từng gặp Hồng Hạnh ở đây và Hồng Hạnh hẹn chàng chứ không hẹn Hoài Nguyên.

Nhưng ở đây, trong cái khách sạn toàn là đàn bà có ít nhất là một đời chồng này, ngoài Hồng Hạnh ra, Nguyên còn có thể hẹn hò với ai được nữa ?

—Mày có hẹn với một người đẹp? Ai thế?

— Hồng Hạnh...

Minh Huy như kẻ bị điện giật. Nhưng may sao, lúc ấy, Hoài Nguyên lại quay lưng đi như người quá xấu hổ không thể nhìn thẳng vào mặt người bạn đường hoàng, chính trực nhất đời của mình, chàng vừa đi vừa tiếp tục tự thú.

— Nàng là bạn của Như Ngọc.. Nàng giữ trách vụ giao tế ở đây. Tao đã có nói với mày về nàng một lần rồi thì phải.. Tao gặp nàng ở Sài Gòn, ngày cưới tao.. Tới đây vì buồn phiền, tao quên mất là ở đây có nàng... Mãi cho tới tối nay, tình cờ nàng thấy tao lúc tao đang đánh bạc một mình với máy quay. Nàng tới hỏi chuyện tao.. Tao nói cho nàng biết là tao tới đây nghỉ với một người bạn trai, tức là mày vậy... Nàng vẫn chưa được gặp mày... Thật tình chưa bao giờ tao ngờ rằng nàng lại yêu tao.

— Trong khi Hoài Nguyên làm cuộc tự thú đó, Minh Huy suy nghĩ rất nhanh. Không cần chờ bạn thổ lộ nhiều, Minh Huy hiểu ngay : Hồng Hạnh đã biết rõ bộ mặt và con người thật của chàng. Nàng đã biết rằng chàng nói dối nàng. Không hẳn là « nói dối » mà là « đánh lừa ». Nàng đã biết chàng là « nhà báo » chứ không phải là chiến sĩ sống quanh năm không có đàn bà trong rừng rậm. Không cần phải hỏi, chàng cũng biết rằng anh bạn gà tồ của chàng đã cung khai hết với Hồng Hạnh về lý do tại sao lại không chịu đầu hàng Như Ngọc. Minh Huy biết rằng chàng có thể xin lỗi Hồng Hạnh về việc tự nhận là chiến sĩ : « vì anh yêu em, anh phải nói như vậy, là cốt để có lòng thương của em. Anh đã hèn vì yêu em, em còn đòi hỏi gì nữa ? » Nhưng còn về việc tàn nhẫn với Như Ngọc và ép buộc Hoài Nguyên cũng phải tàn nhẫn Như Ngọc như mình, Minh Huy biết rằng Hồng Hạnh sẽ không bao giờ tha thứ cho chàng.

Trong khi đó, Hoài Nguyên vẫn kể lể

— Nàng tới bên tao, nàng hỏi thăm tao.. Rồi khi nàng nghe tao nói là tao đã nghe lời khuyên của mày, quyết liệt, thẳng tay với Như Ngọc, đột nhiên nàng thú thực với tao một chuyện động trời..

Môi mắt Hoài Nguyên trở thành tròn xoe :

— Mày có thể ngờ được không, Minh Huy ?

Minh Huy cố dẫn sợi ruột để hỏi lại :

— Ngờ cái gì mới được chứ ?

— Ngờ Hồng Hạnh yêu tao ?

Hoài Nguyên long trọng như một ông Tổng Thống lúc tuyên bố với toàn dân lệnh tuyên chiến và sử dụng bom nguyên tử

— Nàng yêu tao. Chính nàng thú thực với tao như thế. Nàng nói rằng nàng đã yêu tao ngay từ phút đầu tiên gặp tao nhưng vì tao đã yêu Như Ngọc. Như Ngọc là người bạn gái thân nhất của nàng nên nàng đành ngậm miệng... Thật tội nghiệp... Một thiếu nữ đẹp, quyến rũ, phây phây như nàng... có thiếu gì người say mê vậy mà nàng lại đi yêu tao... Vô lý mà cũng có lý... Bởi vì, Minh Huy à.. tình yêu.. Tình Yêu viết hoa cả bảy chữ, thường vô lý như thế.

Minh Huy không dẫn được sốt ruột. Chàng muốn nói lớn vào mặt bạn, anh bạn gà tồ dễ bị đàn bà đánh lừa như cừ non của chàng một câu như « Ngu lắm. Nó bịp mày đó. Nó muốn dùng mày để trả thù tao đó... Cứ tưởng bở.. » Xong dù đang giận, chàng cũng còn đủ thông minh và tỉnh trí để biết rằng nếu chàng nổi giận bây giờ là chàng thua Hồng Hạnh. Không những chỉ thua mà thôi, chàng còn mất luôn nàng. Và mất Hồng Hạnh trước khi chiếm được nàng là sự kiện mà Minh Huy hoàn toàn không muốn. Để xả bớt sự bức tức, chàng đành hỏi

— Nếu nàng đã nghĩ rằng mày là người yêu của bạn và nàng đã chọn biện pháp ngậm miệng giữ kín mối tình, tại sao bây giờ nàng lại nói toang cho mày biết ?

V Ợ C H Ồ N G S O N

Đôi mắt Hoài Nguyên sáng lên. Chàng búng mạnh hai ngón tay vào nhau.

— Bởi vì bây giờ nàng nghe tao nói.. tao đã chấm dứt cuộc tình với bạn nàng. Nàng nói rằng tao phải cho nàng một dịp may để được yêu tao.

Sự khoái trá khi thấy mình được yêu làm cho Hoài Nguyên muốn nhẩy cõn lên

— Tao biết là tao.. ăn khách với đàn bà lắm. Tao có cái nhân diện tự nhiên bắt buộc đàn bà gặp tao lần đầu là phải yêu tao ngay. Phú Lăng Sa nó gọi cái nhân diện đó là cái « fluide magnétique »... Tao như có mãnh lực thôi miên hấp dẫn đàn bà... Tao biết thế nhưng thật tao không ngờ mãnh lực của tao lại mạnh đến như thế.. Ha.. Ha.. Cứ kể thì được đàn bà yêu nhiều cũng là một cái thú..

Tâm trí Minh Huy suy nghĩ thật nhanh để tìm biện pháp ứng phó với tình thế mới. Chàng nhìn đồng hồ tay chỉ còn có hai mươi phút nữa là tới 9 giờ tối, giờ Hồng Hạnh hẹn gặp chàng và gặp cả Hoài Nguyên. Chàng đã rõ ý định và mưu mô của nàng: nàng cố tình để cho Hoài Nguyên đến phòng nàng giữa lúc nàng đang tình tự với chàng và Hoài Nguyên sẽ sáng mắt ra khi thấy rõ là chàng Minh Huy ở lại đây để « o mèo », ở lại đây vì nàng chứ không phải vì bạn.

Chàng lại đặt câu hỏi để kéo bạn về với thực tại :

— Và.. sau cuộc tự thú tình yêu đó, nàng hẹn mày đêm nay tới phòng nàng ?

— Đúng vậy..

V O C H Ồ N G S O N

Minh Huy đứng lên, chàng tru ái vỗ vai bạn :

— Mày thật là thằng tốt phước. Vậy mày còn chờ gì nữa mà không sửa soạn đến với nàng đi ?

Cặp mắt Hoài Nguyên có những ánh mắt cảm tội lỗi :

— Huy. Thật tình mày không buồn tao chứ ?

— Buồn gì mày ?

— Mày chịu cực, mày chịu cô đơn ở lại đây cốt làm cho tao vui, cốt nâng cao tinh thần tao. Tao lại bỏ mày nằm trơ trọi ở đây một mình để đi vui thú riêng tao. Tao thật thấy bất nhẫn quá đi.

Cặp môi Minh Huy nở nụ cười buồn : nụ cười của người bạn tốt hết lòng vì bạn, người bạn biết quên mình để cho bạn vui

— Không sao. Trời cho thằng nào, thằng ấy được hưởng. Mày cứ đi, mày cứ vui. Nếu tao ở vào địa vị mày, cũng cảm thấy lương tâm bất nhẫn như mày vậy. Nhưng...

Minh Huy nhún vai biểu lộ sự bất lực của con người trước hoàn cảnh :

— Nhưng như tao đã nói, biết làm sao được ? Trời cho mày hưởng mày phải hưởng, không hưởng, ông Trời ông giận. Đi đi.

— Tao đi.. Mày ở nhà.. ?

— Tao ở nhà nằm đọc sách. Mày có thể để cuốn Phong tục Yêu Đương của Đồng bào Thượng

lại cho tao đọc. Chắc tao sẽ ngủ say trước khi đọc hết hai trang..

Hoài Nguyên còn cẩn thận xiết tay bạn một cái thật chặt để tỏ lòng biết ơn trước khi vào phòng ngủ thay y phục.

Minh Huy còn lại một mình trong phòng khách. Chàng hoạt động thật mau lẹ. Sẵn có tập giấy và cái bút trên bàn, chàng viết vài dòng vào tờ giấy rồi nhón gót đi ra ngoài.

Chỉ hai phút sau, Minh Huy đã trở vào phòng.

Khi Hoài Nguyên bận y phục chỉnh tề từ phòng trong bước ra, chàng thấy Minh Huy vẫn ngồi yên chỗ với điều thuốc lá trên môi.

Hoài Nguyên phải cố gắng làm cho bộ mặt chàng sụ xuống để che dấu bớt ý thống khoái sắp được gần đàn bà đẹp.

Đúng lúc ấy, có tiếng gõ cửa phòng.

Hoài Nguyên ra mở cửa.

Một chú bồi phòng nhìn vào

— Ông nào là ông Hoài Nguyên..?

Tay chú cầm một lá thư đưa ra...

— Tôi Hoài Nguyên đáp — Gì vậy?

— Ông có thư.

Minh Huy vẫn ngồi tĩnh trong lúc Hoài Nguyên bóc thư xem. Rồi như người hỏi cho phải phép, chàng cất tiếng:

— Gì đó?

— Thư của Hồng Hạnh. Nàng đổi chỗ hẹn. Nàng hẹn tao ở bên bờ hồ.

— Thơ mộng nhất rồi.

Viễn ảnh nửa đêm ra ngồi bờ hồ Đà Lạt lạnh buốt không làm cho Hoài Nguyên hứng thú mấy, nhưng hình ảnh người đẹp Hồng Hạnh thơm phức thịt da phây phây, mơn mơn làm cho chàng ấm lại. Đàn bà thường thay đổi ý muốn như vậy. Vừa dẫn người ta đến phòng riêng đã thay qua bờ hồ. Nhưng biết làm sao hơn, đàn ông hào hoa có nhiệm vụ và bổn phận phải chiều ý người đàn bà. Hoài Nguyên sốt sắng trở vào lấy thêm cái áo paraverse. Chàng dự định sẽ trải cái áo này xuống cỏ để cặp mộng tròn của nàng ngồi lên hoặc phủ áo lên vai nàng, vai chàng. Dù sao đi nữa, đêm nay cuộc đời chàng cũng đẹp hơn cuộc đời Minh Huy cô đơn rất nhiều, quá nhiều.

Hoài Nguyên vừa ra khỏi phòng, Minh Huy nhòm dậy đi thay y phục.

9

Hồng Hạnh quan sát lần cuối căn phòng riêng của nàng và một nụ cười hài lòng nở trên môi nàng. Nàng đã chuẩn bị hoàn toàn một khung cảnh đẹp để bắt quả tang một anh đãng tử. Ánh sáng trong căn phòng nhỏ này mờ ảo một vẻ thần tiên. Những ống đèn sáng đều được tắt đi, tạm không dùng đến, thay vào đó là những bóng đèn nhỏ, nằm kín trong vách hắt ánh sáng mờ nhạt lên trần phòng hoặc nằm ở trong những chụp đèn màu hồng. Thứ ánh sáng mờ ảo này rất hợp với những cuộc tình tự.

Phòng riêng của Hồng Hạnh gồm hai phòng. Phòng ngoài là phòng khách. Nàng đích thân trang hoàng lấy căn phòng này. Bàn ghế trong phòng đều mới xinh xắn thích hợp với cá nhân nàng. Sàn phòng trải thảm mới, sạch. Nàng và ông khách quý của nàng có thể ngồi hoặc nằm ngay trên thảm. Chỉ cần bỏ xuống đó vài nệm kê lưng của chiếc đi văng là xong. Máy quay đĩa Motorola của nàng chạy nhẹ một đĩa nhạc 33 chơi toàn violon và piano, loại nhạc được mệnh danh là nhạc để mơ mộng : music for dreaming. Một chai sâm banh được ngâm sẵn trong xô nước đá. Tất cả đều sẵn sàng chờ đợi «chú mời».

Hồng Hạnh ngắm hình nàng trong tấm kiến. Hình ảnh người thiếu nữ xuân thì rực rỡ nàng thấy trong kiến làm cho môi nàng nở nụ cười thoả mãn hài lòng thứ hai. Nàng bận chiếc robe bằng hàng đen, một thứ hàng ngoại quốc không dày mà cũng không mỏng quá, thật hợp với nhan sắc và khung cảnh đêm nay. Chiếc áo may tuyệt khéo bó sát thân thể nàng như một làn da, bó sát mà vẫn để cho nàng thở hít thoải mái. Mỗi lần nàng bận áo đầm này, Hồng Hạnh vẫn có cái cảm giác như một sinh vật có khả năng thay đổi làn da, chui vào một lớp da mới: Và mỗi lần nàng lột bộ áo này ra khỏi mình, nàng vẫn có cái cảm giác lột bỏ một làn da cũ đi. Như một con rắn lột da vậy.

Chiếc áo ngắn tay, hở cổ. Làn da nàng lồ lộ trên màu đen gợi cảm đó. Nàng hài lòng nhiều về cái áo này vì nó vừa cho nàng có cái vẻ trang trọng của người đàn bà lịch sự, ăn diện vừa cho thân thể nàng có cái vẻ trẻ tràng của đàn bà đa tình sẵn sàng cởi áo.

VỢ C H Ồ N G S O N

Ngày nào ở Sài Gòn, sau đám cưới tổ chức hựt. Hồng Hạnh có hỏi Như Ngọc về những nguyên do nào đã làm cho cuộc hôn nhân của bạn tan vỡ khi sắp tới đích. Như Ngọc đáp rằng vì Hoài Nguyên — một người thật hiền, thật tốt, một người chồng lý tưởng — đã chịu quá nhiều ảnh hưởng của một người bạn xấu. Vì không tin là bạn nói đúng — Không phải Như Ngọc nói sai vì xấu tính mà là vì chủ quan, vì hờn giận — Hồng Hạnh không hỏi rõ thêm người bạn quý đó của chú rể hựt Hoài Nguyên là ai, tên là gì, làm nghề gì.

Nhưng bây giờ nàng đã biết rõ. Người ngăn cản không cho Hoài Nguyên trở lại với Như Ngọc chính là Minh Huy. Khả sành sỏi về tâm lý. Hồng Hạnh hiểu rằng những người thanh niên chưa muốn lấy vợ, chưa có dịp lấy vợ, đều không muốn thấy bạn mình lấy vợ.

Bạn gái với nhau cũng vậy. Hồng Hạnh biết rằng về chuyện hôn nhân, những người cùng phái nữ với nàng còn xử dụng những thủ đoạn ngầm độc hại hơn nhiều để phá nhau.

Và nàng thấy nàng cần cho Minh Huy, anh chàng lẻo mép ấy, một bài học đích đáng.

Ít nhất với cuộc bố trí đêm nay, nàng cũng có thể làm mất hết uy tín của Minh Huy. Hoài Nguyên sẽ thấy tận mắt Minh Huy ở lại đây là vì nàng vì một người thiếu nữ, chứ không phải vì tình bạn.

Một khi Hoài Nguyên hết tin tưởng ở Minh Huy, chàng ta sẽ sốt sắng xách va-li vù về Sài Gòn với Như Ngọc không cần ai dục đã.

Hồng Hạnh tin chắc là đêm nay, mọi diễn tiến sẽ xảy ra đúng như ý muốn của nàng.

Nàng kiểm soát lần cuối cuộc bố trí khi đôi kim đồng hồ sắp chỉ vào hai con số 9 và 12. Nàng hoàn toàn hài lòng.

Đúng 9 giờ, có tiếng gõ nhẹ lên cửa phòng.

Hồng Hạnh đi ra mở cửa. Đi ngang tấm kiếng, nàng liếc nhìn khuôn mặt người thiếu nữ phản chiếu trong kiếng. Khuôn mặt và nụ cười kia làm cho Hồng Hạnh nghĩ rằng nàng có tài đóng kịch thiên phú và nàng không làm nữ diễn viên điện ảnh là một thiệt hại chung và lớn cho người đời. Vì khuôn mặt và nụ cười của một người thiếu nữ đang yêu, đang si tình chờ đón người yêu.

Nàng mở cửa

— Anh đúng hẹn quá. Chiến sĩ có khác...

Minh Huy đứng đó. Chàng có vẻ bối rối :

— Tôi xin lỗi Hồng Hạnh...

Nàng hơi ngạc nhiên nhưng nụ cười vẫn chưa tắt trên môi :

— Chi vậy anh ?

— Tôi cần phải nói ngay... sợ Hồng Hạnh giận tôi... Một lần nữa, tôi xin lỗi Hồng Hạnh... Tôi không thể cùng đi dự dạ vũ với Hạnh được...

Lần này thì Hồng Hạnh ngạc nhiên thực sự :

— Sao vậy ?

— Tôi có việc riêng... Tôi phải ở lại phòng với Hoài Nguyên, bạn tôi. Đêm nay không biết tại

sao hấn có thái độ lạ kỳ. Khác hấn những đêm trước. Hấn có vẻ lo âu, bồn chồn. Không ở yên được một chỗ. Tôi hỏi, hấn không nói. Nhưng tôi biết chắc là hấn có chuyện gì giấu tôi. Tôi lo. Tôi không thể bỏ hấn lại một mình trong phòng vắng đêm nay được.

Chàng nhăn nhó.

Mong Hồng Hạnh thông cảm cho tôi.. Được Hồng Hạnh cho phép mời Hồng Hạnh đi dự dạ vũ đêm nay là một hạnh phúc lớn nhất đời của tôi... Nhưng tôi không thể vui chơi một mình khi thằng bạn của tôi nó khổ... Nó đang thất tình... Nếu có chuyện gì chẳng lành xảy ra đêm nay, tôi không chịu nổi sự hối hận... Đêm... với một kẻ thất tình lại cô đơn, rất dài...

Hồng Hạnh cố nén để khỏi thở phào.. Nàng biết rõ cái nguyên nhân làm cho Hoài Nguyên « bồn chồn, ngồi không yên chỗ » đêm nay. Nhưng nếu để cho chàng trai này quay đi, cuộc bố trí của nàng đêm nay sẽ hỏng, lát nữa, chỉ một lát nữa thôi, Hoài Nguyên sẽ tới đây.. Nếu không có Minh Huy ở đây nàng sẽ tiếp Hoài Nguyên ra sao? Nhất là khi nàng đã làm cho Hoài Nguyên tin rằng chàng được yêu, chàng tới để phây phây hưởng cái tình yêu của nàng.

Nàng đưa tay ra nắm lấy tay Minh Huy.

— Anh hãy vào phòng Hạnh đã nào. Đi đâu mà vội quá vậy ??

— Nhưng. Hoài Nguyên ?? Hấn, lạ lắm.

— Anh vào đây chúng mình cùng thảo luận cách cứu vãn anh ấy. Anh quên rằng Hạnh có thể giúp anh rất nhiều hay sao ??

Đôi mắt Minh Huy sáng lên

— Hay lắm... Hồng Hạnh cùng tôi đi lên phòng chúng tôi.. gặp hấn coi sao ? Có thể sự có mặt của Hồng Hạnh sẽ làm cho hấn vui lên.. Tôi đã hết lời khuyên giải hấn rồi...

Nàng gật đầu.

— Được rồi. Anh cứ vô đây cái đã.. Hồng Hạnh có chuyện này muốn nói với anh trước...

Nàng khép cửa lại nhưng không cài khóa. Người bên ngoài có thể mở cửa vào dễ dàng. Minh Huy không để ý thấy sự kiện « không gài khóa cửa » đó, chàng mãi nhìn quanh. Cảnh êm đềm ấm cúng, thơ mộng của căn phòng làm chàng suýt soa :

— Phòng của Hạnh đẹp quá. Người lính chiến nào sống ở rừng núi cũng mơ có một căn phòng xinh xắn thế này. Nhưng chỉ là mơ thôi, chẳng bao giờ thành sự thực. Một căn phòng có ánh đèn mờ ảo chờ đợi mình buổi tối, với một người vợ xinh, ngoan và hiền.

Chàng như bị thôi miên vì hình ảnh đẹp và thơ mộng của căn phòng. Đi vào tới giữa phòng chàng dừng lại quay lại nhìn nàng, hai tay dơ lên.

— Có ước mơ gì nhiều đâu ?? Chỉ một căn nhà nhỏ, một người vợ hiền.. Vậy thôi nhưng chiến tranh vẫn không cho mình thực hiện mộng ước...

Trong một khoảnh khắc thời gian cái giả cái thực của hiện tại hòa lẫn vào nhau làm cho Hồng Hạnh bàng hoàng. Nàng yên trí người thanh niên hào hoa đang đứng trước mặt nàng kia là

một người linh chiến thực sự, chàng ước mơ một căn nhà nhỏ, một người vợ hiền. Và nàng có thể giúp chàng làm cho giấc mơ đó trở thành sự thực. Nàng có thể là người vợ hiền đó.

Nhưng.. chỉ trong khoảnh khắc mà thôi Hồng Hạnh lại trở lại là người thiếu nữ bị lừa dối đang cần cho kẻ lừa dối mình một bài học.

Nàng đi tới gần chàng :

— Anh chỉ nhớ tới bạn của anh thôi.. Còn em thì sao ??

— Em thì... Em thì...

Chàng ú ớ và chỉ nói được có thế.

— Em thì.. sao ? Em cũng cô đơn... Em còn cô đơn hơn ai hết... Anh cũng phải nghĩ đến em một chút chứ...

Nàng buồn rầu và chàng như ngạc nhiên không ngờ nàng lại thú thực như thế. Người thiếu nữ thường tự kiêu. Dù có buồn đến chết được vì thiếu ái tình, các cô cũng nhất định không chịu nói ra.

Chàng như không tin :

— Em... em cũng cô đơn sao ??

— Còn sao nữa ư ? — giọng nàng như tràn đầy trách hận và tủi cực — Anh còn phải hỏi em câu đó sao ??

Nàng đi tới một bước nữa và chàng không lùi lại. Đột ngột, họ thấy họ đứng ôm nhau và hôn nhau trong căn phòng ấm cúng có tiếng nhạc violon văng vẳng từ chiếc Akai Stereo bốn loa.

Hồng Hạnh, trong vòng tay của Minh Huy, xúc động thật sự. Nàng quên cả hiện tại, quên cả mục đích cuộc bố trí đêm nay, nhưng cũng như tất cả những người thiếu nữ tưởng mình không yêu ở cõi đời này, Hồng Hạnh chỉ xúc động, chỉ quên có một lúc. Nàng tỉnh lại ngay, nàng nghĩ tới Hoài Nguyên. Anh chàng củ lắn đó đi đâu ? Giờ này chàng tới là vừa đẹp. Nàng đã để cánh cửa khép chứ không gài khóa để cho Hoài Nguyên dễ dàng xâm nhập..

Sau cái hôn đầu tiên đó, họ rời nhau, Hồng Hạnh liếc nhìn chiếc đồng hồ để bàn : chín giờ mười phút rồi. Nàng bàng hoàng khi thấy rằng chiếc hôn môi vừa qua đã kéo dài tới năm phút. Nụ hôn lâu nhất đời nàng, lâu nhất mà qua nhanh nhất Hoài Nguyên sắp đến.. Nàng nghĩ thầm « Mình phải gọi cho hẳn hôn mình nữa, cho Hoài Nguyên bắt được quả tang hẳn đang hôn mình, hẳn mới hết chối cãi... »

Nàng chỉ chai sâm banh đặt đứng trong xô đá

— Nhà có sâm banh nàng nói mời người chiến sĩ mở rượu. Y như một chiến sĩ chính cống Bà Lang Trọc Minh Huy cười khiêm tốn :

— Em lịch sự quá. Tôi vinh hân hạnh.

Nàng cũng lịch sự chào lại chàng và ngồi xuống ghế.

Chàng đưa chai rượu lên, vặn nút. Bốp ! Tiếng nút chai nổ vang trong căn phòng ấm cúng nghe như tiếng pháo.

V Ợ C H Ồ N G S O N

Sâm banh sủi bọt được rót vào hai ly. Chàng và nàng cùng ly. Thái độ của Minh Huy dần dần đổi khác. Chàng như người mệt mỏi hay lo âu vì một việc gì đó nhưng vẫn cố gắng gượng vui để tỏ ra lịch sự :

— Hồng Hạnh làm trọng thể như vậy, tôi ngại quá.

— Anh ngại chi ?

— Ngại sẽ bất lịch sự... Tôi không thể ở lại vui với Hồng Hạnh được lâu hơn.. Tôi phải về phòng..

Hồng Hạnh nhiu mày. Nếu để anh chàng láu này ra khỏi đây trước khi Hoài Nguyên tới, bao nhiêu công lao của nàng sẽ trở thành công cốc. Nàng phải giữ hẩn ở lại đây với nàng bằng đủ mọi cách.

— Anh ở đây uống rượu với Hồng Hạnh không thích sao ?

— Thích lắm chứ.. Nhưng.. tôi còn có bốn phận với bạn. Tôi không thể bỏ bạn tôi nằm buồn một mình..

Chàng dơ ly lên, nàng cũng dơ ly. Họ cùng uống. Chàng lại rót rượu vào hai ly.

— Anh không thể bỏ bạn anh nằm một mình như anh có thể bỏ được Hạnh ư ?

— Hạnh thì.. thì..

Muốn khuyến khích Minh Huy uống rượu, Hồng Hạnh phải uống liền liền Minh Huy phải thú vị khi chàng nhận thấy chất sâm banh thượng hảo

hạng có phản ứng rất nhanh trong huyết quản người thiếu nữ đa tình. Đôi mắt nàng trở thành sáng long lanh hơn bao giờ hết. Đôi môi nàng mọng như hai múi cam, hé mở, chờ đợi.

Khi người đàn ông không trả lời được câu hỏi của người đàn bà, người đàn ông đó có thể thay câu trả lời bằng một chiếc hôn. Minh Huy cũng làm theo thông lệ. Chàng hôn nàng.

Chiếc hôn kéo dài. Hồng Hạnh quên thời gian và không gian, nàng đã quên mục đích cuộc bố trí đêm nay, quên Hoài Nguyên, quên tất cả..

10

Minh Huy mở một mắt. Chàng nhìn qua những sợi tóc của nàng lên mặt chiếc đồng hồ tay:

— Đã 11 giờ rồi..

Hồng Hạnh nói như người đang mơ màng :

— 11 giờ hay 12 giờ đêm thì có ảnh hưởng gì đến ai ?

— Hẳn không tới đâu..

— Hẳn ? Anh nói hẳn là ai ?

— Hoài Nguyên.. !

— Hoài Nguyên.. làm sao ?

— Hoài Nguyên không tới phòng này đêm nay đâu.. Hẳn chờ em từ lúc 9 giờ ở dưới bờ hồ Than Thở. Giờ này, chắc hẳn đã chết cứng vì lạnh rồi. Chắc hẳn đã hóa đá..

— Hoài Nguyên chờ ai ở dưới bờ hồ ?

— Chờ em ? Em có hẹn anh ấy ở bờ hồ bao giờ đâu ?

— Em hẹn hắn tới đây nhưng anh đã can thiệp và thay đổi lộ trình của hắn vào phút chót. Em hẹn hắn tới đây nhưng anh hẹn hắn xuống bờ hồ..

Nàng chột hiệu, và nàng choàng dậy :

— Anh biết ?

Chàng gật đầu. Mặt chàng vẫn thản nhiên như không hề có chuyện gì lạ xảy ra cả.

— Minh Huy, nàng dùng ngón tay trở chọc chọc vào ngực chàng để dẫn mạnh từ tiếng.. anh là một thằng bạn xấu. Anh là.. đồ.. đồ..

Cơn giận làm cho nàng nghẹn lời, nàng không còn đủ tâm trí để chọn được danh từ đúng. Chàng nhắc :

— Đồ.. lưu manh ?

— Đúng. Anh là đồ lưu manh.

Chàng lắc đầu

— Em lạc hậu mất rồi.. Tên Minh Huy mà em vừa chửi đó rất đáng bị em chửi. Nhưng đó là tên Minh Huy ngày xưa, tên Minh Huy trước kia. Tên Minh Huy đang ở trước mặt em bây giờ không còn như thế nữa..

Minh Huy xúc động, vì chàng thấy rằng chàng nói thực. Người thiếu nữ này có thể nghĩ là chàng giả dối nhưng thực tình trong đời chàng, từ ngày chàng biết yêu và được đàn bà yêu đến giờ, chưa bao giờ chàng lại nói thực đến thế.

Sự thực vừa làm chàng xúc động, vừa làm chàng sợ hãi :

— Anh muốn nói với em rằng anh đã yêu em, yêu thực tình, yêu như chưa bao giờ anh yêu ai đến như thế. Chính vì yêu em nên anh mới phải dối trá. Anh đã phải đánh lừa để Hoài Nguyên nó đừng tới đây phá đám anh.

Hồng Hạnh trừng mắt nhìn chàng :

— Thực không ?

Chàng dơ tay áp lên ngực, chỗ trái tim :

— Anh chưa bao giờ phải cất lời thề với đàn bà. Nhưng đêm nay vì yêu em anh long trọng thề với em.. Đời anh chỉ có một người đàn bà mà anh quý mến. Đó là mẹ anh. Đêm nay anh thề trước hương hồn của mẹ anh là anh yêu em..

Nàng áp má vào ngực chàng :

— Lẽ tự nhiên rồi.. Vì em yêu anh, anh không yêu em làm sao được ?

Nhưng đúng lúc Hồng Hạnh không chờ, không đợi, không muốn cánh cửa phòng khép hờ của nàng vang lên mấy tiếng đập thùm thụp rồi bật mở tung...

Người bước vào là Hoài Nguyên, một Hoài Nguyên giận dữ, quần áo tả tơi, sốc xéch, đầu tóc bù rối và mặt đỏ lửa :

— Các người lừa tôi, các người rồn chơi với tôi — Hoài Nguyên nói như hét lên. Chưa bao giờ Minh Huy thấy người bạn thân nhất đời của mình giận dữ đến thế.. — Các người tồi lắm... Tôi tin các người.. Tôi tưởng là các người tốt với tôi..

V Ơ C H Ồ N G S O N

Đang ôm nhau, đang mê ly, cặp tình nhân vội buông nhau như hai kẻ phạm tội thực sự. Hồng Hạnh vội đưa tay sửa lại mái tóc và cài lại nút áo ngực mặc dầu hàng nút áo ngực nàng không tuột cái nào. Minh Huy vội đứng dậy..

— Không ngờ các người đối xử đều giả với tôi..

Nguyên.. Minh Huy vội nói bình tĩnh lại đề moa nói :

Bình tĩnh cái.. khỉ khô.., Từ giờ phút này tôi hết còn là bạn của anh nữa.. Xin anh cho tôi.. hai chữ bình an.. Tôi không thể kết bạn với đồ.. đều, đồ giả dối.. Tôi rời bỏ nơi này ngay từ đêm nay. Tôi đi ngay đêm nay..

Hồng Hạnh khở sở :

— Anh Nguyên.. lỗi tại Hạnh hết.

— Xin lỗi, tôi không có cái hàn hạnh được quen biết một người như cô.

Nguyên hăm hăm đi ra. Cặp tình nhân còn lại đứng sững nhìn nhau. Nét hối hận hiện rõ trên mặt họ.

— Em đừng quá lo. Minh Huy đi ra cửa. Để anh lo dàn xếp vụ này. Không sao đâu. Anh chịu khó nói hấn nguôi giận ngay.

Nhưng cuộc dàn xếp không dễ như Minh Huy tưởng.

Lần này, Hoài Nguyên, người bạn dễ tính. cả nể, giận hơn thực tình. Trong phòng Hoa Chúc

V Ợ C H Ồ N G S O N

Hoài Nguyên hung hăng dồn hết quần áo vào va ly trong khi Minh Huy đi theo năn nỉ

— Cậu phải nghe tôi..

— Tha hồ cho anh nói.. tôi không nghe là không nghe...

— Toa không thể bỏ đi giữa nửa đêm được..

— Không được hả ? Đề coi có được không...

— Toa đi đâu bây giờ ? Muốn đi thì sáng mai..

— Anh thích nơi này thì anh cứ ở.. Tôi có rủ anh cùng đi với tôi đâu ?

— Toa đi thì moa cũng phải đi..

— Chuyện anh đi hay ở không cần dự gì đến tôi hết..

Minh Huy cũng bực, chàng cũng cao giọng :

— Mà yên lặng một phút nghe tao nói..

— Không yên.

Minh Huy nắm cánh tay bạn :

— Mà phải nghe tao nói. Vì đây là chuyện quan trọng. Hoài Nguyên cười mũi :

— Quan trọng với anh hay với tôi ?

Minh Huy chưa bao giờ phải năn nỉ ai nhưng chàng thấy tình thế này là một tình trạng đặc biệt, chàng bắt buộc phải năn nỉ Hoài Nguyên :

— Mà dẹp nóng giận để nghĩ lại dùm tao..

— Tao đã dẹp nóng giận từ khuya rồi, nếu không tao đã đâm vỡ mặt mày.. Coi chừng, mày •

còn lằng nhằng nữa, tao không bảo đảm có những chuyện gì xảy ra..

— Mà có thể đánh tao nhưng mày phải ở lại đây..

— Tại sao ?

— Tại vì phòng này tên mày. Mày đi khỏi đây là tao cũng phải đi...

— Đó là cái lý do buộc tao phải ở lại ? —
Hoài Nguyên cười mũi — Còn lâu.. Tao với mày không còn liên hệ gì đến nhau nữa, mày ở hay mày đi mặc mày.

Minh Huy bối rối

— Tao không biết tao phải nói sao cho mày tin bây giờ.. Sự thực là tao đã yêu Hồng Hạnh.. Yêu thực tình.

Hoài Nguyên cười phá lên, tiếng cười còn đầy hờn giận :

— Thôi mà cậu ba.. Tôi biết rõ vô nghệ của cậu quá mà. Bao nhiêu ngón nghề của cậu tôi đã biết hết. Cậu nói cậu yêu nàng với tôi làm chi ? Nàng đâu có mặt ở đây để cậu bịp ? Hay là cậu muốn nhờ miệng tôi nói lại với nàng là cậu yêu nàng thực tình. Còn lâu tôi mới nói, cậu ơi..

— Thực mà. Chuyện thật khó tin nhưng là sự thực. Tao yêu Hồng Hạnh tao muốn chiếm được tình yêu của nàng. Tao muốn cưới nàng làm vợ.

Ý nghĩa của câu nói làm cho chính người thốt ra nó là Minh Huy cũng phải giật mình. Đôi bạn ngơ ngác nhìn nhau.

Hoài Nguyên hỏi như người hoài nghi :

— Mà y vừa nói gì ? Hay tại tao nghe lầm ?
Mà y muốn cưới Hồng Hạnh làm vợ ? Ngôn ngữ của mà y có « verbe » cưới đâu ?

Minh Huy bức tức :

— Vì vậy, tao mới nói với mà y là tao yêu nàng mà. Tao đi tìm tình yêu đã lâu rồi.. Đến bây giờ tao mới gặp. Tao không thể bỏ qua được dịp này...

Hoài Nguyên ái ngại :

— Mà y đau nặng mất rồi. Tao chắc mà y đang mê sảng. Tao có giận mà y thật vì mà y đã chơi xấu với tao, mà y đánh lừa tao, mà y làm cho tự ái tao bị tổn thương nặng. Xong, tao sẽ không giận mà y lâu đâu. Yên trí đi. Tình bạn của mình là một thứ tình bạn không có gì có thể làm tan vỡ nổi. Mà y nên theo tao về Sài Gòn. Chỉ xa nàng vài ngày, mà y sẽ quên nàng ngay. Cũng như bao nhiêu vụ trước đây. Sau khi xa được họ, mà y chẳng mừng như thoát được tai nạn đi tù đó là gì ?

— Lần này khác.. Mà y phải tin tao. Tao đã quyết sẽ không bao giờ lấy vợ. Chỉ yêu thôi chứ không cưới, như sau cùng tao tìm được một người xứng đáng. Những người trước tao không cưới họ là phúc cho tao nhưng nếu tao không lấy được Hồng Hạnh làm vợ, tao sẽ là thằng vô phúc.. Nếu đời tao không có nàng, tao sẽ khổ hơn là có nàng..

Hoài Nguyên thở dài

V Ợ C H Ồ N G S O N

— Không ai có thể thoát được đàn bà cũng như không ai có thể thoát được chết.. Mà còn nhớ câu đó không. Ngày xưa mà vẫn kịch liệt đả kích tao khi tao cho câu đó là đúng.. *Personne n'échappe à la femme comme à la mort..* Mà nói mà có thể thoát được đàn bà.. Mà đã làm tao tin cho đến bây giờ...

Tiếng chuông điện thoại reo. Hoài Nguyên nhắc ống nghe lên, chàng trả lời vào máy, mắt không rời nhìn bạn.

— Khởi cho hồi lên mang hành lý xuống. Tôi đổi ý rồi. Tôi ở lại. Chưa biết ngày nào tôi trả phòng...

Hoài Nguyên từ từ đặt ống nói xuống. Minh Huy thở dài :

— Cảm ơn mày..

Dưới phòng tiếp tân, anh thư ký cõ ngắc ngằn ngơ và bức dọc nhìn vào ống điện thoại. Anh lăm băm nói một mình :

— Đúng là thằng cha này khùng. Đùng đùng kêu tính tiền trả phòng rồi lại thôi.. Muốn tống cổ đi cho rảnh. Cóc có vợ mà vác xác đến ở ở. Ten động phòng của người ta làm cái gì ?

Nét mặt hăm tãi của anh vội chuyển thành niềm nở, một nụ cười mà anh tưởng là lịch sự nhưng thật ra chỉ là một nụ cười cầu tài rất rẻ tiền nở trên đôi môi thâm của anh, anh quay lại chào đón cặp vợ chồng mới vừa đặt chân vào khách sạn một cặp vợ trẻ, chồng già cô vợ phây

phây có bộ mặt đàn độn và tấm thân nầy nở đúng chỗ của một em nhầy sếch xy, ông chồng trạc năm mươi tuổi, đầu hấn chỉ còn lơ thơ mấy cái tóc mắt hấp him, bụng phệ, có vẻ giàu tiền đồng hồ Omega vàng, ngón tay đeo cái nhẫn kim cương to bằng hột đậu phụng, một ông nếu quả là chồng theo mắt nhận xét và kinh nghiệm của anh thư ký khách sạn chắc chắn sẽ bị mọc sừng trong một tương lai rất gần anh thư ký cất tiếng :

— Kính chào ông bà.. Ông bà mới tới ? Xin ông ghi dùm tên vào sổ.. Chúng tôi có dành sẵn một phòng tuyệt đẹp chờ sẵn ông bà..

Chủ nhiệm Văn Diệu — trong lúc chàng thư ký tòa soạn Minh Huy đang bối rối tơ lòng trên lầu khách sạn Đào Nguyên dành riêng cho vợ chồng mới cưới thì ở dưới phòng tiếp tân, chủ nhiệm Văn Diệu của chàng vừa tới. Người đàn ông mắt hấp him, bụng phệ, trông có vẻ đông tiền và quē ra mặt đó chính là Văn Diệu. Và người đẹp phây phây bận jupe ngắn, tóc sỏa bờ vai, ngực đầy, môi và mông cong vồng đó không phải là Văn Diệu phu nhân. Nàng chính là Sê Ri, một « si tác lét » của điện ảnh Việt Nam kiêm tình nhân của một số ông lớn giàu tiền, địa vị cao ở Sài Gòn.

Dạ hội tổ chức thật thành công. Vui nhộn và đông người. Cái dinh của dạ hội này là dạ vũ. Thiên hạ đôi nhầy nhót ở Sài Gòn được dịp ôm nhau nhầy như điên. Những bà vợ mới tập được vài bước cũng

VỢ CHỒNG SỎI NHẢY

mạnh dạn theo các đức ông chồng sành sỏi nhảy nhót hơn ra đong đưa trên «pit». Thiên hạ nhảy đều uống nhiều, cảnh dạ hội vui như Tết.

Ban nhạc được tăng cường bằng ba anh Phi biểu diễn những tiếng kèn «tom-pét» như gào thét, như nức nở nhịp trống dồn thúc đục thiên hạ dật nhau ra nhảy.

Trong số những cặp hăng nhảy nhất có Minh Huy và Hồng Hạnh. Mặc dầu chưa phải là vợ chồng mới cưới, tâm trạng của hai người trẻ tuổi mới yêu nhau này cũng say sưa như họ vừa nhấp chén rượu tân hôn. Họ không để ý đến những chung quanh, họ chỉ biết có nhau. Do đó họ không biết họ là cặp tình nhân đẹp nhất trên sàn nhảy, đẹp nhất dạ hội.

— Thật kỳ diệu. Chàng nói nhỏ nhỏ vào tai nàng khi họ ôm nhau, dìu nhau đi theo điệu nhạc.. Không bao giờ anh tưởng rằng chuyện này có thể xảy ra.. Tình yêu đến với anh như một tiếng sét.. Đột nhiên anh thấy anh yêu em.

Minh Huy dừng lại, chân chàng bước hụt một nhịp. Đang say sưa như chưa từng bao giờ say sưa như thế, Hồng Hạnh không để ý tới nhịp bước hụt đó của người nàng yêu. Nếu lúc đó nàng chịu khó nghi ngờ và ngược nhìn lên, nàng sẽ thấy mặt Minh Huy có những nét biến đổi. Đó là vì chàng vừa nhận thấy rằng trước đây đã nhiều lần rất nhiều, quá nhiều lần nữa là khác chàng đã dùng câu nói trên để nói không biết bao nhiêu là người đàn bà. Có điều khác nhau là những lần trước chàng nói và đứng dừng, lần này chàng nói với tất cả sự chí tình của lòng chàng. Tuy nhiên, không vì chàng chí tình mà

V Ợ C H Ồ N G S O N

câu nói đôi khác đi. Lúc đó, chàng nghĩ rằng lời nói thật sự chẳng có gì quan trọng, chỉ có sự việc mới thật là đáng kể.

Và chân chàng lại bước đều. Đôi tình nhân trẻ đẹp này đi tới đầu trên sàn nhảy, nơi đó như sáng lên. Tuổi trẻ cùng sắc đẹp và tình yêu của họ như có ánh sáng...

Trong một căn phòng trang hoàng toàn bằng màu hồng với mục đích phục vụ những cặp vợ chồng mới toanh, chủ nhiệm Văn Diệu cũng ngắc trong bộ complet mới cắt theo kiểu Italy mới du nhập Sài Gòn, đứng như một ông Tây Gỗ. Tất cả những thứ mặc, đeo, xỏ trên tấm thân cựa phú lít bằng vải ngoại quốc, bằng vàng, bằng kim khí, đều mới. Quần áo mới xỏ tay, xỏ chân lần đầu. Sơ mi mới chưa kịp giặt ủi lấy một lần, cravate mới, đôi giày bout-pointu mới đóng ở hiệu giày Gia chưa có một nếp nhăn. Cả đến bí tất và mùi soa của Văn Diệu cũng mới. Để chuẩn bị cho chuyến đi Đà Lạt ăn chơi ngoài gia đình với Sê Ri, Văn Diệu đã lén bà vợ bụng to hơn ngực đi may sắm một lô quần áo và đồ phụ tùng. Từ ngày còn thơ ấu, Văn Diệu đã quen chùi mũi bằng ngón tay rồi bôi vào tường hoặc gốc cây cho nên đến ngày trở thành chủ báo và được đòi cho ăn lộc, báo bán chạy, Văn Diệu vẫn giữ vững thói quen không sài khăn mùi - soa. Khi đã thành chủ báo, Văn Diệu không hỉ mũi vào ngón tay để rồi chùi lên tường nữa, đương sự hỉ mũi vào giấy báo. Nhưng sau đây phút lấy hết can đảm đặt nhẹ bàn tay vào chỗ để ngồi đây

đắn của em si-tác-lét đang thất nghiệp và được em ban cho một cái lườn yêu Văn Diệu bèn thốt nhiên giác ngộ và thấy rằng đề xứng đáng với tình yêu cùng tấm thân thơm như mít chín của Sê Ri, mình không thể ăn bận bê bối rẻ tiền như trước, nhất là không hỉ mũi, chùi mép bằng giấy báo. Văn Diệu bèn ăn diện và kết quả là tối nay, tất cả những thứ dụng cụ mới toanh trên người đương sự cứng như một khúc gỗ.

Văn Diệu đứng đó trong căn phòng toàn-một màu hồng với ly rượu trên tay - một ly rượu mà Văn Diệu trình trọng gọi là «vanh áp-pê-ri-típ» nghe tiếng nhạc rập rình và rậm rật từ dưới nhà vang lên qua cửa sổ và thỉnh thoảng lại vén cổ tay áo nhìn mặt chiếc đồng hồ Omega cũng mới tinh.

Văn Diệu hắng giọng rồi gọi vào phòng trong :

— Sê Ri em ơi.. Sê Ri đã xong chưa ? Chúng mình xống nhầy chứ.

Trong phòng, bên ngoài giường ngủ trải sa tanh hồng, Sê Ri, nàng si-tác-lét đối của một nền xi-la-ma rách, đang vắt vẻo luồn tấm thân nhiều thịt nhiều mỡ vào một cái robe đầm quá hà tiện vải. Nàng bằng lòng đi chơi và ở chung Ô-Ten với anh chủ báo cả đần nhưng với kinh nghiệm đối phó với đàn ông, nàng biết rằng anh chủ báo cả đần nhưng lắm tiền đó đang si nàng, đang mê nàng và nàng càng kéo dài phút ban cho cả đần cái ân huệ sau cùng chừng nào, cả đần càng mê nàng và càng dễ dàng ký «séc» chi tiền cho nàng từng đó.

— Em sắp xong rồi, cưng ơi.. Chịu khó chờ em tí nữa thôi..

Văn Diệu ngày xưa uống rượu đế và chỉ mới học uống rượu Tây từ mấy năm nay, nhưng Sê Ri thì có máu khoái rượu gia truyền. Ông thân ra nòng nguyên là công chức của Phủ Toàn Quyền, ngôn ngữ lai căng do cuộc thống trị của thực dân Pháp trên đất nước có bốn ngàn năm trăm sáu mươi hai năm văn hiến này sinh ra gọi chức vụ của ông thân sinh nòng Sê Ri là «loong tong» — ông loong-toong sinh ra nòng Sê Ri và có tật nghiện rượu rất nặng. Đến cả bà vợ ông cũng uống rượu ngang với ông. Do đó, tuy là gái lại ôm mộng làm một thứ Marilyn Monroe của điện ảnh Việt Nam, Sê ri cũng vẫn tiếp tục sự nghiệp sâu rượu của ông loong-toong thân phụ nòng. Rượu Sê Ri uống bây giờ là rượu Tây rượu Mỹ Cô nhắc, Uýt ky. Sê Ri có thể uống rượu liên miên bất cứ lúc nào có rượu và có người chi tiền rượu.

Hiện lúc này trong căn phòng dành cho cô dâu toàn hồng, một ly cô-nhắc cũng được đặt sẵn trong tầm tay của Sê ri. Bận xong cái robe quá chật vừa soi bóng mình trong kiến, tay Sê Ri tự động cầm ly rượu đưa lên môi.

Từ phút đặt chân theo Văn Diệu, người tình cũ lần nhưng lần tiền, lên mặt sàn nhà đá hoa của khách sạn này, với lý do trời rét, Sê Ri đòi uống rượu và uống liên miên. Chủ Nhiệm Văn Diệu, với sự hiểu biết về ái tình và đàn bà nhỏ siu, nghèo nàn của mình, nghĩ rằng đàn bà càng uống nhiều rượu chừng nào, càng dễ dãi với đàn ông và càng thích làm ái tình gay cần chừng ấy, nên sẵn sàng

làm theo ý muốn của Sê Ri. Một chai Cognac Re-my được mang lên phòng cùng với năm bảy chai soda. Nàng Sê Ri ái nữ của Cụ Loong Toong bợm nhận cứ việc tí tí uống và rót lấy rượu vào cốc.

Sê Ri tìm mãi mới thấy đôi bông tai kiểu hoa hoè, hoa sói. Bây giờ kiểu trang phục và nữ trang Op Art đã lỗi thời, những người đẹp chịu ăn diện gọi là « gồ ghề » của Sài Gòn đã chuyển sang kiểu Hippie. Và kiểu trang phục Hip, theo nhận xét của nhà xã hội học, có mang nhiều màu sắc LSD. Đôi bông tai Hip của Sê Ri làm bằng đồng và nhựa. Vành nhựa lớn bằng quả banh ping pong có vẽ những vòng tròn xanh đỏ trắng vàng. Mang đôi bông tai đó lên tai, với hai quả banh lủng lẳng hai bên má, Sê Ri có vẻ như một bà bóng đang giờ lên đồng, một bà bóng tân thời. Một nhân vật thời đại mà chỉ có Vũ Trọng Phụng, tác giả Số Đỏ người đã đưa những bà Phó Đoan, Xuân Tóc Đỏ, Nghị Hách, Vạn Tóc Mai vào văn học sử bất tử, sống lại mới có thể diễn tả nổi.

Việc bận áo và cài bông tai làm cho Sê Ri tiêu hao mất một số nhiệt lượng trong người đáng kể. Nàng bù đắp vào số nhiệt lượng vừa chi ra đó bằng một hớp hết nửa ly cognac. Chất rượu làm nội tạng nóng ran như vừa có một luồng nội lực đương cương truyền vào nàng cảm thấy dễ chịu, yên đời và hài lòng dễ dãi với tất cả mọi người.

— Sao Sê Ri ơi? Em xong chưa ?

Lời kêu gọi của Văn Diệu vẳng qua khe cửa vào phòng. Đang nhún nhảy trước tấm kính, Sê Ri đáp

— Ra đây... Ra liền...

Nàng ngả nghiêng đi về phía cánh cửa. Nhưng căn phòng này có hai khung cửa đi sang hai phòng bên cạnh. Sê Ri đi sang căn phòng vắng tanh không một bóng người. Không thấy người tình chưa hề ân ái với mình lần nào đâu hết, Sê Ri ngần ngại hai dây đồng hồ :

— Ủa., thằng cha cù lần này đi đâu mất rồi ?
— Nàng lắm bầm — Nóng nhót đã phú lĩnh xuống nhót rồi chắc?

Nhìn thấy một khung cửa khác, Sê Ri đi thẳng qua cửa và thấy mình đứng ngoài hành lang. Nàng đi vài bước trên hành lang đó và thấy tiếng nhạc lớn hơn y như nàng đã tới phòng khiêu vũ. Bên trái nàng là một căn phòng vách tường bằng kiến. Sê Ri đẩy cánh cửa kiến khép bước vào đó. Nàng tìm phòng khiêu vũ có 111

Căn phòng Sê Ri bước dường như là phòng dành cho những cuộc ăn uống riêng. Bàn ghế trong phòng đều được kê sát vào một góc. Sê Ri đi tới dán mũi vào vách kiến bên kia. Trước mặt nàng, sau làn kiến, thấy thoáng có bóng người đang diu nhau theo tiếng nhạc.

Một cặp khiêu vũ từ từ rời sàn nhảy để diu nhau đi ra hành lang vắng. Họ diu nhau đi ngang trước mặt Sê Ri. Giữa Sê Ri và họ chỉ cách một vách kiến Sê Ri nhìn rõ họ nhưng họ mãi nhìn nhau nên không trông bắt cứ ai.

Người thanh niên dáng người cao cao có vẻ gì quen thuộc với Sê Ri. Đôi lông mày kẻ đậm của Sê Ri nhui lại trên đôi mắt nhờ nghệ

thuật tô ohi trở thành lớn gấp đôi cặp mắt thực của nàng. Nàng suy nghĩ. Rồi nàng chợt nhớ ra chàng.

Dán chặt hơn sóng mũi lên làn kiến Sê Ri gõ gõ ngón tay lên tiếng và gọi :

— Ê.. Ê.. Minh Huy...

Nhưng người thanh niên đang du dương bên ngoài không thể nào nghe được tiếng gọi của Sê Ri lùi lại, đi sang ngang vài bước, nàng tìm khung cửa để đi ra hành lang. Nhưng không thấy, rồi chất rượu đang bốc làm cho nàng quên đi, nhìn qua làn kiến trong snốt, nàng yên trí giữa nàng và hành lang không có gì ngăn cách cả, nàng hiên ngang đi tới. Sóng mũi nàng lần này va chạm phũ phàng với mặt kiến, Sê Ri loạng choạng lùi lại. Nàng dơ tay lên xoa mũi và trong vài giây đồng hồ, nàng không hiểu có chuyện gì vừa xảy đến mũi nàng.

Rồi nàng chợt hiểu, tuy say, Sê Ri vẫn còn đủ tâm trí để hiểu nàng bị tấm kiến cản lại. Nàng đưa tay mò mò trên vách kiến, lần đi tìm cửa.

Tuy đang say sưa đắm chìm trong tình yêu mới, đến một lúc nào đó cặp nhân tình trẻ tuổi cũng nhận đôi chút sự việc xảy ra quanh họ. Đó là việc tiếng nhạc tạm ngừng và Hồng Hạnh, với tư cách nhân viên tiếp tân của khách sạn, có nhiệm vụ phải tiếp khách và đốc thúc những nhân viên khác làm bồn phận.

— Bàn của chúng mình đâu rồi nhỉ? Minh Huy nhìn quanh chúng mình cũng phải uống chút rượu như thiên hạ chứ?

— Anh về bàn trước, em phải đi chào vài vị khách mới. Hồng Hạnh hơi trẻ môi như một cô gái mới lớn cần dẫn người yêu. Mà anh phải ngồi yên chờ em ạ. Không có được nói chuyện với cô khác à...

— Xong rồi...

Minh Huy đứng nhìn theo cặp mông tròn của người yêu đi khuất vào vùng tranh tối, tranh sáng bằng một cặp mắt âu yếm. Nàng đi rồi, chàng mới nghĩ tới câu trấn an nàng: Em yên chí. Ở đây, ngoài em ra, « làm gì còn có cô nào nữa? »

Chàng không ngờ đúng lúc chàng nghĩ như thế, một thiếu nữ không chồng và đẹp, người thiếu nữ đẹp không chồng thứ hai có mặt trong khách sạn, đã tới sát ngay bên chàng.

Hai vòng tay đàn bà mềm mại ôm choàng lấy Minh Huy từ đằng sau. Một bàn tay đàn bà thơm mát bịt lấy mắt chàng rồi một vành môi đàn bà hôn lên má chàng. Minh Huy sửng sốt và kinh ngạc. Chàng cảm thấy rõ vòng tay đó không phải là vòng tay chàng vừa mới làm quen của Hồng Hạnh, vành môi áp vào má chàng cũng không phải là vành môi của người thiếu nữ chàng vừa yêu tha thiết.

—... È. Đố biết ai.. ?

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Minh Huy, nhưng trong cơn bấn loạn, chàng chưa

đoán được ai là người đàn bà quen đó. Đặc biệt giọng nói quen thuộc đó có âm thanh cọt nhả rất què.

Bàn tay trên mắt Minh Huy mở ra. Chàng chớp mắt lia lia rồi nhìn ngậy người đàn bà đứng sát vào chàng.

— Sê Ri... ?

Chàng thẳng thốt kêu lên. Chưa bao giờ chàng không hào hứng gặp đàn bà đẹp như lần này.

— Sê Ri đây.. — Nàng đứng dựa vào người chàng và chàng bắt mắt hơn khi nhận thấy nàng say rượu. Sê Ri của anh đây. Anh bỏ em ở Sài Gòn một mình.. Buồn nhớ anh quá, em phải nhận lời đi với thằng cha cù lần đó lên đây tìm anh..,

Tai vạ tới nơi rồi. Minh Huy nghĩ thầm. Hồng Hạnh mà trông thấy Sê Ri đứng ngả nghiêng ôm mình thế này thì tình yêu lại dội nón ra đi không kèn không trống. Chàng đẩy vội Sê Ri ra và đảo mắt nhìn quanh phòng. Hồng Hạnh đang đứng nói chuyện với mấy cặp vợ chồng thân chủ góc phòng đằng kia. May sao, Hồng Hạnh đứng quay lưng lại chàng. Chàng vội nắm cổ tay Sê Ri

— Đi...

— Đi đâu ? Ở đây nhây chứ ? Em muốn nhây, em muốn uống rượu...

Chàng vẫn kéo nàng đi. Tới căn phòng kiến, chàng đẩy Sê Ri vào phòng. Chàng cũng bước vào phòng và sau khi đóng cửa lại, hỏi nàng:

— Em tới đây làm gì ?

Sê Ri cười rích rích

— Cái anh này... ngây thơ thấy mồ.. Tôi tìm anh chứ còn tôi để làm gì nữa ?

— Sao em biết tôi ở đây ?

— Linh tính. Anh ở đâu em cũng biết... Em nhớ anh...

Bộ ngực đầy của nàng lên xuống với câu nói trong khi đôi mắt nàng nhìn chàng « him híp những tình ái ». Bất cứ lúc nào khác, thái độ và ngôn ngữ của Sê Ri cũng làm cho Minh Huy hài lòng, nhưng đêm nay thì không. Đêm hay, sự có mặt của Sê Ri ở đây là một tai họa lớn cho chàng.

— Đàng lạnh quá... Sê Ri bước tới choàng tay ra ôm lấy chàng. Em lạnh. Sê Ri lạnh làm cho Sê Ri ấm đi anh...

Nàng mở choàng mắt khi vòng tay nàng ôm phải khoảng không, chàng đã đứng ra chỗ khác. Đôi môi khêu gợi của nàng trề ra

— Em cần uống uyết ky...

— Đừng yên đó. Để đi lấy uyết ky cho..

Chàng bước vội ra khỏi phòng và đóng cánh cửa lại. Chàng lấy làm tiếc vì cánh cửa không có cấm chìa khóa. Nếu có, chàng sẽ mạnh tay vặn nắm bẩy vòng để nhốt chặt Sê Ri trong đó.

Chàng chưa kịp lấy lại nhịp thở đều, người thiếu nữ đẹp không chồng thứ nhất trong khách sạn chỉ có toàn vợ chồng này đã tới trước mặt chàng. Hồng Hạnh cười âu yếm, đôi mắt nàng nhìn chàng cũng nặng trĩu những tình ái :

— Em xong việc rồi... Từ bây giờ, em có thể ở sát bên anh cho tới sáng mai...

Nàng đưa tay nắm lấy tay chàng :

— Chúng mình uống gì ?

— Uống ? — Ngơ ngác như người mất hồn, chàng vội nắm tay nàng, kéo đi — Phải đấy, chúng mình đi uống cái gì cho ấm. Ở đây đông người quá, ồn ào chịu không nổi.. Chúng mình đi tìm chỗ nào kín, ngồi uống riêng với nhau. Đi...

Hồng Hạnh tinh ý biết ngay là trong giây phút ngắn ngủi vắng mặt nàng, vừa có chuyện gì lạ xảy đến với người nàng yêu. Nàng thấy rõ là chàng bối rối, sợ hãi. Nàng cưỡng lại sức lôi kéo của chàng để kêu lên

— Cái gì vậy ? Anh làm sao thế ?

— Làm sao ? Đâu ? Có ai làm sao đâu ?

Hồng Hạnh cười nhẹ :

— Anh hốt hoảng y như là anh sợ cái gì ? Hay là anh sợ em ?

— Làm gì có chuyện ấy, chợt nhớ đến Hoài Nguyên, chàng hấp tấp lôi bạn vào cuộc... Anh đang nghĩ tới Hoài Nguyên.. Làm sao tìm được cho nó một cô bạn gái cho đời nó bớt cô tịch.

Khi người ta yêu, người ta thường dễ dãi nhất là tình yêu của người khác. Cái tên Hoài Nguyên và tình bạn được nhắc tới đúng lúc làm cho Hồng Hạnh quên ngay thái độ khác lạ khả nghi của người nàng yêu. Lúc đó chàng đã dắt nàng sang phòng giải trí. Phòng này có bàn bi-da, bàn ping pong và máy

quay, nơi Hồng Hạnh đã thấy Hoài Nguyên đứng đánh bạc với mấy quay một mình hồi chiều. Ngoài hiên căn phòng này có kê vài cái bàn cho khách ngồi uống nước. Hồng Hạnh được đặt ngồi ở đó :

— Em ngồi đây chờ anh năm phút nhé. Anh đi gọi nước uống và đi coi Hoài Nguyên nó đang làm gì. Anh trở lại liền..

Chủ Nhiệm Văn Diệu chờ mãi không thấy Sê Ri xuất hiện bèn quên mấy phép lịch sự căn bản vừa mới học được, đẩy cửa phòng ngủ của nàng thò đầu nhìn vào. Sê Ri đã biến mất. Trong căn phòng kín chỉ còn thoang thoảng mùi hương thừa của nàng chào đón hai lỗ mũi trâu của chủ nhiệm.

Thắc mắc, chủ nhiệm đến lịch sự gõ nhẹ ba cái vào cửa phòng tắm, rồi sau ghé tai áp vào cánh cửa, lắng nghe coi bên trong có tiếng nước rì rì hay không, chủ nhiệm mở cửa phòng tắm nhòm vào. Từ bên trong, mấy cái bồn sứ trình bày một sự trắng tinh chào đón cặp mắt nhòm ngó của chủ nhiệm.

Văn Điện nhún vai rồi đi ra khỏi phòng. Đôi giày mới tìm đến nơi phát ra âm nhạc đưa chủ nhiệm tới đứng ngoài căn phòng lớn nơi đang có dạ vũ. Người đông, toàn là người thanh lịch. Vẫn không thấy bóng dáng người tình « si tác lét » đâu cả, ngược lại Văn Diệu trông thấy đằng sau lưng một gã thanh niên có vẻ rất quen. Dường như Văn Diệu đã nhìn thấy cái sau lưng của gã thanh niên này ở đâu rất nhiều lần.

Minh Huy quay lại và giật mình khi thấy chủ nhiệm Văn Diệu bằng xương, bằng thịt và bằng mỡ, cứng ngắc trong bộ com lê cắt theo kiểu « play boy Italo », sừng sững đứng ngay trước mặt.

Chủ nhiệm Văn Diệu nhặt báo và chàng tổng thư ký tòa soạn đứng ngây ra nhìn nhau.

11

Chủ Nhiệm Văn Diệu là người lấy lại được khả năng mở miệng nói thành tiếng trước. Lập tức, máu chủ nhiệm nổi lên, đương sự hăm hăm :

— Minh Huy ? Anh làm gì ở đây ?

Đó là một câu hỏi hợp lý nhưng cũng như đa số những câu hỏi hợp lý ở cõi đời này, câu trả lời của nó không được hợp lý mấy :

— À... tôi... tôi.

— Anh đi dự Hội Thảo về hiện tình đất nước ở Đà Lạt kia mà ?

— Đúng. Nhưng mà... tôi được Ban Tổ Chức mời về đây đề..

— Để anh mở cuộc hội thảo với đàn hà ở đây ? Hả ?

Bao nhiêu hờn giận chất chứa trong trái tim cự phú lít của chủ nhiệm Văn Diệu nổ tung ra đa số là hờn giận bà vợ bụng to hơn ngực đòi hỏi quá nhiều về tình yêu đã chết-đương sự trầm giọng :

— Tôi hiểu rồi. Anh đánh lừa tôi đi chơi. Rất

tiếc. Tôi không đủ tư cách trả lương và công tác phí cho anh để anh đi chơi. Nhất là việc anh lừa tôi anh coi tôi... ngu... là một việc không thể nào tha thứ được.

Minh Huy đã biết anh chủ nhiệm nhiều mặc cảm ngu dốt. Y luôn luôn có phản ứng nặng và mạnh khi cảm thấy bị người khác cho là y ngu dốt vì y ngu dốt thực sự. Chàng vội nói :

— Ông đừng nóng. Tôi được ban tổ chức mời về đây thật mà. Ở đây có một cuộc hội thảo bí mật. Thâu thập được nhiều tin quan trọng lắm.. Nếu ông không tin tôi...

— Tôi không tin anh...

Mắt Văn Diệu sáng rực lên và cổ họng y phát ra những tiếng gừ gừ :

— Tôi yêu cầu anh đừng có cho là tôi ngu. Hiểu chưa ? Ít nhất tôi cũng không ngu hơn anh. Kể từ giờ phút này, anh nên tự coi anh không còn là nhân viên tòa báo nữa, hiểu chưa ?

Minh Huy rất giàu tự ái. Từ ngày về làm thư ký tòa soạn cho Văn Diệu chàng đã đòi nghỉ mấy lần và lần nào Văn Diệu cũng phải xuống nước cũng phải « tam cố thảo luận » đến nhà chàng làm lành, mời chàng đi ăn đi chơi và năn nỉ chàng trở lại giữ chức thư ký tòa soạn. Chưa lần nào chàng bị Văn Diệu mời ra cửa tòa soạn và chàng cũng chưa bao giờ phải năn nỉ bất cứ một anh chủ nhiệm nào trên cõi đời này. Nhưng lần này khác, lần này chàng vừa có Hồng Hạnh chàng

thể tự cho chàng cái quyền nghỉ chơi thất nghiệp lúc này.

Vì vậy, chàng đành xuống nước.

— Ông nóng quá. Thật đấy mà... Ông để tôi giới thiệu với ông mấy người trong ban tổ chức hội thảo mời tôi tới đây.. ông sẽ thấy..

Văn Diệu cắt ngang :

— Không. Tôi đã nói không là.. không...

— Tôi vừa gặp một thiếu nữ tôi yêu. Tôi đã xin cưới nàng làm vợ. Ông cho tôi nghỉ việc bây giờ là ông hại tôi :

Văn Diệu cười khẩy thật tàn nhẫn và ác ôn :

— Người yêu ? Vợ chưa cưới ? Tốt lắm. Như vậy là anh đã thú nhận. Tôi ưa những người làm lỗi mà biết nhận lỗi...

Đôi mắt Minh Huy sáng lên :

— Nghĩa... là ông đã tha thứ cho tôi ? Tôi vẫn là..

— Anh vẫn bị đuổi như thường.. Lời thú nhận của anh làm cho tôi thêm cương quyết trong việc mời anh nghỉ...

Văn Diệu cười khịt ra cái điều là quyết định tối hậu không có thể thay đổi được và những lời nói « bi giờ » chỉ là thừa thãi :

— Tôi đã phải nghe anh báo tin sắp lấy vợ không biết là bao nhiêu lần, nhưng lần này là lấy thật đấy ? Rất tiếc không đến dự đám cưới của anh được.

Văn Diệu phẩy phẩy hai tay – một dáng điệu quen tay của đương sự kỷ niệm của quãng thời gian làm phú lít đi theo Cẩm Tây nạt nộ đồng bào cử chỉ đó cho người nói chuyện với Văn Diệu, nhất là những người dưới quyền y và chỉ có những người dưới quyền y mà thôi, không bao giờ y dám làm cử chỉ đó với những kẻ mà thấy có quyền thế biết rằng cuộc nói chuyện đã kết thúc.

Văn Diệu quay vào phòng. Minh Huy bước theo. Chàng cố gắng tìm lời để nói, nhưng cổ họng chàng từ chối để tiếng nói lọt ra. Chàng làm báo đã lâu năm nhưng chưa bao giờ chàng phải há miệng năm nỉ một tên chủ báo nào, chỉ có bọn chủ báo tìm đến nhà chàng, năn nỉ chàng. Nghề làm báo ở Việt Nam là một nghề bấp bênh phát đờn, người làm báo lúc nào cũng sẵn sàng chịu thất nghiệp, túng thiếu vì báo bị đóng cửa bất ngờ, vì phản đối tư cách đều giả, bần tiện, bóc lột của chủ báo. Nếu là lúc khác, Minh Huy cũng chẳng lấy gì làm quan trọng lắm việc chàng có làm thư ký tòa soạn cho Văn Diệu nữa hay không, nhưng ngay lúc này mà chàng thất nghiệp thì hơi phiền.

Chú bồi phòng bưng khay rượu đi ngang mặt Minh Huy để vào phòng Văn Diệu. Minh Huy nhận ngay thấy một sự lạ : trên khay rượu có hai cái ly. Bà vợ nạt dòng « quê năm bảy cục » theo lời phê bình của Sê Ri – có mặt ở đây sao ? Chàng không tin là Văn Diệu lại chịu khó đưa bà vợ già, nái sẽ đó đi lên tận nơi thơ mộng này ăn chơi. Việc tìm hiểu Văn Diệu tới khách sạn này du đương với ai không có gì khó, chàng chỉ cần tung ra vài ngọn đòn gió là biết ngay.

Chú bồi trở ra, Minh Huy vẫn đứng đó. Ngay sau chân chú bồi, Văn Diệu thò bộ mặt chờ đợi ra khỏi cửa, Thấy Minh Huy vẫn còn đứng đó, y nhăn mặt

— Anh còn chưa đi ư ? Chờ gì nữa ?

Minh Huy cười vui :

Tôi thắng đường về Sài gòn đây. Ông có nhắn gì không ?

— Nhắn gì ? Văn Diệu cảm cần nói như sữa vào mặt chàng thanh niên.

— Nhắn gì cho bà nhà ? Tôi có thể báo cho bà ấy biết là ông hiện đang ở đây, mạnh và vui..

— Bà vợ tôi hả ? Bà ấy đang ở đây với tôi..

Văn Diệu tuy đã có thời làm phú-lít, nhưng nói dối không được thạo lắm. Bộ mặt đương sự đã bắt đầu xanh xám..

Đến lượt Minh Huy cười khẩy :

— Bà Văn Diệu mà uống uyết-ky. Đây chắc là ông muốn nói đến bà Văn Diệu bé ?-Minh Huy tỏ vẻ suy nghĩ—Có một cô bạn nghệ sĩ của tôi chuyên uống uyết-ky. Tên nàng là Sê Ri..

Như chợt nhớ ra, Minh Huy búng hai ngón tay vào nhau đánh tách :

— Si-tác-lét Sê Ri.. người tôi đã giới thiệu với ông khi ông nói muốn làm phim ? A.. Đây quả là một sự trùng hợp ngẫu nhiên..

Văn Diệu cay cú hạ giọng :

— Được rồi. Anh đã thắng tôi keo này..

Minh Huy làm bộ không hiểu

— Thắng ông ? Tôi làm gì đâu mà thắng ông

Vẻ mặt, lời nói, dáng điệu, tức là toàn thân của Văn Diệu trở lại thân hữu mặn nồng với chàng thư ký tòa soạn trẻ tuổi

— Chúng mình hiểu nhau mà. Đàn ông chúng mình thắng nào chẳng... thích vui chơi.. Phải không toa ?

Minh Huy sốt sắng :

— Tôi hoàn toàn đồng ý với ông. Tôi cũng tới đây chỉ để giải trí...

— Nghĩa là chúng mình thông cảm nhau ?
Hả ? Hồi nãy moa nói đùa.. Toa đừng có để bụng nhé.. Anh em mình cộng tác với nhau sống chết với tờ báo mà. Nếu toa không bỏ moa, không đời nào moa bỏ toa. Toa dư biết moa là người chung thủy đến là chừng nào...

Minh Huy đã biết người đàn ông đưa Sê Ri tới đây là Văn Diệu. Chàng thấy cần phải đưa ngay Sê Ri về trả lại cho Văn Diệu. Chàng nói vài lời qua loa với Văn Diệu rồi rút lui. Vừa trở ra tới phòng dạ hội, chàng đụng ngay Hồng Hạnh. Nàng cầm đĩa bánh đưa mời chàng

— Anh muốn chúng mình ngồi ở đây hay ra vườn yên tĩnh hơn ? Hay là về phòng mình ?

Chàng vội nghĩ đến một việc gì làm cho Hồng Hạnh bận rộn trong khoảng thời gian vừa đủ để chàng làm xong việc đem Sê Ri về trả lại cho Văn Diệu. Chàng nhìn vào đĩa bánh trên tay nàng :

— Có « pa tê sô » nhân thịt của đó chưa ?

— « Pa tê sô » nhân thịt của... Ngon lắm. Em chưa ăn bao giờ à ? Nhân viên tiếp tân mà không biết khách sạn của mình có những món bánh gì thì... yếu quá. « Pa tê sô » nhân thịt của là món bánh mặn đặc biệt nhất ở đây. Em chịu khó đi lấy một đĩa... Nếu trên này hết thì hỏi nhà bếp.. Anh khoái ăn món đó lắm.

Hồng Hạnh, tay bưng đĩa bánh, mắt đắm đắm nhìn vào mặt Minh Huy, dò xét, tìm hiểu. Nàng thấy chàng có vẻ gì lạ lạ. Nhưng ngay lúc này, nàng chưa bắt mạch được đúng cái lạ đó. Rồi, với một nụ cười hồn nhiên, nàng gạt bỏ ý tưởng nghi ngờ đó ra khỏi tâm trí. Nàng thấy nàng không nên nghi ngờ vô cớ người yêu.

— « Pa tê sô » nhân thịt của hả ? Để em đi lấy — Anh chờ em ở đây — Đừng đi đâu ạ...

Hồng Hạnh vừa quay đi. Minh Huy đã bước vội về căn phòng kín, nơi chàng đẩy Sê Ri vào trước đó năm, mười phút.

Trong căn phòng này, bên cạnh Sê Ri, có mặt chàng trẻ tuổi cô đơn Hoài Nguyên.

Hoài Nguyên chưa gặp Sê Ri lần nào nhưng chàng có nghe Minh Huy nói nhiều lần đến Sê Ri. Chàng và nàng có vẻ hợp chuyện nhau. Cuộc làm quen vừa xong. Sê Ri đòi uống rượu Hoài Nguyên đi qua phòng bên dùng điện thoại gọi bồi phòng mang rượu đến.

Hoài Nguyên vừa đi qua phòng bên thì cánh cửa phòng mở ra, Minh Huy vội vã bước vào

chàng nắm tay Sê Ri, kéo đi :

— Đi cùng... Về với anh già... Hẩn chờ...

Hoài Nguyên vừa gọi điện thoại vừa nhìn bóng chàng trong tấm kính trên tường. Chàng thấy mình hôm nay đẹp trai, hào hoa một cách lạ lùng.

Buồng ổng nói xuống, chàng sửa lại nút cà vạt và giữ nguyên nụ cười mà chàng thấy là tươi và duyên dáng đó trên môi, chàng đi trở lại căn phòng có Sê Ri đang chờ.

Nụ cười duyên từ từ tắt lịm trên môi Hoài Nguyên khi chàng thấy phòng vắng tanh. Người đẹp đã như một gái liêu trai biến đi đâu mất.

Chàng đi quanh phòng, nhìn vào sau cái ghế «sô pha» chàng vạch cả tấm màn treo cửa ra tìm. Vẫn không thấy người đẹp. «Lạ nhỉ? Không lẽ mình vừa nằm mơ? Không lẽ ở đời có gái liêu trai thật sao?» Hoài Nguyên thắc mắc. Chàng hin mũi hít hít không khí. Đánh hơi. Không. Chàng không ngủ đứng, không mơ. Trong phòng này thực sự vừa có một người đàn bà đẹp, mùi thơm của nước hoa và da thịt, son phấn nàng vẫn còn tỏa bay trong không gian. Tâm sự của Hoài Nguyên lúc đó giống như tâm sự của chàng thư sinh Kim Trọng khi đánh hơi được mùi thơm của Thúy Kiều dưới vườn đào: hương thừa còn vẫn ra vào đâu đây...

Chàng buồn rầu đi trở vào chỗ đặt điện thoại, hủy bỏ lời gọi rước.

Đúng lúc đó, ngoài hành lang, Minh Huy chặn dò Sê Ri lần thứ ba :

— Nhớ chưa ? Sê Ri lên đây với người đàn ông tên là Văn Diệu, Văn Diệu !! Nhớ chưa ? Hẳn là chủ báo Văn Diệu chủ báo...

Tuy vẫn đòi rượu, Sê Ri đã say. Như một cô em gái ngoan, nàng gật đầu.

Minh Huy thò đầu nhìn vào phòng dạ vũ. Tiếng nhạc vẫn rộn ràng, thiên hạ vẫn vui nhầy tung bừng. Chàng không trông thấy Hồng Hạnh nhưng thấy Văn Diệu.

Văn Diệu đang hăm hực đi tìm trong đám đông cô bạn gái tự dưng biến mất từ trong phòng ngủ của mình.

— Bây giờ.. Sê Ri đi về Phòng Văn Diệu, ở đó với hẳn.. Nghe chưa ?

Sê Ri sẵn sàng làm theo lời Minh Huy, nhưng nàng không thể nào rời được nơi nàng đang đứng. Lý do : vạt áo đầm của nàng bị móc vào cái đinh dùng để móc màn cửa. Nàng cười rinh rích và nắm áo chàng kéo lại :

— Anh.. Áo em nè..

Minh Huy lúi húi gỡ cho Sê Ri. Khi người ta làm một việc gì vụng trộm mà vội vàng, tay chân người ta trở thành vụng về. Minh Huy cũng không thoát được cái thông lệ ấy. Mồ hôi chàng toát — đủ cả ba thứ mồ hôi lạnh, nóng, vừa vừa — chàng sợ những hai người trông thấy chàng đang thò tay vào tẩm áo đầm chật ních như bó sát lấy tẩm thân căng đầy của Sê Ri : chủ nhiệm Văn Diệu và Hồng Hạnh.

Khi chàng tháo được gấu áo của Sê Ri rồi cái định quái ác, chủ nhiệm Văn Diệu — sau khi đi một vòng không tìm thấy người đẹp — đã hăm hăm trở về tới gần hành lang. Y vẫn chưa trông thấy đôi người trẻ tuổi nhưng bây giờ thì đã muộn rồi, Minh Huy không còn có thể đưa Sê Ri trở về phòng Văn Diệu được nữa.

Trở về không được mà đứng đấy cũng không xong, cuống quá, Minh Huy lại đưa Sê Ri rút lui về căn phòng kiến, nơi chàng vừa móc nàng ra khỏi đó.

Đẩy Sê Ri vào phòng, chàng đóng cửa lại và linh linh đi ra xa đó.

Sê Ri ngẩn ngơ đứng trong căn phòng vắng. Nàng nghe tiếng Hoài Nguyên bực tức nói vào điện thoại ở phòng bên cạnh :

— Gọi hoài không đem lên.. Thôi, không lấy rượu nữa.. Bỏ đi..

Hoài Nguyên hăm hăm trở vào phòng chàng ngẩn ra, khi thấy người đẹp đứng sừng sững ở đó :

— Ủa... Cô vẫn ở đây à ?

Sê Ri nhí nhảnh :

— Em vẫn ở đây chứ đi đâu ? Rượu của em đâu ? Anh gọi đem rượu đến cho Sê Ri chưa ! Sao lâu quá vậy ?

— Hả ? Rượu ? À.. Có ngay.. Sê Ri chờ một tí..

Hoài Nguyên đi sang phòng bên. Chàng dừng lại ở cửa đếm nhẩm : « một.. hai. ba » rồi thò đầu sang coi Sê Ri có còn đứng đó hay đã biến mất. Nếu

nàng biến có lẽ chàng không ngạc nhiên bằng thấy nàng vẫn đứng đó. Nhưng Sê Ri vẫn đứng đó. Nàng còn mỉm cười và dơ tay vẫy vẫy, chàng Hoài Nguyên vội vã tới nhắc ống nói :

— Đem rượu lên đây.. Gấp..

Ngoài hành lang tiếng gọi đầy đe dọa của Văn Diệu đuổi theo Minh Huy.

— Anh Huy.

Minh Huy quay lại :

— Ông chủ nhiệm gọi tôi ?

Văn Diệu biểu diễn một bộ mặt cự phú lit :

— Nàng đâu ?

— Nàng nào ?

— Đừng giả bộ.. Anh dư biết. nàng là.. Sê Ri.!

— Sê Ri ? Kia.. tôi tưởng Sê Ri đang ở trong phòng ông ?

— Nàng vừa ở trong đó nhưng ngay lúc này thì nàng không có ở trong. Tôi biết chắc là anh đưa nàng đi đâu đó..

— Tôi ư ? Đời nào tôi lại..

— Tôi cảnh cáo anh lần chót. Văn Diệu gần giọng Tôi mất bao nhiêu công lao và tâm huyết mới đưa được nàng lên đây. Tôi nhất định không chịu thua anh cú này. Thua anh hay thua bất cứ ai cũng không được.. Tôi nhất định ăn thua đủ.. Nói cho anh biết vậy.. Anh liệu chừng...

Minh Huy lo ngại ra mặt. Đây là lần đầu tiên chàng không chú ý đến một người đẹp ở cạnh Văn

Điệu, nhưng đây cũng là lần mà chàng bị Văn Diệu nghi ngờ nhất, cay cú nhất. Lúc này mà Hồng Hạnh lò mò tới thì thật là võ nợ, chàng sẽ lãnh đủ một cái oan to như oan bà Thị Kính...

— Văn Diệu hỏi dồn :

— Nàng đâu ?

Minh Huy nhún vai :

— Làm sao tôi biết nàng đâu ? Nàng có thể đang nhảy đầm, đang đi dạo bên bờ Hồ Than Thở... Ông không nên tiểu tâm nghi ngờ tôi... Đời nào tôi lại đại đột vồ mèo của ông để ông cho tôi mất việc ư ? - Vô lý... Tôi đã nói là tôi vừa mới tìm được người vừa ý tôi và tôi muốn cưới nàng làm vợ...

Văn Diệu suy nghĩ và thấy Minh Huy nói có lý. Y gật gù rồi đổi giọng :

— Phòng anh ở đây số bao nhiêu ?

Minh Huy sốt sắng nói ngay số phòng. Đợi cho Văn Diệu đi lên lầu, Huy vội vàng bước tới cửa phòng kiến. Lần này, thì hai phút sau chàng đã đưa được Sê Ri an lành trở về phòng Văn Diệu.

Mười lăm phút sau, Minh Huy đã lại nhảy được hai bản Tango với Hồng Hạnh, Văn Diệu mới hăm hăm đi trở xuống. Minh Huy thấy chàng cần phải hướng dẫn Văn Diệu trở về phòng y trước khi Sê Ri ngồi chờ quá lâu lại bỏ đi nơi nào khác :

Ông nên về phòng ông coi — chàng nói với Văn Diệu — biết đâu nàng lại trở về đó rồi ?

Tuy không tin tưởng gì lắm nhưng vì không còn biết đi tìm Sê Ri ở đâu nữa Văn Diệu đành trở về phòng. Minh Huy đi theo. Chàng chỉ thò đầu vào phòng Văn Diệu sau khi biết chắc y đã tìm thấy người đẹp Sê Ri của y trong đó.

— Ông thấy chưa ? Nàng ở đây chờ ông mà ông cứ đi tìm ở tận đâu đâu... Bây giờ vậy là ông yên trí hết lời thôi rồi nhé...

Văn Diệu đứng bên Sê Ri, hai tay thừa thãi không biết để đâu, nở nụ cười cượng phú lít đáp lại Minh Huy.

Nhưng thực ra, sự rắc rối tơ lòng của Văn Diệu chưa hết. Đúng ra, đến giây phút cuộc đời Văn Diệu mới đi vào một chu kỳ rắc rối nặng... Bởi vì...

Đúng lúc đó, một chiếc tắc xi mới mới chạy hết tốc lực tới dừng lại ở trước khách sạn. Một bà nà dòng bụng to hơn ngực, mặt bự phần, tay xách cái sắc to bằng cái cặp sách của học trò trẻ con, ngón tay chuối mẩn múp míp đeo tới hai, ba cái nhẫn kim cương cúc nào nấy to bằng hạt đậu phộng, xuống xe và huỳnh huých đi vào khách sạn.

Bà khách tới trước quầy tiếp tân, gõ mạnh ngón tay xuống mặt quầy, miệng hỏi bằng một giọng nặng những uất hận

— Ông Văn Diệu ở phòng bao nhiêu ?

Sê Ri ngáy mắt nhìn gã đàn ông cứng ngắc trong bộ com-lê mới đang cười tỉnh với nàng. Đến

V Ờ C H Ồ N C S Ồ N

cả phút sau, nàng mới nhận ra y là Văn Diệu.
Nàng cười :

— Cùng đi đâu vậy ?

— Qua đi tìm em...

Việc trách móc đàn bà đẹp không phải là tài riêng của Văn Diệu, đương sự nghĩ rằng việc một người con gái phây phây, có « máu » văn nghệ sĩ, như Sê Ri, chịu đi chơi riêng với y lên đây là một đặc ân và một điểm phúc nhất đời của y rồi, nên y quên ngay những bất mãn của cuộc đi tìm vừa qua để ngọt ngào :

— Ở ngoài kia đông người quá, chúng mình nên tổ chức một dạ vũ vui riêng mí nhau ở trong này... Cùng chịu không ? Để qua gọi mang rượu vô đây nghe...

Sê Ri bằng lòng ngay :

— Nên lắm...

Căn phòng kín chỉ có hai người. Không khí lạnh của Đalat làm cho đàn ông đàn bà cảm thấy gần nhau hơn. Sê Ri nhìn Văn Diệu và nở nụ cười nặng những tình ái. Cái cười màu nhiệm làm cho Văn Diệu cảm thấy huyết quản sôi sục máu thanh xuân và như trẻ lại hai mươi năm. Y bước tới thâu hết can đảm ôm Sê Ri và hôn lên má nàng... Sê Ri cười rinh rích vì nhột nhiều hơn vì khiêu gợi...

Một lần nữa, Văn Diệu bắn loạn cả chân tay. Nhưng có tiếng gõ cửa, y ra mở cửa, chú bồi bưng khay rượu tới. Văn Diệu móc túi lấy tờ giấy bạc trao cho chú bồi và đỡ lấy khay

rượu. Trước khi đóng chặt cửa, y nhìn ra hành lang và thấy bà vợ bụng to hơn ngực huỳnh huých đi tới...

Mặt mũi tái xanh, tái sạm, chân tay run lẩy bẩy, Văn Diệu thụt đầu vào phòng, miệng thốt ra tiếng than đau khổ : « Bỏ mẹ rồi... » Con nguy biến đột ngột tới làm cho y trở thành mau mắn. Y bước vội trở vào phòng, đặt khay rượu xuống bàn và nắm cổ tay Sê Ri kéo nàng đi.

Trong khi Văn Diệu Vợ hằm hằm gõ cửa phòng với thái độ hung hăng của một bà nạ dòng đi đánh ghen, Văn Diệu dắt Sê Ri thoát ra khỏi phòng bằng cánh cửa phòng bên.

Minh Huy đang đứng chờ Hồng Hạnh ở đầu hành lang, chỗ nhìn vào phòng dạ vũ. Văn Diệu đẩy Sê Ri nhào tới ôm chầm lấy chàng :

— Giữ dùm. Giữ dùm. Văn Diệu nói như người hết hơi. Mụ vợ moa tới... Nó bắt gặp Sê Ri thì nó xé xác moa...

Gửi gắm xong, không chờ Minh Huy kịp phản đối, Văn Diệu « phú lĩnh » trở lại phòng, bỏ mặc chàng thư ký tòa soạn đứng đó ôm em si tác lét.

Minh Huy hiểu ngay trường hợp bê bối và khản trương của chủ nhiệm. Nhưng trường hợp của chàng cũng bê bối và khản trương không kém. Nhìn thấy gần đó có một cái bàn trống cặp vợ chồng ngồi đó đang dặt nhau ra sàn khiêu vũ, bàn có sẵn rượu, chàng đẩy Sê Ri tri ngồi lên ghế. Nàng si tác lét không đòi hỏi gì hơn là

rượu, bèn cầm ly rượu của thiên hạ lên uống tự nhiên như không hề có chuyện gì lạ xảy ra.

Hoài Nguyên và Hồng Hạnh vừa nhảy một bản cha-cha-cha vui nhộn. Hoài Nguyên đưa Hồng Hạnh tới trước mặt Minh Huy và nói bằng một giọng ca ngợi, chen lẫn tiếc rẻ :

— Người thiếu nữ có điệu nhẩy thanh lịch nhất mà moa được gặp trong đời. Nếu toa không nổi giận, moa muốn nhẩy với nàng suốt từ giờ đến sáng mai...

— Tại sao lại không ? — Minh Huy sốt sắng — Nhảy đi chứ ?

Toa nhẩy với nàng cũng như moa vậy... Ít nhất, hai người cùng nhẩy với nhau bản này nữa đi...

Hồng Hạnh nhìn người yêu bằng đôi mắt nặng những nghi vấn. Sự nghi ngờ trong nàng càng lúc càng tăng trước thái độ kỳ lạ của Minh Huy. Dường như có một chuyện gì đó đang làm cho chàng bối rối. Nàng muốn tìm ra nguyên nhân. Hoài Nguyên không ngạc nhiên mấy vì thái độ của bạn khi chàng trông thấy Sô Ri ngồi một mình ở cái bàn gần chỗ họ đứng.

Hoài Nguyên thấy chàng cần phải gỡ rối giúp bạn. Chàng vội vã đứng chắn trước mặt Hồng Hạnh và dơ hai tay ra :

— Hẳn thật là một người bạn tốt... Tôi cần lợi dụng lúc hẵn đang đại lượng... Mời Hồng Hạnh nhẩy với tôi bản này...

Minh Huy nở nụ cười gượng :

— Anh đã nói dối Nguyên về lý do làm anh ở lại đây và hẳn đã không giận anh. Em nên vì anh giúp hẳn vui đêm nay. Chúng mình có mục đích là giúp cho hẳn quên buồn phiền mà ?

Một bên lông mày vòng cung của Hồng Hạnh nhếch lên. Nàng dùng cái nhếch lông mày đó để ngầm nói với người yêu một lời đe dọa : « Được rồi anh muốn tôi xa anh. Tôi biết vậy nhưng chưa vội. Chờ coi anh còn dỏ những trò gì nữa » Nàng nhún vai rồi cùng đi với Hoài Nguyên trở ra sân nhây.

Hoài Nguyên đưa nàng đi theo nhịp Tango tuốt qua phía sân nhây bên kia, góc xa nơi Sê Ri. Nàng si-tác-lét có máu uống rượu nặng đã kết liễu cuộc đời một ly rượu của thiên hạ, nàng đang định thanh toán nốt ly thứ hai. Minh Huy nhú mày. Chàng đã gặp nhiều đàn bà trong đời, đủ thứ đàn bà nhưng đây là lần đầu chàng gặp một người đàn bà đệ tử chân chính của Lưu Linh. Chàng bước tới nắm cánh tay Sê Ri nhắc nàng ra khỏi ghế, kéo nàng đi...

Như đang dự một cuộc chơi đi trốn năm nàng còn bé, Sê Ri để cho tấm thân núi của nàng bị lôi kéo theo chàng trai, nàng cười rinh rích... Hành lang chàng kéo nàng vào là một con đường cụt. Nơi đầu hành lang có hai cánh cửa đề hai chữ « Toilette » chặn đường. Cánh cửa thứ ba gần đó đi xuống nhà bếp. Trong lúc Minh Huy lo âu cần rằng nhìn quanh, tìm một lối thoát với Sê Ri mà không phải đi ngang phòng khiêu vũ, chàng thấy một ông to béo đi ngang.

Chàng biết ông này là ông bếp vì ngoài tấm thân to béo chỉ có những người đàn ông chuyên môn nấu ăn mới có, ông này còn bận cái « tạp dề » trắng, đội cái mũ vải trắng đúng kiểu đầu bếp của những nhà hàng lớn. Ông bếp đẩy một cái xe bốn bánh trông như xe trẻ con chưa biết đi nhưng không phải là xe trẻ con, đó là một cái xe đặc biệt để chuyên chở cả một con heo quay hay một hoặc hai nồi súp lớn từ nhà bếp lên phòng ăn.

Và hiện lúc này, cái xe thức ăn đó rỗng không. Con heo quay hoặc bất cứ món ăn gì hồi nãy nằm ở đó giờ đây đã nằm lại trên những bàn ăn trong phòng kia hoặc đang nhảy mambo trong dạ dày của những thực khách. Ông bếp dừng cái xe không bên cửa và đi vào phòng rửa tay.

Vẫn chưa biết mình phải làm gì và không làm những gì, Minh Huy nhìn lại hành lang và thấy cái lý do làm cho chủ nhiệm Văn Điều thay đổi lập trường chớp nhoáng về quyền sở hữu trên thẻ xác năng si-tác-lét sâu rọu này. Chàng thấy Văn Điều theo sau bà vợ bụng to hơn ngực từ trong phòng ra hành lang, cặp vợ chồng xứng đôi, vừa lứa này dắt nhau ra phòng khiêu vũ.

Văn Điều nói với vợ bằng cái giọng ngọt như mía có chen lẫn ít tủi cực của một anh chồng chung thủy nhất đời mà vẫn bị vợ nghi cho tội có vợ bé.

-- Tôi chẳng thấy có lý do gì để vợ nghi ngờ tôi... Tôi đã nói là người ta mời tôi tới đây

để dự cuộc hội thảo về hiện tình đất nước... Tôi đâu có muốn đi nhưng vì mình là một nhân vật chính trị... mình cần có mặt trong những cuộc hội thảo chính trị...

Bộ mặt phi nộn của Văn Diệu Vơ vẫn còn nguyên nét hăm hăm của một nhà nữ phú lít chân chính theo dõi một tên móc túi, biết rõ y móc túi mà chưa tìm được bằng chứng để kết tội. Thị gật đầu đáp lời chồng :

— Phải cậu có nói là cậu đi dự hội thảo. Những lần trước thì tôi không nghi nhưng lần này thì tôi nghi. Tại sao? Cậu biết không? Vì tôi hỏi người ta, tôi được biết rằng cái khách sạn này chỉ tiếp riêng những vợ chồng mới cưới, vợ chồng son... Ai lại đi tổ chức một hội thảo trong Ô Ten chuyên tiếp đám cưới bao giờ? Hội thảo về.. vợ chồng ở đây thì máy ra...

Văn Diệu dơ cả hai tay ngang như một nhà đạo đức chân chính bị nghi can tội dụ dỗ con gái vị thành niên

— Khờ lắm... Mợ đã nghi vậy thì chết. Đã bảo là hội thảo bí mật mà lỵ...

Văn Diệu hạ giọng nói nhỏ cho đúng với bộ mặt quan trọng và câu chuyện có tính cách chính trị đối lập chính quyền bịa đặt của y :

—... Đang bị đàn áp.. Theo dõi.. Mật vụ.. Có thể thủ tiêu.. Hoa Kỳ bất mãn và xúc động.. Quan trọng lắm.. Vì vậy cần che mắt mật vụ.. Phải liện nhau ở đây, giả vờ như đi ăn chơi.. Đó là chuyện bắt buộc...

Rất phản bí mật và bất nguyên tắc phòng gian, bảo mật, cái miệng cá ngáo có vành môi tô son đỏ chót của Văn Diệu Vợ la âm hành lang:

— Ổi giỏi... Không tin nổi các ông.. Tin các ông thì có bán nhà đi mà ăn.. Chính chị chính em ký rì ? Ai người ta làm chính chị còn có thể tin được chứ cậu thì chính chính ký rì ?

Y thị tương vào mặt chổng một câu chí lý làm anh chổng cứng họng.

— Cậu làm chủ báo mà ? Cậu đâu có mần chính chị ? Cậu đừng có ngỗ là tôi ngu. Đừng có bịp tôi. Cậu phải biết là tôi có đi dự khóa huấn luyện chính chị phụ nữ mới và tôi «soóc ti» «đứng hạng bom nhe» nghe.. Về chính chị, xin lỗi, tôi cũng là tay cừ nghen cậu. Tôi giữ chức đương kim cố vấn hội phụ nữ của chị Bút Trà kiêm Ủy viên Xã Hội Phụ Nữ của bà Cố Vấn Trần Lệ Xuân. Cậu đừng có coi thường tôi. Báo của cậu là báo thương mại... Cậu mần lái báo chứ không phải là cậu mần viết báo.. Đâu, từ ngày tôi làm bạn mí cậu tới giờ, tôi có thấy cậu viết lách ký rì đâu ? Trước kia cậu mần phú lít.. Rồi nhờ ông già tôi chết, để cho tôi mấy sớ đất, cậu bán đi lấy tiền mở nhà báo... Vì cậu mần báo thương mại nên báo của cậu mới bán được tới mấy chục ngàn số chứ báo của cậu mà là báo chính chị thì cậu chỉ bán được có vài ngàn số là nhiều...

Trước một lô những dữ kiện không làm sao có thể phủ nhận đó, Văn Diệu đực mặt ra không

làm sao chống chế được nửa lời. Y rửa thắm mấy bà già giết giặc ngồi rồi không có chuyện gì mà làm rủ nhau lập hội và dạy nhau vài bài chính trị ba xu, nhưng ngay lúc này y cũng không muốn cãi vã với chị vợ lắm mồm bụng to hơn ngực. Thật ra Văn Diệu cũng chẳng còn tâm trí đâu để mà tranh luận. Y đang lo bị vợ bắt được quả tang du hí ở đây với Sê Ri. Với Văn Diệu, bà vợ bụng to hơn ngực lắm mồm, lắm miệng của y là một con khủng long. Mỗi lần khủng long xuất hiện là một phen trời sầu, đất thảm. Trước con khủng long đó, Sê Ri là một con nai tơ...

12

Văn Diệu run rẩy đi trốn khủng long và thắm khẩn tổ tiên ông bà, ông vải, y chân thành cầu xin cả Phật, cả Chúa đoái thương y run rủi cho Minh Huy ngăn chặn được Sê Ri đừng để nàng nhào tới ôm chầm lấy y. Nếu Minh Huy để sống Sê Ri, y sẽ không bao giờ tha thứ và nếu bây giờ, đột nhiên Sê Ri ở đâu hiện ra, ôm chầm lấy, chắc chắn khủng long sẽ rú lên một tiếng thanh thoát và y sẽ ngã lăn ra chết ngất.

Vợ chồng Văn Diệu bước vào phòng khiêu vũ nhịp trống bonga bum.. bum.. làm cho Văn Diệu tưởng là tiếng đập của trái tim y lọt vào « mi cò rô » và làm cho Văn Diệu Vợ nhún nhảy đôi môi bự trong thời gian gần đây, để trở thành người thanh lịch trong xã hội, y thị đã tới phòng dạy « nhảy đầm » của giáo sư Bùi Trọng, nguyên thủy thủ tàu La Motte Piquet người đã lê gót trên khắp các sàn nhảy Âu Á.. » để học nhảy và sau khi làm cho giáo sư nguyên thủy thủ

tổn 343 giọt mồ hôi dầu và đứt mất 16 sợi lông mũi, thì đã nhảy được mấy bản nhạc như Tango, Rumba, Slow. Riêng các bản cần đi nhiều « pa » như valse, pasodoble thì y thì được giáo sư khuyên là không nên nhảy. Giáo sư đưa ra lý do là nhảy những bản đó hại tim và không được đứng đắn, người phụ nữ thanh lịch lý tưởng chỉ cần nhảy được bản Tango và chỉ nên nhảy Tango. Nhưng cái lý do chính đã làm cho giáo sư La Motte Piquet không có đủ can đảm dạy Mụ Văn Diệu nhảy những bản valse, Paso... có thể là vì sau bao nhiêu năm lê gót trên những sàn nhảy Âu Á, giáo sư đã hết can đảm và hết gân để « đẩy xe bò ».

Bỏ rơi giáo sư Bùi Trọng với những sợi lông mũi bất hủ của ông chúng ta trở lại với vợ chồng Văn Diệu bên sàn nhảy. Văn Diệu Vợ nghe tiếng trống bum.. bum và núng nính cặp mông như hai cái thùng úp lại, gạ chồng :

— Nhảy chẳng ?

Trong cơn xúc động, Văn Diệu Chồng hoảng loạn tưởng chị vợ hỏi mình đã nhảy chưa, bèn cãi như máy :

— Đâu ? Đã nhảy bản nào đâu ? Đứa nào nhảy nó chết, báo của nó không ai mua, bán ký lô cho ba Tàu...

Văn Diệu Vợ nheo đôi mắt nữ phú lít :

— Cậu định nhảy mí ai mà nói là chưa nhảy ? Hả.. ? Cậu phải nói thiệt. Cậu tới đây mí ai ?

Những kẻ gian giảo thường không bao giờ mạnh bạo ăn nói, nhất là khi một anh sợ vợ gian giảo bị vợ chất vấn thì chỉ cần một cái trừng mắt, một câu hỏi nặng, là cuống quýt cả chân tay. Như Văn Diệu chẳng hạn. Nếu là lúc thường, bị bà vợ hỏi câu đó, đương sự trả lời dễ hết. Nhưng đằng này, sau lưng đương sự, ở một chỗ nào đó, đang treo nặng mối đe dọa Sê Ri, đương sự đâm ra ú ớ :

— Chúng tôi... là.. là...

Văn Diệu Vợ gằn giọng :

— Là những ai ?

Văn Diệu nhớ đến Minh Huy nên khai luôn :

— Là tôi với anh Minh Huy, thư ký tòa soạn chứ còn ai nữa ..? Sự có mặt của anh Minh Huy ở đây cùng với tôi chắc đã làm cho bà thấy rằng chúng tôi tới đây vì công việc chứ không phải tới để.. chơi...

Văn Diệu Vợ cong cớn

— Ồi giỏi... Tôi còn nghi cái anh thư ký tòa soạn nhà ông hơn ai hết. Anh đó trông chơi bời ra mặt. Nhưng mà người ta còn trẻ, người ta chưa vợ.. người ta muốn chơi bời sao cũng được, mặc người ta... Ông đã có vợ có con rồi, con gái ông sắp lấy chồng.. ; con trai ông sắp lấy vợ... — ông không có quyền chơi bời như người ta.. Ông hiểu chưa ?

Văn Diệu trình diễn một bộ mặt oan uổng rất nặng. Văn Diệu Vợ nhìn vào mặt chồng rồi

trong lúc chồng mù hy vọng mù sẽ nói một câu gì an ủi mình, mù hậm hực :

— Tôi ngờ lắm. Chắc hẳn là có chuyện gì mờ ám trong vụ này..

Văn Diệu thấy cần phải đổi đề tài

— Mợ đói chưa ? Mình ăn cái gì chứ ?

Nói đến ăn, đến nhai, Văn Diệu Vợ tạm quên nghi ngờ đề gặt :

— Phải đấy. Đói quá rồi...

Văn Diệu hướng dẫn vợ đi qua hành lang sang phòng bên, nơi y biết rằng còn vài cái bàn trống. Lý do thứ hai đề y đưa mù vợ bụng to hơn ngực ra khỏi đây là y ngại rằng Minh Huy và Sê Ri đang ở một góc nào đó. Lỡ ra, Minh Huy đề sông Sê Ri — dù chỉ sông có một phút — đời Văn Diệu cũng có thể khốn nạn.

Đi tới giữa hành lang, Văn Diệu mới nhìn ra người thanh niên đứng cạnh cái xe chở thức ăn ở cuối hành lang đó là Minh Huy. Y đã định chùn bước rồi dắt vợ đi qua lối khác, nhưng phản ứng của y quá chậm. Trong khi bộ óc chủ báo thương mại đen kịt những mực in của y đang suy nghĩ chưa tới một quyết định nào thì chân y đã đưa y tới trước mặt Minh Huy. Y thở phào khi không thấy Sê-Ri ở bên cạnh chàng trẻ tuổi.

Mụ Văn Diệu có xách ví tới tòa soạn nhiều lần và đã nhiều lần gặp Minh Huy. Tuy nhiên, mù sẽ không nhớ mặt chàng nếu anh chồng mù không giới thiệu lại. Thấy đây là một dịp tốt để

làm dịu sự nghi ngờ của vợ, Văn Diệu bèn dừng chân :

— Đây anh Minh Huy đây... Mợ thấy chưa ? Chúng tôi tới đây vì công chuyện chứ đâu có phải...

Minh Huy gật đầu chào mẹ Văn Diệu. Những ngày thường gặp mẹ ở Sài Gòn, trông người ngợm mẹ chàng đã thấy khiếp đảm rồi. Đêm nay, ở giữa vùng núi đồi của Đà Lạt, trông mẹ bận áo gấm và áo veste nhung có lông lù xù như lông gấu, chàng càng thấy khủng khiếp. Chàng tưởng tượng nếu chàng phải nằm với mẹ đàn bà mập bự như vô địch đờ vật Huê Kỳ Sammartino lông lá đầy mình, bắp đùi lớn bằng cả người chàng đó chắc chàng sẽ bị ác mộng ám ảnh suốt đời. Chàng thông cảm với thái độ thèm khát Sê Ri của Văn Diệu. Chàng thấy thật ra, Văn Diệu là một gã đàn ông đáng thương hơn là đáng ghét và y là một người khổ sở nhiều hơn là sung sướng.

Văn Diệu trầm bồng làm một cuộc « tả oán »

— Thật khổ.. Cái cuộc hội thảo về hiện tình đất nước này gây ra cho tôi nhiều vấn đề rắc rối quá đi.. Mình không đi dự hội thảo với anh em không được mà đi thì.. phần đã bị mật vụ theo dõi, phần lại bị vợ con nghi ngờ.. Hi.. Hi.. Anh Minh Huy này.. anh có biết không, bà xã nhà tôi bà ấy tưởng tôi tới đây để chơi bời đấy.. Thế có khôi hài không chứ lý ...

Minh Huy nghiêm trang

— Thưa ông.. Tôi nghĩ việc bị nghi ngờ đó là chuyện thường. Người làm chính trị thường bị đời hiểu lầm như vậy. Và theo sự nhận xét của tôi, người làm chính trị chân chính nên tự tạo ra những ngộ nhận ấy để dễ dàng cho công việc của mình.. Nhiều nhà chính trị chân chính đã phải giả vờ là đi chơi bời, đi với vợ bé trong khi thực ra, họ đi hội họp để thảo kế hoạch đảo chính... Tuy nhiên, tôi phải nói là tôi thán phục ông..

Văn Diệu nhấp nhòm như bị điện dí vào chỗ đề ngồi :

— Thán phục kỳ rì ?

— Ông đã tỏ ra cho tôi thấy ông có tháo vát và nhanh trí đặc biệt. Ông đã ứng đối linh động và tài tình với mọi vấn đề bất ngờ xảy ra trong cuộc hội thảo... Tôi cần phải học hỏi ở ông rất nhiều...

Thấy chồng mình được ca tụng — Một việc mà Văn Diệu Vợ ít thấy xảy ra — mẹ khoái chí cười toe toét và mẹ bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã ngờ oan cho anh chồng chính trị gia tài ba của mẹ.

Văn Diệu chồng tỏ ra nhũn nhặn

— ... Đúng ra là phải nhờ ở tài ba của anh một phần lớn. Chính anh đã giúp tôi được rảnh rang để đối phó với vấn đề.. Anh cứ tiếp tục như vậy và tôi tin là chúng ta sẽ thành công...

— Tôi cũng hy vọng như vậy...

Văn Diệu quay lại nhìn vợ bằng cặp mắt bao

dung của một nhà chính trị chân chính bị vợ hiểu lầm.

— Đây là xe heo quay.. Y chỉ tay xuống xe chở thức ăn bên cạnh Minh Huy.. Để tôi lấy mớ một đĩa...

Trên xe có đề sẵn đĩa, dao và chĩa, muỗng, Văn Diệu phăm phăm cầm dao và mở nắp thùng xe. Y không trông thấy Minh Huy hốt hoảng ra hiệu cho y đừng mở nắp đây và mãi nói với vợ y cũng chưa nhìn thấy Sê Ri nằm gọn trong thùng xe, nơi có cả một con heo quay vàng ửng vẫn thường nằm. Mụ Văn Diệu đứng xa, bị cái nắp lớn bằng cái thùng che đi nên không trông thấy trong thùng xe có gì

— Mớ ăn gì ? Miếng đùi hay là miếng sườn ?

Minh Huy đẩy vội nắp lại. Văn Diệu khó chịu và bức dọc nhìn chàng như nhìn một anh phá đám vô duyên. Minh Huy lắc đầu quây quây như vốn ngu si, chậm hiểu Văn Diệu vẫn chưa hiểu gì cả.

— Không phải heo quay đâu.. Đây là thịt gà..

— Thịt gà ? Càng tốt...

Văn Diệu lại phăng phăng mở nắp và lần này, y gần chết đứng tại chỗ khi nhìn xuống thấy em gà mái Sê Ri ngồi chật trong xe, mặt ngược lên nhìn y, mắt nháy y. Cái đĩa và con dao thiếu chút nữa thì tuột khỏi tay Văn Diệu. Y vội buông dao, đĩa xuống xe để túm lấy chị vợ :

— Minh nhày cái đĩa.. Bản này là bản ruột của vợ chồng mình...

Y kéo vợ xênh xích trở lại phòng khiêu vũ :

—... Em còn nhớ chẳng ? Ngày mình mới quen nhau, máy hát của nhà bên cạnh nhà em vẫn thường chơi bản này...

Văn Diệu Vợ bị chồng lôi vào giữa sàn nhảy, mụ bắt mẫn gỡ tay chồng ra và gắt :

— Cậu làm chi kỳ dữ ? Có kèn trống gì đâu mà nhảy ? Ban nhạc người ta nghỉ uống nước...

Văn Diệu vẫn thản nhiên :

— Càng tốt... Chúng mình nhảy một mình, càng đỡ vương...

Nhưng Văn Diệu dù liều, cũng không đủ tài, đủ sức giữ nổi chị vợ to béo ở lại bên y. Trước thái độ kỳ dị của anh chồng, bao nhiêu nghi ngờ của mụ vợ lại bùng bùng nổi dậy, mụ trừng mắt nhìn vào mặt chồng rồi mụ thò bàn tay lớn tướng tay đeo năm bảy cái nhẫn hột xoàn ra, bắt lấy cổ tay chồng. Mụ kéo chồng xênh xích đi trở lại hành lang...

Minh Huy đã đỡ cho Sê Ri trèo ra ngoài chiếc xe heo nhưng chưa kịp đưa nàng đi chỗ khác. Sê Ri đang say, nàng có thể ngã lăn ra đó nếu chàng không đỡ nàng đứng dựa vào chàng. Chàng quay lại khi nghe tiếng chân người huynh huých đi tới và ngẩn mặt khi nhìn thấy Mụ Văn Diệu nắm tay chồng đã trở lại đứng ngay sau lưng.

Mụ Văn Diệu đưa ngón tay trở ra :

— Ai kia ?

Văn Diệu ú ớ :

— Ai ? Mợ hỏi ai ?

Văn Diệu Vợ nghiêng răng kèn kẹt

— Cô nào kia ?

Thấy không làm sao còn trốn tránh sự thực được nữa, Văn Diệu đành nhìn Sê Ri. Nàng « si tác lét » bèn mở mắt

— Cưng...

Minh Huy vội ôm lấy nàng để ngăn nàng bước lên ôm choàng lấy Văn Diệu. Trong cơn tuyệt vọng, Văn Diệu đáp liêu

— Cô này là... vợ sắp cưới của anh Huy..

Minh Huy sửng sốt :

— Cô này là... vợ tôi ?

Sê Ri vì say nên không còn biết gì cả. Nói đúng ra, nàng chỉ còn hiểu biết những chuyện rất gần. Nghe người ta nói mình là vợ sắp cưới của Minh Huy, nàng bèn quay lại vòng tay ôm chầm lấy chàng và hôn chàng.

Chàng trẻ tuổi nhanh trí hiểu rằng chỉ có cách nhận Sê Ri là của mình mới có thể tạm thời gỡ rối được cho Văn Diệu. Đồng thời, chàng thấy là chàng cần nắm lấy vụ này để khai thác :

— Bà tha lỗi cho — chàng nói với mẹ Văn Diệu — chúng tôi vừa hứa hôn nên quá vui uống rượu mừng.. Nàng hơi say.. Nàng mừng nhiều vì ông chủ nhiệm đã tăng lương cho tôi gấp đôi..

Cục xương trong cổ họng Văn Diệu nhấp nhồm lên xuống :

Tặng lương cho anh gấp đôi?... À.. Đúng rồi..
Anh đã có gia đình, từ nay anh cần tiền hơn trước...

Với một thái độ tàn nhẫn mà lúc thường,
Minh Huy không bao giờ ngờ mình có thể có,
chàng tiếp tục cuộc đòi hỏi :

— Và mỗi năm, đến Tết, mặc nhiên tôi được
hưởng tháng thứ mười ba, bất kể là trong năm
tôi có làm việc chăm chỉ hay không. Việc cứ mỗi
cuối năm lại một lần lảng nhảng về vấn đề tiền
Tết từ nay trở đi sẽ không còn xảy ra nữa...

Chủ nhiệm Văn điệu là người « kẹo » nổi
tiếng trong làng báo Sài Gòn. Báo của y bán chạy
nhưng so với số tiền y thu lời hàng tháng, số tiền
lương y trả cho các cộng sự viên chẳng đi đến
đâu. Nếu là một chủ nhân khác, Minh Huy đã
có xe hơi, nhà lầu, tiền gửi băng từ lâu. Với Văn
Điệu, những cộng sự viên như Minh Huy là người
không thể thiếu, Minh Huy tương đối được nể
trọng, vậy mà cứ mỗi năm tới dịp cuối năm, năm
nào Minh Huy cũng phải tranh đấu, đòi hỏi, chờ
đợi mới được Văn Điệu cấp phát số tiền Tết.
Nói đúng ra là Văn Điệu vẫn đưa tiền Tết cho
Minh Huy nhưng đưa một cách khổ sở, chật vật.
Y cố tình làm vậy để Minh Huy biết rằng việc cấp
tiền Tết cho chàng là do hảo tâm của y chứ
không phải Minh Huy có quyền được hưởng tiền
Tết. Chàng vẫn cay cú vì chuyện đó nhưng đến
hôm nay mới có cơ hội xiết cổ Văn Điệu.

Anh chủ nhiệm cựa phú lít toan gân cổ lên
cãi về vấn đề tiền Tết, nhưng trước các hiểm họa

Sê Ri trước mặt, y đành ngoan ngoãn khép miệng lại để công nhận :

— Đúng rồi. Mỗi năm cứ đến Tết là có lương tháng 13. Khỏi cần phải lòi thôi...

Thấy đứng lâu ở đây bị quá nhiều thiệt hại, y vội nắm tay vợ :

— Mình chẳng nên quấy rầy cặp tình nhân trẻ tuổi này.. Đi mợ...

Dắt vợ đi trở lại tới phòng khiêu vũ, như chợt nhớ ra điều gì, Văn Diệu dừng lại :

— Tôi quên mất chưa dặn hẳn giờ khai mạc cuộc họp ngày mai. Mợ đứng đây chờ tôi chút sùu.

Y lật đật chạy trở lại chỗ Minh Huy và Sê Ri đứng. Vừa thở hổn hển, y nói nhanh vào tai chàng trẻ tuổi :

— Mang nàng đi đâu, dấu kín nàng một chỗ... Sáng mai, đưa nàng ra xe cho nàng về Sài Gòn chuyển xe đầu tiên... Nghen...

Minh Huy nắm y lại :

— Nè... Cái chuyện tăng lương và lương tháng 13 là chuyện thật đó nghen...

— Thật.. Thật.. — cái đầu vuông của Văn Diệu gật loạn trên cần cổ — Cái gì cũng được, miễn là anh giữ được Sê Ri xa tôi..

Minh Huy dìu Sê Ri về phòng. Nét mặt chàng tươi rói vì chàng đã nghĩ được một cách thanh toán êm đẹp sự có mặt của Sê Ri. Tới cửa phòng, chàng dừng lại để dặn dò Sê Ri :

— Từ phút này, Sê Ri không còn quen biết gì tên Văn Điều nữa nghe chưa? Quên Văn Điều đi nghe chưa? Sê Ri là bạn của Hoài Nguyên.

— Hoài Nguyên hả? Bô trai không?

— Bô trai số dách. Hoài Nguyên là bạn của Minh Huy. Nhớ chưa? Hoài Nguyên. Sê Ri cứ ở sát bên hần. Có ai hỏi thì cứ nói là bồ của Hoài Nguyên, nghe..

— Ô Kê.. Bô trai là chịu liền..

Sê Ri được đưa vào phòng, bỏ ngồi lại đó với chai rượu, Minh Huy đi tìm Hoài Nguyên. Chàng tự hào vì sự nhanh trí khôn của mình. Đem Sê Ri gán cho Hoài Nguyên: chàng thanh toán được một công, đôi việc. Chàng sẽ không sợ bị Hồng Hạnh bắt gặp khi đang ôm Sê Ri, Hoài Nguyên lại đỡ buồn, đỡ cô đơn. Giải pháp của chàng đáng kể là giải pháp tốt đẹp nhất. Với giải pháp này, tất cả mọi người đều vui và sung sướng.

Xuống tới tầng dưới cùng, người mà Minh Huy gặp trước nhất là Hồng Hạnh. Nàng đang đứng nói chuyện với vài người khách quen. Thấy chàng Hồng Hạnh hơi nhúu mày, nàng đang định chất vấn chàng về chuyện bỏ rơi nàng thì chàng đã phàn nàn trước:

— Em đi đâu để anh tìm hoài? Vẫn biết là em còn công việc phải làm nhưng làm gì thì làm, em cũng nên chú ý tới anh một chút chứ..

Nhưng Hồng Hạnh không phải là người dễ

cho Minh Huy qua mặt một cách dễ dàng đến thế, nàng phản công:

— Anh đi tìm tôi ở những đâu nào? Có tôi đi tìm anh thì có... Anh kỳ lắm.. Có chuyện gì xảy ra, anh nên nói thật đi..

Kinh nghiệm sống dạy cho Huy biết rằng không bao giờ đàn ông nên thú thật với đàn bà, dù cho thú thật với đàn bà yêu mình. Đàn bà hứa hẹn nếu nói thật sẽ quên, sẽ tha thứ nhưng họ chẳng bao giờ tha thứ, ngược lại họ sẽ nhớ rất lâu. Chẳng nào cũng bị họ giận, chỉ bằng cứ chối, cứ dấu đến cùng, ít nhất mình cũng làm cho họ hoang mang không dám xuống tay hạ độc thủ. Nói thật có khi còn bị họ cho là coi thường họ..

Minh Huy lắng chuyện bằng một câu mơ hồ:

— Anh đã tìm được một phương thuốc giải sầu vô cùng hiệu nghiệm cho Hoài Nguyên. Kể từ giây phút này, đời hắn không còn cô đơn nữa. Ít nhất hắn cũng không bị cô đơn ở đây, giữa một xã hội người nào cũng có đôi. Anh hài lòng vì lương tâm anh không còn cắn rứt mỗi lần anh nghĩ tới chuyện anh vui, anh có em mà thằng bạn thân nhất đời của anh bị cô đơn...

Cơn giận của Hồng Hạnh không nổ ra được vì Huy nói đến Hoài Nguyên. Nàng bắt đầu do dự không biết có nổi giận vì sự vắng mặt khả nghi của chàng hay không. Nếu thật sự chàng vắng mặt để lo cho Hoài Nguyên đỡ bị cô đơn, sự vắng mặt đó rất đáng khuyến khích và đề cao. Sau cùng

nàng quyết định dẫn cơn giận lại để chờ coi người nàng yêu vừa làm gì cho người bạn thân nhất của nàng.

Trong khi đó, Hoài Nguyên người bạn thân nhất của Minh Huy, người đàn ông cô đơn, lạc lõng ở giữa khách sạn dành riêng cho những cặp vợ chồng mới cưới này như một gã đàn ông từ Hỏa Tinh lạc xuống Trái Đất, lừng khừng đi về phòng.

Chàng cảm thấy cô đơn như chưa từng bao giờ cô đơn đến thế. Ở đây, tất cả mọi người đều có tình yêu, đàn ông có đàn bà và ngược lại, chỉ mình chàng là có một mình. Cuộc dọ vũ chỉ làm cho chàng thêm cô đơn. Hôm qua chàng không cảm thấy cô độc lắm là vì cạnh chàng còn có Minh Huy, một gã cũng cô độc như chàng. Đêm nay thì chàng hoàn toàn cô độc, Minh Huy bạn chàng, cũng đã có người yêu...

Hoài Nguyên định trở về phòng, gọi rượu lên uống cho thật say, say đến không còn biết trời đất gì nữa và nằm quay ra ngủ.

Phòng vắng lạnh lẽo đến tê người. Hoài Nguyên mở cửa vào phòng và thấy có người nằm, phủ kín chăn từ đầu tới chân trong giường của Minh Huy, chàng ngạc nhiên :

— Kia Huy ? Sao nằm đây ? Ngủ sớm vậy ? Bộ say rượu sao ?

Người nằm trong giường không trả lời. Hoài Nguyên bước tới định lật mền lên gọi bạn nhưng cùng lúc ấy có tiếng gõ cửa, chàng đi trở ra, mở cửa...

Chàng tưởng mình đang mê ngủ...

Chàng đưa tay lên dụi mắt để nhìn cho rõ...
Như Ngọc, người yêu của chàng, người vợ sắp cưới
và đã từ hôn của chàng, đứng như một nàng tiên
vừa xuất hiện với một phép màu giữa khung cửa...

Nhưng Hoài Nguyên không hề họa mặt. Người
thiếu nữ đẹp như tiên nữ đứng đó, đôi mắt long
lanh chan chứa tình yêu, làn môi hồng nở nụ
cười e lệ đó đúng là Như Ngọc. Nàng vừa từ
Sài Gòn tới trên chiếc xe hơi riêng của nàng và vẻ
mặt bối rối, bàng hoàng, sung sướng, không ngờ
của người yêu làm cho nàng sung sướng. Nhìn vẻ
mặt đó của Hoài Nguyên, Như Ngọc biết là mình
đã làm đúng khi quyết định đột ngột tới đây tìm
chàng.

— Em.. Em.. Như Ngọc.. — Hoài Nguyên thảng
thốt nói như khi đang mơ — ..Em mới tới ư ?

13

Như Ngọc tiến lên một bước, một bước nhỏ,
nàng sung sướng nhưng vẫn còn dò chừng :

— Em tới tìm anh.. Anh có vui khi thấy em
tới tìm anh không ?

— Vui ư ? Anh Phát điên lên thì có.. Trời
Trời.. Như Ngọc.. Anh yêu em.

— Em cũng yêu anh.. Em đã làm ở Sài Gòn .
Em biết lỗi nên em tới tìm anh...

— Trời.. Em không có lỗi gì hết.. Tại anh cả..
Anh yêu mà anh vẫn còn tỏ ra luyến tiếc cuộc

VỢ C H Ồ N G S O N

sống độc thân cũ.. Em đã làm một việc rất phải. Em làm anh thấy rõ ràng.. Anh yêu em, không có gì có thể thay thế được em trong đời anh...

— Em cũng vậy...

Chàng và nàng ôm nhau, hôn nhau. Cả hai cùng ngây ngất. Họ tưởng như họ đã làm lễ thành hôn và đây chính là nơi họ động phòng. Chợt, Như Ngọc khẽ đẩy người yêu ra. Tuy ngây ngất, nàng cũng còn đủ tâm trí để nghĩ tới người khác :

— Minh Huy đâu ?

— Hửn ngủ.. Chắc say rượu. Để anh gọi hửn dậy. Thấy em, hửn sẽ mừng lắm. Có thể hửn sẽ tưởng là hửn mê ngủ nên thấy ẽm.. Em ngồi đây..

Chàng đi vào phòng ngủ. Người mà chàng yên trí là Minh Huy vẫn nằm im trên giường

— Minh Huy.. Dậy mau.. Đố cậu biết ai tới...

Chàng lật mền ra và đứng chết sững khi thấy người đang nằm ngủ là Sê Ri chứ không phải là Minh Huy. Nàng say, tóc sã trên gối, miệng hơi há ra và nàng ngáy ròn...

Xương sống Hoài Nguyên như biến thành một cây đá lạnh...

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giây phút này, chưa bao giờ Hoài Nguyên kinh sợ đến như thế. Mạch máu chàng như đông lại thành nước đá trong huyết quản trong lúc nàng « si tác lét » của điện ảnh Việt Nam nằm bên dưới ngáy pho pho, Hoài Nguyên tưởng như xương sống chàng đã cứng lại

như một khúc gỗ làm chàng không còn cử động được...

Hoài Nguyên phải cố gắng lắm mới quay được cổ nhìn qua khung cửa sang phòng bên. Chàng thấy Như Ngọc đang soi bóng nàng trong chiếc gương, nàng không hay biết gì hết.

Vội vã, chàng phủ tấm mền xuống mặt Sô Ri rồi bước ra khỏi phòng như bị ma đuổi. Chàng nắm tay Như Ngọc :

— Đi em. Chúng mình xuống nhây. Đêm nay ở đây họ tổ chức dạ vũ.. Thật đúng lúc.. Đêm nay, anh phải nhây với em, phải mở sâm banh để ăn mừng...

Thái độ của Hoài Nguyên lúc đó rất kỳ lạ, nhưng vì Như Ngọc cũng đang xúc động vì cuộc tái ngộ đầy tình tứ này nên nàng không để ý thấy có gì lạ. Nàng chỉ nhắc người tình :

— Còn Minh Huy ?

— Kệ hă. Cho hă ngủ. Hă uống quá say.. Đi em.. Em đã gặp Hồng Hạnh chưa ? Thấy em xuất hiện đột ngột thế này, chắc là Hồng Hạnh nó mừng lắm...

Chàng nắm tay nàng bước mau trên hành lang. Chàng định tìm lý do đưa nàng ra vườn cây, hoặc đi thẳng ra bờ hồ để tránh gặp Minh Huy, người mà chàng biết chắc là đang có mặt trong phòng khiêu vũ. Nhưng muốn đi ra cửa chính của khách sạn, chàng bắt buộc phải đưa nàng đi qua một phần của phòng khiêu vũ.

Nhưng vừa bước chân vào phòng khiêu vũ, cặp nhân tình mà họ gặp trước nhất lại chính là Minh Huy và Hồng Hạnh.

Hồng Hạnh và Minh Huy đứng bên nhau trước một cái bàn trên có những đĩa bánh mận, bánh ngọt. Họ uống rượu ăn bánh, nhìn nhau say đắm như tất cả mọi người chung quanh. Vợ chồng Văn Diệu, sau một bản Tango, cũng đưa nhau đến bàn bánh.

Mụ Văn Diệu nhận ra Minh Huy. Cặp mắt nà dòng nặng những nghi ngờ của mụ ghi nhận ngay sự việc người thiếu nữ trẻ đẹp như mụ chưa từng bao giờ trẻ đẹp như thế đang đứng cạnh anh chàng bây giờ không phải là người thiếu nữ lả lơi hời hợt, cô thiếu nữ này đẹp và có vẻ đài trang hơn nhiều.

Mắt mụ Văn Diệu nheo lại và cặp môi đã đầy sẵn của mụ bành ra. Mụ nhìn quanh: không thấy cái nhà cô say rượu vừa được giới thiệu là vợ chưa cưới của anh chàng đâu cả. Khả nghi quá ta? Nhất là anh chàng với cô gái lạ mặt này lại có vẻ âu yếm tình tứ với nhau ra mặt.

Mụ nhìn anh chồng tội lỗi của mụ Văn Diệu cũng đã thấy sự đe dọa sắp tới. Y nhìn thấy Minh Huy đứng với người thiếu nữ đẹp không phải là Sê Ri trước mụ vợ. Y thầm cầu nguyện cả Chúa lẫn Phật cho mụ vợ quái ác, đã nghi hơn Tào Tháo của y đừng nhìn thấy Minh Huy Nhưng Phật và Chúa nào chứng giám cõi lòng đen kịt và dơ dáy của y, nếu không có mấy ly rượu mạnh, chắc chắn mụ vợ y đã thấy màu

da mặt xanh như tàu lá chuối của y bị mù chất vẩn bằng mắt. Y nhún vai làm ra vẻ ngây thơ thay cho câu trả lời : « Làm sao tôi biết được chuyện riêng của hân ? »

Nhưng mù Văn Diệu là, như ta đã giới thiệu, một mù đàn bà lắm chuyện, và những chị đàn bà lắm chuyện ngàn chị như một, chuyên môn can thiệp vào chuyện của người khác, những vụ can thiệp rất bất lịch sự. Thấy chuyện lạ bày ra trước mắt, đời nào mù chịu buông tha. Mù lập tức nắm tay anh chồng cù lần, kéo y tới trước cặp trai tài gái sắc nọ và mở miệng hỏi liền một khi :

— Cậu Minh Huy.. Tôi có một vấn đề cần đặt ra mí cậu..

Hồng Hạnh thắc mắc đưa mắt nhìn người yêu. Nàng chưa từng được biết mù đàn bà trông có vẻ nữ phụ lít này là ai và với tư cách gì, mù lại có quyền đặt vấn đề với Minh Huy một cách sống sượng như thế.

Minh Huy biết ngay là chị vợ anh chủ cả dẫn của chàng muốn gây sự gì rồi, nhưng không còn cách nào khác hơn, chàng đành làm một cuộc giới thiệu bất đắc dĩ.

— Ông bà Văn Diệu.. Ông Văn Diệu là chủ nhiệm của anh.. Đây là cô Hồng Hạnh.. Cô Hồng Hạnh là ủy viên giao tế của khách sạn.

Hồng Hạnh lịch thiệp ngả đầu :

— Chào ông bà.

V O C H Ồ N C S O N

Mụ Văn Diệu nghiêng đầu chào lại rồi nheo mắt nhìn Minh Huy :

— Nè cậu... Cái nhà cô...

— Xin lỗi ông bà chúng tôi có việc cần- đi ngay.. Xin đề mai gặp lại ông bà...

Vội vã cắt ngang câu hỏi của chị đàn bà lắm chuyện, Minh Huy nắm tay Hồng Hạnh kéo đi..

Văn Diệu phụ họa.

— Nêu lắm. Ngày mai chúng mình còn gặp nhau. Thiếu gì thì giờ trò chuyện...

Vội ý muốn chặn họng chị vợ, y cầm ngay một cái bánh đặt vào lòng bàn tay có những ngón tay bự như trái chuối mang những cái nhấn hột xoàn lớn bằng hột đậu phộng của mụ. Y cố tình làm vậy để đồng lõa của y có thì giờ lâu thoát.

Minh Huy kéo Hồng Hạnh thoát ra hành lang để đâm sầm vào một cặp nhân tình khác đang nắm tay nhau đứng ở đó.

Minh Huy là người la lên trước :

— Hoài Nguyên.. Kia.. Như.. Ngọc.. ?

Hồng Hạnh cũng ngạc nhiên ngang với Minh Huy, nhưng sự ngạc nhiên của nàng sớm chuyển thành vui vẻ. Nàng nắm lấy tay bạn :

— Ngọc mới tới đó ư ? Vui quá rồi.. Vui hoàn toàn..

Như Ngọc ngậy người ra nhìn Minh Huy. Nàng nhìn anh chàng từ đầu tới chân như nghi ngờ anh chàng không phải là Minh Huy :

V O C H O N G S O N

— Anh đang ngủ kia mà ? Sao anh xuống đây nhanh quá vậy ?

Hoài Nguyên lấy hết khả năng nói dối của chàng để nói :

— Minh Huy đi nhanh lắm..

— Biết là anh nhanh rồi, nhưng mà sao anh có thể nhanh đến vậy được ?

Đằng sau họ, mẹ Văn Diệu tò mò nắm tay anh chổng kéo đến gần.

Cảm thấy có chuyện gì khả nghi vừa xảy ra mà mình chưa được biết, Hồng Hạnh hỏi bạn :

— Chuyện gì vậy, Ngọc ?

— Tôi không biết.. Tôi chưa được biết rõ.. nhưng có chuyện gì rất kỳ cục đang xảy ra ở đây..

Đang mong chờ một kẻ nào đó nói ra một câu chuyện như thế, mẹ Văn Diệu hưởng ứng ngay :

— Đúng. Có một chuyện rất khả nghi xảy ra mới mấy ông này...

Như Ngọc nhìn vào mặt Hoài Nguyên :

— Có một người nào đó đang nằm trong phòng ngủ của các anh. Tôi chưa biết kẻ đó là ai nhưng tôi biết chắc kẻ đó không phải là anh Minh Huy như anh vừa nói dối tôi. Tôi nghi rằng người đó là một cô...

Hai gã thanh niên mặt mũi thất sắc, bối rối và khờ sở nhìn nhau. Bên cạnh họ, gã đàn ông Văn Diệu chỉ muốn độn thổ hoặc có phép tự biến mình nhỏ lại bằng con kiến.

Hồng Hạnh lại chính là người lên tiếng cải chính :

— Chắc Ngọc nhìn lầm sao đó chứ ? Khách sạn không có cô nào hết. Phụ nữ tới đây toàn là đi cùng với chồng.. Ngọc chẳng nên nghi cho Hoài Nguyên.

Nói tới đây, Hồng Hạnh tự động dừng lại. Nàng chợt nhớ tới thái độ kỳ lạ khả nghi của Minh Huy. Con nghi ngờ của nàng lại âm âm lên như một cơn động đất. Nàng quay lại nhìn Minh Huy.

Minh Huy cười khan :

— Hạnh nói đúng đó, ở đây, làm gì có cô nào ? Không nên nghi oan cho nhau như thế. Như Ngọc mới tới, chúng mình cần phải mở sâm banh uống mừng cuộc vui đêm nay. Xin mời quý vị tới ngồi bàn...

Nhưng không một ai cảm thấy khoái uống sâm banh cả, người không ưa sâm banh ít nhất cũng không ưa trong lúc này — là Như Ngọc :

— Thật mà — nàng nói — rõ ràng tôi trông thấy có người nằm trong giường. Chính Hoài Nguyên nói với tôi rằng người nằm đó là anh Huy và anh Huy đang ngủ say. Chúng tôi vừa ở trên phòng xuống tới đây.

Hồng Hạnh không ưa bộ mặt đầy tội lỗi tố cáo những hành vi bất chính của người nàng yêu, nàng thấy cần làm sáng tỏ vụ này :

— Có gì khó đâu ? Chúng mình chỉ việc lên đó coi người nằm đó là xong..

Minh Huy mở miệng định nói một câu gì đó để cản việc đi trở lên phòng, nhưng trước hai đôi mắt nghiêm nghị của đôi bạn gái, chàng, cứng họng không làm sao nói được lên lời. Trong cơn thảng thốt, chàng cũng không còn biết phải nói gì nữa...

Lập tức, cả ba đàn ông kể cả Văn Diệu — bị ba người đàn bà nắm tay kéo đi trên hành lang. Ba gã lê bước đi như ba anh tử tội đi theo cai ngục tới nơi đặt máy chém.

Văn Diệu ú ớ :

— Chuyện riêng của người ta. Vợ chồng mình đi theo làm chi ?

Mụ Văn Diệu quát lên một tiếng không thanh thoát chút nào :

— Im đi...

Văn Diệu thui cũi đi như một con trâu già trên đường vào A Ba Toa.

Người lật tấm mền để lộ bộ mặt của người bí mật nằm ngủ trên giường không phải là Minh Huy, cũng không phải là Hoài Nguyên, người mở mền là Như Ngọc.

Và đúng như sự tiên đoán của Như Ngọc người nằm đó có mái tóc dài sõa trên mặt gối : một người thiếu nữ.. Đúng lúc ấy, bàn tay của người thiếu nữ lại quờ quạng trên mặt gối như muốn tìm bắt một vật gì..

Những người đứng quanh giường, sau khi nhìn xuống mặt người thiếu nữ đang ngủ ngon,

nhìn cả vào mặt Minh Huy : Tất cả những đôi mắt đó, kể cả đôi mắt trống của chủ nhiệm Văn Điều, đều kết tội Minh Huy là thủ phạm. Chàng trẻ tuổi bị dồn đến đường cùng, đánh một nước bài cuối cùng :

— Lạ nhỉ ! Cô này là ai mà lại vô đây nằm kia ! Chắc là cổ vô lầm phòng...

Mụ Văn Điều la lên the thé :

— Lầm ký rì ? Anh vừa giới thiệu mí vợ chồng tôi cô này là vợ sắp cưới của anh mà ?

Hồng Hạnh đứng sát vào Như Ngọc, tức là nàng tự động lánh xa Minh Huy khi mụ Văn Điều lảm chuyện vừa nói dứt ba tiếng « vợ chưa cưới ». Tội nghiệp cho Minh Huy. Chàng chưa phải biết làm sao, nói làm sao thì Sê Rì đã mở mắt nhìn lên. Dường như nàng không ngạc nhiên lắm vì chuyện bên giường nàng nằm lúc đó lại có đông người đến như thế. Nhận ra Minh Huy là người quen, nàng cười hoan lạc và vỗ nhẹ xuống giường bên nàng, nói với chàng :

— Ngủ chứ Huy. Giường ấm quá. Ở đây chỉ uống rượu với ngủ là khoái...

Hồng Hạnh quay gót đi ra khỏi phòng. Khuôn mặt diễm kiều của nàng trở thành lạnh và nặng như mặt tượng đá.

Như Ngọc nắm lấy tay Hoài Nguyên nàng âu yếm

— Bây giờ chuyện đã rõ rồi. Em xin lỗi đã nghi oan cho anh..

— Nhưng mà.. Nhưng mà .

Hoài Nguyên khờ sở và lo âu nhìn bạn. Chàng hy vọng Minh Huy sẽ nói một lời nào đó để chạy tội, nhưng Minh Huy chỉ buồn bã lắc đầu :

— Vô ích thôi Nguyên ơi. Chẳng còn gì để nói hết...

Chỉ một thoáng sau trong phòng ngủ ấm cúng chỉ còn có Sê Ri nằm trong mền và Minh Huy ngồi ủ rũ ôm đầu bên chai rượu. Chàng bắt đầu một cuộc uống rượu cho say mèm. Hoài Nguyên đi theo Như Ngọc, và Văn Diệu đi theo vợ đi trở xuống phòng khiêu vũ.

— Cái nhà anh thư ký tòa soạn của cậu hỏng quá đi. Người bê bối như vậy mà cậu gần được ư ? Tôi không bằng lòng cậu mượn hẩn làm báo nữa...

Văn Diệu – mồ hôi đầu toát ra đầy trán — phân trần

— Khờ lắm.. Đời tư của hẩn bê bối nhưng hẩn là người có nghề.. Hẩn làm báo giỏi.. Nhờ hẩn mà báo mình bán chạy..

— Bậy nào. Cậu đừng nói nhăng. Báo cậu bán chạy là nhờ tiểu thuyết.. Báo cậu đâu có cần người làm giỏi ? Người ta mua báo của cậu là để đọc tiểu thuyết diễm tình chứ có ai đọc tin tức với đọc những bài bình phẩm chính trị của báo cậu đâu. Tôi không muốn cậu tìm cách chạy tội.. Tôi không muốn cậu bào chữa trắng cuội cho kẻ có tội...

Mụ Văn Diệu nắm tay anh chồng bắt đứng lại để nghe mụ

— Tôi không muốn phải nghi ngờ rằng cậu là.. đồng lõa của hắn. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Có lẽ vì cậu tánh nết giống hắn nên cậu khoái hắn. Người ta sống ở đời phải có đạo đức mí được. Người không có đạo đức là người bỏ đi. Cậu nghe chưa? Tôi không bằng lòng cậu giao thiệp với hạng người tồi tàn như anh đó. Lần này, về Sègoòng, cậu phải đuổi tên đó ra khỏi tòa soạn lập tức... Hiểu chưa?

14

Một đêm ở Sài Gòn Mùa Thu. Trăng sáng. Đứng một mình bên cửa sổ nhìn ra ngoài trời, Minh Huy thấy một khoảng thành phố chan hòa ánh trăng nằm yên dưới mắt chàng.

Chàng trẻ tuổi đã đứng như vậy rất lâu, một mình ngắm trăng thu trên thành phố. Chợt có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Chàng quay lại

— Ai đó?

Chàng đi tới mở cửa. Hồng Hạnh hiện ra giữa khung cửa, một nụ cười nở trên làn môi nàng. Đôi mắt nàng chứa chan tình ái.

Minh Huy tưởng như chàng đang ngủ mê. Kể từ cái đêm oan nghiệt ở khách sạn Đào Nguyên Đà Lạt, chàng không nhận được qua một tin tức nào của Hồng Hạnh. Ngày mai là ngày cưới của Hoài Nguyên — Như Ngọc, chàng nghĩ rằng Hồng Hạnh sẽ về dự hôn lễ và đêm nay chàng

đang suy nghĩ về sự có mặt của chàng, của nàng trong hôn lễ của bạn ngày mai. Chàng không đi dự đám cưới không được mà chàng vác mặt tới để gặp Hồng Hạnh cũng không được.

— Hồng Hạnh ? Hạnh mới về Sài Gòn ư ?

Nàng gật đầu :

— Thưa vâng. Hạnh về dự đám cưới...

Và nàng nói ngay

— Em về đây còn một việc nữa.. Một việc quan trọng.. Em đã biết rõ vụ xảy ra đêm nọ.. Em đã biết anh bị oan uổng.. Nhân viên khách sạn mới cho em biết cô thiếu nữ đó tới khách sạn với ai..

Nét mặt Minh Huy sáng lên. Không để cho Hồng Hạnh nói hết lời, chàng đã ôm chầm lấy người yêu, hôn say đắm lên môi nàng.

Nàng phản đối bằng một giọng sung sướng :

— Để em vô nhà. Đóng cửa lại đã chứ. Người ta thấy.

Chợt tỉnh, chàng đẩy nàng ra :

— Không. Em đừng vào nhà. Căn nhà này không xứng đáng để một người như em đặt chân vào. Nơi đây là sào huyệt của tội lỗi. Em cứ đứng đây chờ anh một phút. Anh sẽ đi với em. Đi đâu thì đi nhưng anh không thể để em bước vào nơi này.

Hồng Hạnh cười sung sướng. Nàng thấy rõ người nàng yêu bắn loạn vì sự có mặt bất ngờ

V Ợ C H Ồ N C S O N

của nàng. Nàng hiểu chàng muốn nói gì: căn phòng độc thân này của chàng đã có nhiều người phụ nữ bước vào trước nàng. Chàng không coi nàng như những người đó. Chàng quý nàng hơn họ, chàng đề nàng tới đây sau họ. Hành động của chàng đáng yêu biết chừng nào..

— Chờ anh nửa phút thôi. Đừng có biến mất đấy nhé. Em mà biến đi, anh sẽ nhảy từ trên lầu này xuống vỉa hè ngay trong đêm nay ạ..

Nàng nhìn chàng, âu yếm :

— Yên chí. Em chờ anh.

Cánh cửa phòng được đóng lại. Minh Huy sửa soạn để ra đi rất nhanh. Thực tình, chàng muốn để nàng bước vào phòng.

Chưa đầy nửa phút sau, chàng đã ra khỏi phòng và nắm tay nàng đi xuống đường phố chan hòa ánh trăng. Họ nắm tay nhau đi vào tình yêu, đi vào tương lai. Người ở lại một mình trong căn phòng đó là một thiếu nữ.. Nàng đang nằm trong giường ngủ trong tấm áo ngủ bằng voan mỏng tanh.

Chờ mãi không thấy động tĩnh gì người thiếu nữ cất tiếng gọi :

— Huy ơi ? Huy đâu ? Vò đây mi Sê Ri chứ ?

Người thiếu nữ đó chính là Sê Ri.

H Ế T

HOÀNG HẢI THỦY